

Romeo och Julia

Shakespeares **Romeo och Julia**

till svenska och bearbetad till musikal av Lasse Dahlberg

Personer (i den ordning de uppträder)

Stadsbor, folket i Verona (musiker och kör)

Simson, betjänt hos Capulet

Gregory, betjänt hos Capulet

Abraham, betjänt hos Montague

Baltasar, betjänt hos Montague

Benvolio, Romeos vän och kusin

Tybalt, Julias kusin

Capulet, Julias far

Fru Capulet, Julias mor

Montague, Romeos far

Fru Montague Romeos mor

Escalus, furste av Verona

Furstens följe

Romeo

Greve Paris, släkt med fursten

Pietro, tjänare i familjen Capulet

Amman, Julias amma

Julia

Mercutio, furstens släkting och Romeos vän

Fyra betjänter, serveringspersonal hos Capulet

Farbror Capulet

Broder Lorenzo, franciskanermunk

Moralkör, kvinnor i Verona

Apotekare, en fattig man i Mantua

Broder Giovanni, franciskanermunk

Pagen, i tjänst hos greve Paris

Vakter

INLEDNINGSSÅNG:

Föräldrars dårskap, mord och vedergällning
är innehållet i vår föreställning
En kärleks väg mot undergång
en kärleksnatt som bryts av fågelsång.

Två starka familjer bråkar och reagerar
på denna vackra plats - Verona - där vi spelar
En skön flicka från den ena och
och en yngling från den andra
dom älskar vilt och högt varandra
Men deras kärlek får ett sorgligt slut
på grund av denna fiendskap
dom dör - dom låter livet rinna ut
och budet blir ett bittert nederlag.

Men så som kärlek kan förena
kan kärleks död i denna pjäs och mena
att bråket mellan man och man
bli utbytt mot en framsträckt hand.

Föräldrars dårskap, mord och vedergällning
är innehållet i vår föreställning
En kärleks väg mot undergång
en kärleksnatt som bryts av fågelsång.

Första akten - Scen 1
(Verona, en öppen plats.)

(Simson och Gregory, tjänare till Capulet, in med
svärd och sköldar.)

Simson:

Du Gregory, oss sätter dom sig inte på.

Gregory:

Nej, då blev vi tillplattade.

Simson:

Vad har vi vapen till om vi inte drar dom.

Gregory:

Nej, dom drar vi oss inte för.

Simson:

Jag stöter fort bara jag får upp den.

Gregory.

Men du får inte upp den så fort så det stör.

Simson:

Ser jag ett kräk från Montague drar jag direkt.
Jag tar på mig vem som helst av det packet, man
eller kvinna.

Gregory:

Då är du svag. För den svagare ligger underst.

Simson:

Ja, det är sant, det är därför kvinnorna alltid
ligger underst. För de är det svagare könet.
Montagues karlar tar jag på mig och flickorna tar
jag under mig.
Jag ska bli som en tyrann. Först ska jag slåss med
Montagues karlar och sen ska jag vända om flickorna,
på rygg! Du känner väl mej?

Gregory:

Simson, fram med den nu! Här kommer två av
Montagues.

(Abraham och Baltasar kommer in.)

Simson:

Det blänker i handen! Reta upp dom du! Jag bakom
dig.

Gregory:

Bakom?

Simson:

Är du rädd?

Gregory:

Rädd? För dig?

Simson:

Vi ska ta lagen på vår sida. Låt dom börja.

Gregory:

Vill ni bråka?

Abraham:

Bråka? Nej då!

Simson:

I så fall ställer jag upp. Jag tjänar en lika bra
karl som ni.

Abraham:

Ingen bättre?

Simson:

Kanske inte.

(Bevollo in.)

Gregory:

Säg "bättre". Där kommer en släkting till Montagues.

Simson:

Bättre.

Abraham:

Du ljuger!

Simson:

Dra då om ni vågar! Gregory, kom ihåg ditt specialslag!

(De fäktas.)

Benvolio:

Sluta! Galningar! Ni är inte kloka, ta ner svärden!

(Tybalt in)

Tybalt.:

Va! Drar du svärd mot uselt tjänstefolk?

Vänd dig om, Benvilio och se din död i synen.

Benvilio:

Jag särar på dom. Stick in ditt svärd eller hjälp till att skapa fred!

Tybalt:

Va? Tar du upp vapen och säger fred? Det ordet hatar jag som helvetet - och Montague - och dig. Kom an, ditt kräk!

(De fäktas)

(Tumult)

STADSBORNAS KÖR:

PÅ DOM
 SLÅ DOM
 JA, SLÅ NER DOM
 NER MED CAPULET
 PÅ DOM
 SLÅ DOM
 JA, SLÅ NER DOM NER MED
 MONTAGUE NER MED DESSA
 BÅDA SLÄKTER
 SOM FÖRSTÖR VAR STAD
 NER! NER! NERI

(Gamla Capulet, i nattrock och fru Capulet in.)

Capulet:

Vad är det för bråk? Ta hit mitt slagsvärd!

Fru Capulet:

Vad ska du med svärd till? Ta hit en krycka!

(Gamle Montague och hans fru in.)

Capulet:

Mitt svärd! Ska gubben Montague få stå och håna mig
 med stål i handen.

Montague:

Ah Capulet, din skurk! Släpp! Låt mig gå!

Fru Montague:

Lugna ner dig! - Så!

(FÖRFINAD MUSIK)

(Fursten Escalus in med följe.)

Fursten:

Ni fredens fiender, upproriska galningar
som skapar strid mellan grannar!
Hör på mig! Ni ska få stränga straff!
Jag befäller er att slänga era vapen
och höra min dom!
Tre strider har tre gånger blossat, upp i staden
för hatet mellan Capulet och Montague
- och stadens gamla borgare har tvingats
svänga sina rostiga svärd mot detta rostiga hat.
Om ni stör friden här i staden en gång till
ska ni få plikta det med era liv.
Men för den här gången; Skingra er!
Du, gamle Capulet, kom med mig nu!
- Och du, Montague kom upp till mig i kväll
så vi kan lösa denna galna strid
emellan era två familjer.
Än en gång! Skingra er eller ni får plikta denna
strid mer era liv!

(Alla ut. Montague, hans fru och Benvolio kvar.)

Montague:

Vem satte igång bråket.? Benvolio såg du hur det
började?

Benvolio:

När jag kom hit var striden mellan era tjänare och
Capulet redan i gång.
Jag gick emellan, men då kom den galne Tybalt..

Fru Montague:

Men Romeo! Har du sett Romeo? Ah, jag är så glad att
han inte var med.

Benvolio:

Romeo!

BENVOLIOS SÅNG:

ROMEO HAN GÅR OMKRING I GRYNINGS LJUS
 OCH SALTAR MORGONDAGEN MED SIN GRÅT
 HAN HOPAR MOLN TILL MOLN MED SINA SUCKAR
 HAN VILL VA ENSAM MED SIN TUNGA LÅT

HAN FLYR FÖR DAGEN - DRAR SIG BORT FRÅN MORGONLJUS
 OCH LÅSER IN SIG ENSAM PÅ SITT RUM
 HAN STÄNGER FÖNSTERLUCKORNA I HUSET
 OCH LEVER DÄR EN KONSTGJORD NATT - HELT STUM

Benvolio:

Vet du vad det är för fel?

Montague:

Nej, och han berättar inget.

Benvolio:

Men har du frågat - har ni pratats vid?

Montague:

Ja, både jag och många andra, men han går in i sig själv. Om han är sann mot sig själv det vet jag inte - men han är sluten, tyst och oåtkomlig.
 Han är som en blommas knopp som blivit angripen av en förbannad mask - en mask som hindrar knoppen att slå ut i vinden.
 Han kan få min hjälp - men är det min hjälp han behöver?

(Romeo in)

Benvolio:

Där kommer han.

Montague:

Han kanske öppnar sig för dig. Kom vi går!

(Montague med fru går.)

Benvolio:

God morgon!

Romeo:

det morgon redan?

Benvolio:

Hon är nio.

Romeo:

Sorgen gör tiden lång. Var det min far som fick så bråttom?

Benvolio:

Ja.

Men hur då lång?

Romeo:

Jag är utan den som gör den kort.

Benvolio:

Då är du kär?

Romeo:

Och....?

Benvolio:

Inte kär?

Romeo:

Inte kär för henne jag är kär i.

Kärleken är stor och blind, den skapar mörka brunnar i mitt hjärta.

Var ska vi äta middag?

Vad var det för bråk? - Nej, säg det inte, jag vet det redan.

Hat vållar mycket bråk - men kärlek mera
- grälsjuka kärlek - kärleksfulla hat!

Romeo fortsätter:

För mig som är undernörd av kärlek
blir fjädrar tunga som av bly
och eld är som en iskall dimma
och mina vakna nätter blir en kärleksnatt med luft.
Och du skrattar åt mig!?

Benvolio:

Nej, min vän, jag gråter.

Romeo:

At vad då, om jag får fråga?

Benvolio:

At din sorg och längtan....

Romeo:

Som man bäddar, får man ligga.
Men gråt inte. Jag klarar inte av min egen plåga
och därför kan jag inte hjälpa någon annan.
Men tack för vad du känner - när man älskar är det
svårt med vänner.

KÖREN SJUNGER:

KÄRLEKEN ÄR RÖK AV SORGSNA SUCKAR
DEN ÄR HETA KINDER - ELDIG OM DEN KLARNAR
DEN ÄR HAV AV BÅDAS TÅRAR OM DEN KVÄVS
HAV AV BÅDAS TÅRAR OM DEN KVÄVS

KÄRLEKEN EN DÅRSKAP SOM SER KLART
ETT BITTERT GIFT - DÖDLIGT OCH UNDERBART
DEN ÄR HAV AV BÅDAS TÅRAR OM DEN KVÄVS
HAV AV BÅDAS TÅRAR OM DEN KVÄVS

Romeo:

Tack för vad du känner - men när man älskar är det
svårt med vänner.

Romeo:

Hej, min vän!

Benvolio:

Nej, vänta! Jag går med dig. Du får inte lämna mig i sticket.

Romeo:

Jag har redan gått ifrån mig själv. Jag är inte Romeo, han är inte här.

Benvolio:

Men sluta nu, för fan, vem är du kär i? Säg bara vem det är.

Romeo:

Allvarligt talat - älskar jag en kvinna.
Hon säger nej till mina ögon och inte heller vill hon öppna skötet. Hon är för rik på skönhet.

Benvolio:

Tänker hon alltid ha sin oskuld kvar?

Romeo:

Hon spar sig, hon vägrar älska - hon säger nej, jag lever som en död.

Benvolio:

Glöm bort! Tänk inte på henne!

Romeo:

Lär mig hur jag glömmer bort att tänka.

Benvolio:

Släpp loss! Se på andra flickor!

Romeo:

Då ser jag ännu mer - hur underbar HON är. Ta hit den snyggaste du kan få tag i, vad tror du hon har för effekt på mig? Det finns ingen bättre - att glömma henne lär du inte mig. Hej då!

Benvolio:

Det gör jag visst det.! Det är jag skyldig dig.

KÖREN SJUNGER:

KÄRLEKEN EN DÅRSKAP SOM SER KLART
ETT BITTERT GIFT - DÖDLIGT OCH UNDERBART
DEN ÄR HAV AV BÅDAS TÅRAR OM DEN KVÄVS
HAV AV BÅDAS TÅRAR OM DEN KVÄVS

SCEN 1:2

(Capulet, greve Paris och en tjänare, in.)

Capulet.:

Nu är vi tvungna att hålla fred mellan familjerna Montague och Capulet, och det skall inte bli svårt, så gamla som vi är.

Paris:

Gamla och aktade! Ja, nog är det sorgligt med den här maktkampen. Men vad säger ni om mitt frieri?

Capulet:

Jag säger som jag sa, min dotter är för ung, hon är inte fjorton än, vi får vänta ett par somrar till då kanske hon vill.

Paris:

Det finns många yngre - som blivit goda mammor.

Capulet.:

För tidigt gift., för tidigt vissnar kvinnan. Hon ensam får ärva mig, alla andra ligger redan i jorden. Men gode Paris, vänta med ert frieri, låt henne välja fritt för hennes val det är också mitt..

Hör på! Jag har blomsterfest i kväll i all enkelhet. Och blommorna är vackra kvinnor - knoppar som ska brista efter vinterns mörka natt. Kom och ta för dig! Min dotter är med i blomster-ringen. Hon är bara en av många vackra knoppar. Kom!

(Till tjänaren)

Sätt fart på benen! Se till att bjuda alla som jag skrivit här!

(Capulet och Paris går ut)

Tjänaren:

...Bjuda alla som står skrivet här... det står
skomakarn vid sin aln... skraddaren vid sin läst..
fiskaren vid sin pensel och målaren vid sina nät.
Men mig ska dom skicka iväg och bjuda människor
som står skrivna här. Här hava skrivande personer
skrivit.

Jag måste få tag i en läskunnig skrivare.

Nej, men se... när man talar om trollen....

(Benvolio och Romeo in.)

Benvolio:

Men Romeo, du är galen!

Romeo:

Nej, inte galen, men bunden som en galning... svält-
född, slagen.. nej, men se goddag!

Tjänaren:

Goddag herrn, jo, förlåt... kan herrn läsa?

Romeo:

Åh ja, det är mitt öde!

Tjänaren:

Det där lät vackert - utantill, men säg mig... kan
herrn läsa vad som helst innantill.

Romeo:

Jo, om jag kan skriften och språket.

Nej, vänta karl, kom hit med brevet!

(Romeo läser):

"Herr Martino och hans fru och döttrar

Greve Anselmo och hans vackra systrar

Herr Placentio och hans söta brorsdöttrar

Mercutio och hans bror Valentin

Min farbror Capulet med fru och döttrar

Min vackra systerdotter Rosaline

Herr valentio med kusin Tybalt

Lucio och den unga vilda Helena"

(Lämnar papperet tillbaka.)

... en härlig samling, men säg mig... var blir festen?

Tjänaren:

Där uppe.

Romeo:

Var?

Tjänaren:

I vårt hus.

Romeo:

Vems hus?

Tjänaren:

I min Herres.

Ja visst, så skulle jag frågat (ger honom dricka)

Tjänaren:

Jag tjänar hos den rike Capulet, och om ni inte är någon från Montague, är ni bjudna på en flaska vin. Adjö! Och tack min herre!

(Tjänaren ut).

Benvolio:

Du, där hos Capulet kan du se alla vackra kvinnor från Verona. Även Rosalina som du är kär i.
Kom med på festen! Se på en ros istället för denna sippa!

Romeo:

Jag följer med - inte för vad du säger - men för att se henne och sola mig i hennes ögon.

(De går)

SÅNG, Kören:

ROMEO VAR HJÄLTE I VERONA
ÄR DRUCKEN AV EN KÄRLEKS SAFT
HAN KAN EJ KÄNNA - BARA TRÅNA
GALEN AV EN OBESVARAD KÄRLEKS KRAFT

ROMEO VÅR HJÄLTE I VERONA
SER ROSALINA SOM DEN ENDA ROS
NU SKA VI SE OM SPELET VILL FÖRVÅNA
SÅ ATT HANS SORGER FAR SIN KOS

ROMEO VÅR HJÄLTE I VERONA
SUCKAR, GRÅTER OCH VILL DÖ
MEN OM EN HÖGRE MAKT FAR RÅDA
KAN DEN SÅ NYA KÄRLEKSFRÖ

SCEN 1:3

(Ett rum i Capulets hus) (Fru Capulet och Amman)

Fru Capulet:

Var är min dotter, amma - ropa på henne!

Amman:

Så sant som jag var oskuld vid 12 års ålder - ropade jag på henne nyss. Julia! Mitt lilla fnask - åh förlåt... Julia mitt hjärtegryn... kom!

(Julia in)

Julia:

Vem ropade?

Amman:

Din mor.

Julia:

Här är jag - vad vill du, mor?

Fru Capulet:

Jo, Amma... gå ut ett tag så vi får vara ensamma. Nej, vänta! Du kan gott höra på. Du vet ju att min dotter börjar bli vuxen.

Amman:

Ja, jag vet på timmen när hon kom.

Fru Capulet:

Än är du inte fjorton

Amman:

Jag kan sätta fjorton tänder på - ja, jag har ju tyvärr bara fyra - att hon är tretton - snart fjorton... - Hur långt är det till mickelsmäss?

Fru Capulet:

Fjorton dar och lite till.

Amman:

Ja, lite till ja - så blir hon fjorton år - hon och Susanna. Susanna är hos Gud, henne fick jag inte behålla, men som jag sa, vid Mickelsmäss blir hon fjorton.

För 11 år sedan - den dagen vi hade jordbävningen - blev hon avvand. Jag minns det som igår. Jag hade smort in mina bröstvårtor med malört och satt vid duvslaget i solen. - Ja, herrskapet själva var bortresta - i Mantua. Jag vet precis. Nå väl ja.. när hon smaka besken - lilla token - så skrek hon vilt och släppte bröstet.

Duvorna flög upp och vi med!

Det var 11 år sen - hon kunde redan gå och tulta.. jag minns att dagen innan ramla hon på näsan och min man - Gud signe honom - kom och tog na'. Ja, han var en glad en - han lyfte upp na'. "Hör du - sa han - trilla du på näsan, när du får mera vett så trillar du på rygg, eller hur lilla Julia, Julia?" Och vid Jesus Maria sluta hon inte tvärt och svara: Jo!... Ja, nu är vi här.

Ja, om jag så blir tusen år så glömmar jag det aldrig.... Eller hur lilla Julia, Julia och hjärtegullet svara: Jo!

Fru Capulet:

Nog nu - och var tyst. - jag ber.

Amman:

Ja frun, men visst var det dråpligt att hon sluta tvärt och svara: Jo!... och jag kan lova att hon slog sig lilla hjärtat, en bula som ett tuppägg, mitt i pannan... en ordentlig smäll - oj, så hon skrek, men gubben sa: Trilla du på nääsan - när du får mera vett så trillar du på rygg... - och sluta tvärt och svara: Jo!

Julia:

Tig med dig och sluta tvärt du också!

Amman:

Jag ska tiga, men du var den näpnaste jag ammat,
och får jag se dig gift då blir jag nöjd.

Fru Capulet:

Gift ja, det var precis det jag ville tala om...
Nå Julia, vad säger du om att bli gift?

Julia:

Det är en ära, som jag aldrig drömt om.

Amman:

Ära ja! Om inte jag hade varit din amma skulle jag
sagt att du sugit visdom ur mina bröst.

Fru Capulet:

Ja, tänk på saken! Här i Verona finns det gott om
yngre mödrar och minns jag rätt, så var jag mor till
dig vid dina år.
Greve Paris har just bett oss om din kärlek.

Amman:

Ah, vilken karl, Julia, vilken karl! En karl på
dagen - och en på natten med - tror jag. En karla-
karl!

Fru Capulet:

Ja, skönare växt finns inte i Verona. Du kan se
honom i kväll på festen, skön som en gud.- Ja, du
kan dela allt han äger, om han blir din. Om han
blir din går dansen lätt!

Amman:

Lätt! Nej tung! Då går hon upp i vikten!

Fru Capulet:

Nå, vill du besvara hans kärlek?

Julia:

Låt mina ögon se - och jag skall svara.

(En betjänt kommer in.)

Betjänten:

Snälla frun, gästerna har kommit, supen är serverad, man ropar på frun och frågar efter unga fröken, som är i tamburen och allt är en enda röra. Jag måste passa upp... snälla ni, kom med det samma!

Fru Capulet:

Ja, ja... (Till Julia) Kom nu, greven väntar!

Amman:

Gå nu, kära barn, låt glada nätter följa glada dar.

SCEN 1:4

(En gata i Verona - facklor, trummor och en yster sång.)

NATTENS ÖGON BLUNDAR:

KOM OCH DANSA
 DRICK OCH DANSA
 ÄT OCH DANSA
 EN GÅNG TILL
 FESTEN FYLLER
 BLODET DUNKAR
 ALLTING RÖR SIG
 TIDEN STÅR STILL

 KOM MED KYSSAR
 SÖTA KYSSAR
 VARMA HET
 MUNNAR
 LYS DU MÅNE
 BLEK OCH STILLA
 NATTENS ÖGON
 BLUNDAR

KOM OCH DANSA
 DRICK OCH DANSA
 ÄT OCH DANSA
 EN GÅNG TILL
 FESTEN FYLLER
 BLODET DUNKAR
 ALLTING RÖR SIG
 TIDEN STÅR STILL

(Romeo, Mercutio, Benvolio, några maskerade män, plus fackelbärare och andra framför Capulets dörr.)

Romeo:

Ska vi gå rakt in, eller skicka någon före?

Benvolio:

Nej, inga omsvep - rakt på bara! Att skicka nån som hackar fram en utanläxa med hjälp av nån sufflös... det skrämmar bara flickorna på flykten. Nej, dom får tycka vad dom vill!

Romeo:

Får jag en fackla! Jag dansar inte - men jag kan lysa er!

Mercutio:

Men Romeo, dansa! Lev!

Romeo:

Nej, dansa ni med lätta fötter - mina dom är tunga som av bly.

Mercutio:

Du är förälskad. Låt din kärlek flyga högt., flyga över dom som krälar.
(Sätter på sig en mask) En mask framför min mask.
Jag bryr mig inte om hur ful min är... den här får rodna i mitt ställe.

Benvolio:

Kom! Vi går in - ingen slipper från att dansa!

Romeo:

Får jag en fackla, sa jag! Låt alla unga klackar kittla känslolösa golv. Mitt ljus har slocknat... för mig är dansen slut - men dansa ni!

Mercutio:

När ljuset slocknar är det sista dansen. Var lugn! Vi ska få fart på dina ben.

Romeo:

Ah, nej!
I går natt drömde jag...

Mercutio:

Jag drömde också.

Romeo:

Vad drömde du?

Mercutio:

Att drömmar ljuger.

Romeo:

Att ljuga drömmar - 'eller drömma sant.

Mercutio: (Ordlös kör under)

Då har drottning Mab varit i din säng.

Hon är älvan över alla älvar - hon reser över människors näsor när dom sover. Hon är liten som en sten på fingerringen och färdas i en vagn av sol. Hjulens ekrar är av spindelben och vagnens tak av gräshoppsvingar. Spindelvävda linor, selarna av våta månskensstrålar, piskan är en syrsas ben, med ängsull längst upp för att få snärten. En liten grå mygga - hälften så stor som en ung flickas pormask - det är kusken... och vagnarna i älvornas land är byggda av snickare Ekorre eller mästaren Mask av skalet från en hasselnöt.

Så reser hon natt efter natt över ögonen på dom som älskar och drömmarna blir heta kärleksdrömmar. Hon stryker tjänarnas knän och dom bockar och niger. Runt advokaternas snikna fingrar och dom ser pengar. Hon far över flickornas läppar och drömmen blir kyssar... Men drottning Mab straffar ofta med munsår, i söta snaskiga munnar. Så far hon i galopp på kockens näsa, då vädrar han en tistel i sin soppa.

Än kör hon över nacken på soldaten som drömmer blod och seger. Hon trummar honom hårt i örat så han vaknar, vettskrämd, ångestfull, svär några söta böner och somnar om igen.

Hon trasslar samman tovor i ett smutsigt hår och tovorerna betyder otur och elände. Hon är den mara som rider flickorna på rygg i sömnen och lär dom all den tyngd som väntar dom när dom blir kvinnor. Hon är det..

Romeo:

Tyst Mercutio, tyst! Du talar ju om ingenting.

Mercutio:

Om ingenting, om drömmar... foster av en tanke, födda utav fria fantasier.

Benvolio:

Kom! Middagen är slut, vi blir för sena.

Romeo:

Ja, kom vänner, låt oss gå!

Benvolio:

Trumma på trumman, trumslagare!

SCEN 1:5

(De maskerade marscherar omkring på scenen, betjänter kommer in med handdukar.)

Betjänt 1: BETJÄNTERNAS SÅNG

HAR DU SETT "KASTRULLEN"
HAN SKULLE DUKAT AV
EN RIKTIG TALLRIKS-SLICKARE
HAN GER SIG BARA AV

Betjänt 2:

OCH STIL OCH SÅNT SKA LIGGA
I SÅNA MÄNNISKOHÄNDER
DESSUTOM ÄR DOM SKITIGA
HUR MAN ÄN SER OCH VÄNDER

Betjänt 1:

BORT MED ALLA STOLARNA
TA UT SERVERINGSBORDET
GE MIG EN BIT TÅRTA
KAN DU STAVA ORDET?

LAGA SÅ ATT PORTVAKTEN
SLÄPPER IN SUSANNA
OCH OM DU HÅLLER AV MIG
SÅ GÖR DET MED DET SAMMA

Betjänt 1: TONI OCH KASTRULLEN!

Betjänt 3 och 4: HÄR MIN GOSSE, HÄR ÄR VI!

Betjänt 1: MAN LETAR, ROPAR EFTER ER
"OCH VAR ÄR NI?"

Betjänt 3 och 4: MAN KAN VÄL INTE VARA
HÄR OCH DÄR PÅ SAMMA GÅNG?
MAN MÅSTE TA DET VARLIGT
SÅ LIVET KAN BLI LÅNGT!

(Betjänterna drar sig tillbaka till fonden.)

(Hela sällskapet Capulet med Julia och kusinen Tybalt och gäster möter de maskerade.)

Capulet:

Nej men, välkomna mina herrar, alla damer utan liktornar, vill dansa med er! Nå vackra flickor, är det nu nån som tvekar?

Jo, jo, det här det bet... jag trampa visst på ömma fötter!

Välkomna mina vänner!

Oh, jag minns då jag bar sådan mask och kunde viska heta ord i vackra flickors öron... men nu är det förbi, förbi. Spel upp! Ge plats! Låt dansen börja!

Flickor!

(Musiken spelar)

Bort med borden! Mera ljus! Och släck brasan här är alldeles för varmt.

(Dansen börjar)

Kom farbror Capulet, vi sitter här - utanför ringen. Det var ett tag sedan du och jag bar mask i dansen.

Farbror Capulet.:

Ah fan, det är snart. trettio...

Capulet.:

Va? Trettio år, nu tar du till. Till pingsten blir det tjugofem år sedan Lucias bröllop.

Farbror Capulet.:

Nej, mycket mer, mycket mer, hans son är redan trettio.

Capulet.:

Va nu då! Så du pratar - för två år sen var han inte myndig.

Romeo (till en betjänt):

Vem är den vackra flickan som dansar där?

Betjanten:

Det vet jag inte, herrn.

Romeo:

Hon är vacker, hon strålar som en diamant i natten.
Som en snövit duva mitt i kråkdansen... i nästa dans
vill jag trycka min hand i hennes och bli salig.
Har jag älskat förr?
Aldrig har jag sett någon vackrare!

Tybalt:

En Montague! Det hörs på rösten.
Ta hit min värja!
Hur vågar han sätta sin fot här, på våran fest? Han
driver med oss i sin fula mask... nu har jag rätt
att slå ihjäl den gynnaren.

Capulet:

Hör du Tybalt! Varför bråkar du?

Tybalt:

Här är en fiende - en Montague! En galen skurk som
kommer hit till vår familjefest och driver med oss.

Capulet:

Är det inte unge Romeo?

Tybalt:

Jo, det är det!

Capulet:

Lugna dig! Låt honom vara! Han uppför sig med stil.
Hela Verona talar om hur trevlig han är. För allt
guld i Verona - låt honom vara i fred i mitt hus!
Lugna dig! Var artig - bort med sura miner - det
passar dåligt på en fest.

Tybalt:

Passar och passar när en sån skurk är här! Jag tål
honom inte!

Capulet:

Han ska tålas! Hör på... pojkvasker!... jag är herre här och inte du. Ställa till bråk bland mina gäster och spela pajas... Va!

Tybalt.:

Men det är en skam! En Montague!

Capulet.:

Du ger svar på tal! Men det ska du få ångra...
Vägrar höra på! Jag ska allt...
Bra! Bra mina kära vänner...
Ge dig iväg usling!... lugna dig, eller jag...
Mera ljus för tusan!...
Jag ska ge dig jag...
Dansa! Dansa mina vänner!

Tybalt:

Han tvingar mig. Jag går, men Romeos fräcka tilltag att komma hit ska stå honom dyrt.... mycket, mycket. dyrt...
(Han går)

Romeo (går fram till Julia):

Jag vill inte smutsa ner något heligt, men - jag är en främling som med heta kinder och varma läppar - ber er om en ren kyss.

Julia:

Nej främling, ni kan inte smutsa ner det som är heligt - främling och helgon - hand i hand är som en helig främlings kyss.

Romeo:

Låt min mun få känna det som handen känner, innan jag tvivlar på dig.

Julia:

Helgon tvivlar, men dom hör en bön.

Romeo:

Men... stilla då! Så kan jag få min lön.

(Kysser henne)

Nu har din mun gjort min mun ren

Julia:

Då är mina läppar nersmorda av synd.

Romeo:

Då tar jag dina syndiga läppar och du blir ren...

(Kysser henne igen.)

Julia:

Åh, vad du kan!

Amman:

Julia, din mor vill tala med dig!

Romeo:

Vem är hennes mor?

Amman:

Jo, unge man... Julias mor är fru i huset. En mycket klok och ärbar fru... och hennes dotter som ni nyss träffat, har jag ammat. Det lovar jag, att den som kniper henne, han gör ett kap!

Romeo:

Är hon en Capulet? Oh, Gud! Där går en gräns!

Benvolio:

Kom vi går när det är som bäst!

Romeo:

Ja, min oro är en dålig gäst.

Capulet:

Nej, stanna mina herrar! Vi har gjort i ordning en liten, enkel måltid,
(De viskar i hans öra)

Capulet fortsätter:

Åh, på det viset. Då ska jag inte vara envis...
och tack för att ni kom!

Capulet (till farbror Capulet):

Kom med en fackla! Låt oss gå till sängs! Kom gamle
vän, det är sent - jag går och lägger mig.

(Alla går utom Amman och Julia.)

Julia:

Amma! Kom! Vem är han där borta?

Amman:

Det är gamle Tiberios son.

Julia:

Och han som går ut genom dörren?

Amman:

Jag tror det är unge herr Petruccio.

Julia:

Han då, han som inte ville dansa?

Amman:

Det vet jag inte.

Julia:

Men gå och fråga... är han gift så får jag ingen
brudsäng mer än graven.

Amman (kommer tillbaka):

Han heter Romeo, en Montague - den ende sonen till
er fiende.

Julia:

En kärlek röd - en fiende
Jag inte känt. igen
Det blir min död - att älska den
jag hatar mest.

Amman:

Vad var det där?

Julia:

Oh, bara en vers som jag hörde när jag dansa...

(Man ropar utanför scenen):

Julia!

Amman:

Ja, ja vi kommer!

Kom nu, vännen min.

(De går.)

ANDRA AKTEN / SCEN 1

(Intill Capulets trädgård)

(Romeo in ensam)

Romeo:

Jag måste vara här.

(Han gömmer sig då Benvolio och Mercutio kommer.)

Benvolio:

Romeo! Romeo!

Mercutio:

Han är klok, han smet hem och la sig!

Benvolio:

Jag såg honom vid muren. Mercutio ropa fram honom
du!

Mercutio (sjunger):

ROMEO DIN KÄRLEKSSJUKA GALNING
KOM HIT MED DINA SUCKAR
KOM HIT MED DINA SUCKAR

KOM OCH RIMMA, LJUVA DUVA-DUVA
DÅ BLIR JAG NÖJD
DÅ BLIR JAG NÖJD

VID KVINNANS MUN
OCH HENNES HÖGA PANNA
HENNES BEN OCH RUNDA HÖFTER
OCH ALLT DET ANDRA
DÄR OMKRING
KOM OCH VAR DIG SJÄLV!

ROMEO DIN KÄRLEKSSJUKA GALNING
 KOM HIT MED DINA SUCKAR
 KOM HIT MED DINA SUCKAR

KOM OCH RIMMA, LJUVA DUVA-DUVA
 DA BLIR JAG NÖJD
 DÅ BLIR JAG NÖJD

Benvolio:

Hans kärlek är blind - den hör mörkret till.

Mercutio:

Dm kärleken är blind - då går han vilse. Han sitter
 säkert under trädet och väntar på att ett äpple
 öppnar sig i fallet.

G o d n a t t R o m e o !
 Vi går!

Benvolio:

Nej, den som gömmer sig är inte värd att leta efter.

Mercutio:

Kom!

(Romeo kommer Fram.)

Romeo:

Han ska le åt ärr som aldrig haft nåt sår.

ROMEOS KÄRLEKSSÅNG UNDER BALKONGEN

ROMEO SJUNGER:

KOM FRAM
MIN SKÖNA SOL
DÖDA MÅNENS SKIVA
MED DIN GLANS
DÖDA MÅNENS SKIVA
MED DIN GLANS
OM DINA ÖGON
SATT PÅ HIMLEN
SKULLE FÅGLAR SJUNGA
SOM OM INTE NATTEN FANNS
SOM OM INTE NATTEN FANNS

STRÅLA DU MIN FLICKA
OM DU VISSTE
JAG VAR HÄR
OM DU VISSTE
JAG VAR HÄR
OM JAG VAR HANDSKEN
PÅ DIN HAND
DÅ SKULLE KINDEN
RODNA
SOM OM INGA SORGER FANNS
SOM OM INGA SORGER FANNS

JULIAS KÄRLEKSSÅNG PÅ BALKONGEN

JULIA SJUNGER:

ROMEO! JA, ROMEO
ÄLSKA MIG ÄNDÅ
BYT DITT NAMN
JAG BER DIG
JAG ÄLSKAR DIG SÅ

ROMEO! JA, ROMEO
OM DET INTE GÅR
FÖRNEKAR JAG
MITT EGET
OCH FÖLJA DINA SPÅR

Romeo:

Ska jag lyssna eller svara?

JULIA SJUNGER:

ROMEO! JA, ROMEO
VAD ÄR ETT NAMN
INTE FOTEN
INTE HANDEN
ARMEN ÄR INTE DITT NAMN

ROMEO! JA, ROMEO
JAG ÄLSKAR DIG SA
BYT DITT NAMN
JAG BER DIG
ÄLSKA MIG ÄNDÅ

Romeo (kommer fram):

Jag tar dig på orden, Julia! Kalla mig älskling
så blir jag döpt på nytt.!

Julia:

Hallå! Vem gömmer sig och smyger här med mina
tankar?

Romeo:

Jag har inget namn... det namnet är en fiende till
dig.

Julia:

Jag har inte hört hundra ord från dina läppar, men
jag känner igen din röst. Du är Romeo... en Montague?

Romeo:

Nej, inget namn som inte passar dig.

Julia:

Men hur kom du hit? Om de får syn på dig, slår de
ihjäl dig!

Romeo:

Dina ögon är farligare än svärd... Ge mig en vänlig
blick och jag blir osårbar.

Julia:

Men dom får inte se dig! Hur kom du hit.? Vem visade
vägen? Muren är hög och tvär att klättra över.

Romeo:

Min kärlek visade mig vägen... om du så var långt
borta på en fjärran strand skulle jag komma dit till
dina skatter.

Julia:

Natten är så mörk... du kan inte se mig... annars skulle jag rodna för att du hörde mina tankar nyss.. Jag skulle kunna neka till det jag sa... och vara pryd och fin, men bort med all förljugenhet! Älskar du mig? Tycker du att jag är för lätt att få, då kan jag bli tvär och kylig... men jag vill inte det.

Åh, jag är så öm och svag och kär... men du får inte tro att jag är lättsinnig. Jag skulle inte varit fullt så het... men du lyssnade till mitt hjärtas röst innan jag märkte det... Förlåt! Förlåt!

Romeo:

Jag svär vid månen som strör silverljus i träden att jag älskar dig. Om min kärlek...

Julia:

Tyst, säg inget! Du är min glädje... men jag är inte glad åt denna natt. Allt går för snabbt och plötsligt - som blixten far förbi.

God natt nu!

Nästa gång vi ses har vår kärleksknopp slagit ut till en blomma i sommarvärmén.

God natt! God natt! Sov nu lika underbart som jag.

Romeo:

Nu blir jag ensam med min längtan!

Julia:

- Hur kan jag ge dig mer än längtan nu i kväll!

Romeo:

Säg att du älskar mig lika mycket som jag dig.

Julia:

Du hörde vad jag sa i natt... jag önskar det var osagt.

Romeo:

Tar du tillbaka?

Julia:

Nej, osagt för att kunna säga det igen. Men jag kan inte säga mer än att min kärlek är som havet - djupt och gränslöst... ju mer jag ger dig, dess mer får jag tillbaka, vår kärlek är oändlig.

(Amman ropar utanför scenen.)

Julia:

Det kommer nån!

JAG KOMMER!

Gå - nej, gå inte än... jag kommer snart tillbaka.

(Julia ut...)

Romeo:

Oh, natt... är det bara en dröm för underbar att vara sann...

(Julia kommer tillbaka)

Julia:

Bara några ord... och sen godnatt.. Om du vill gifta dig så skickar jag ett bud till dig i morgon, så kan du svara var och när.
Min lycka är din...

Amman:

JULIA!

Julia:

JAG KOMMER!

men om du inte vill då ber jag dig...

Amman:

Julia!

Julia:

Ja, ja, ja, jag kommer!
... att göra slut med en gång och lämna dig ensam
med min sorg. I morgon skickar jag...

Romeo:

Jag lovar och jag svär.

Julia:

Tusen tusen god natt!

Romeo:

Tusen och en natt...

KÄRLEKSDUETTEN

JULIA SJUNGER:

ROMEO SJUNGER:

ROMEO! OH, ROMEO
NU HAR JAG GLÖMT
VARFÖR JAG ROPA

JAG GLÖMMER
FÖR ATT DU SKA STANNA

ROMEO, MIN ROMEO
MIN JULIA!

JAG STANNAR HÄR
SÅ KOMMER DU IHÅG
JAG STANNAR
SÅ ATT DU FÅR GLÖMMA
OCH JAG GLÖMMER
ATT JAG MÅSTE GÅ
OH, JULIA!

SCEN 2:2

(Broder Lorenzos cell. Han kommer med en korg i handen.)

MODER JORD (KÖREN SJUNGER):

VILKEN GUDOMLIG KRAFT
DET FINNS UTI NATUREN
VILKEN GUDOMLIG KRAFT
I VÄXTERNA OCH DJUREN

MODER JORD
HON BÅDE FÖDER OCH BEGRAVER
HON FÖDER ALLA BARN VID SINA BRÖST

MODER JORD
GER INTE ALLA LIKA
OCH INTE ALLA LIKA MYCKET TRÖST

VILKEN GUDOMLIG KRAFT
DET FINNS UTI NATUREN
VILKEN GUDOMLIG KRAFT
I VÄXTERNA OCH DJUREN

I JORDENS VÄXTER
SOM I JORDENS MÄNNISKOR
REGERAR KAMPEN MELLAN ONT OCH GOTT

MISSBRUKAS KROPPEN
ELLER VÄXTEN
DÅ KOMMER DÖDLIG RÖTA BLI DESS LOTT

MEN
VILKEN GUDOMLIG KRAFT
DET FINNS UTI NATUREN
VILKEN GUDOMLIG KRAFT
I VÄXTERNA OCH DJUREN

(Romeo in)

Lorenzo:

I den här lilla blommans svaga stjälk finns en saft som kan döda och kan bota, Dess doft ger kraft och styrka, men dricker man så domnar man och dör. Så ser vi överallt - i växter som i människor - att kampen mellan ont och gott regerar. Och missbrukar man kroppen eller växten, då börjar dödlig röta gro.

Romeo:

God morgon, Fader!

Lorenzo:

Guds fred, min vän! Vad vill du så här tidigt? Om du som är så ung går upp tidigt, då är det något. viktigt. I gamla sorgsna ögon ligger inte sömnen länge. Varför så tidigt? Vad står på? Jag ser att blodet färgar dina kinder, är något galet.? Är du sjuk - eller... ja nu vet jag du har inte lagt dig än?

Romeo:

Nej - men vilken natt! Den ger mig vila!

Lorenzo:

Må Gud förlåta dig! Var du hos Rosalina?

Romeo:

Nej Fader, henne har jag glömt!

Lorenzo:

Bra, min son! Men säg mig... var var du då?

Romeo:

Jag var på fest. hos Capulet och någon sköt en pil mot mig och jag sköt snabbt igen och för att bota våra sår behöver vi din hjälp... Jag hatar inte den som sköt jag ber för oss båda.

Lorenzo:

Sjung ut min vän... du mumlar gåtor. Gåtor får ett gåtfullt svar.

• Romeo:

Jag älskar Julia, dottern till den rike Capulet, och hon älskar mig! Nu fattas bara att du viger oss. Var och hur och när det blev så här ska jag berätta sen, men lova mig - du måste viga oss idag!

Lorenzo:

Heliga Franciskus! Nu går det undan! Än Rosalina? Är hon glömd? Är ung mans kärlek ingen hjärtesak utan bara ögonens behag?

Jag ser spår av dina tårar från igår. Då var du, du och dina plågor dina, och båda var för Rosalina. Är det slut?

Romeo:

Du tyckte det var fel att älska Rosalina?

Lorenzo:

Inte fel att älska... men älska och bli sjuk.

Romeo:

Begrava kärleken var vad du sa...

Lorenzo:

Men inte för att du genast skulle gräva upp en ny.

Romeo:

Men sluta nu! Det här är annan kärlek, en som ger och tar.

Lorenzo:

Vindflöjel!

Det finns en mening med att hjälpa dig – för om ni gifter er kan hatet mellan era två familjer bytas ut och bli till vänska.

Romeo

Ja.

(Båda går ut)

SCEN 2:3

(Mellanspel, - en dans på en gata i Verona.
Benvolio och Mercutio kommer, efter en stund även
Romeo.)

Mercutio:

Signor Romeo, bon jour! Hur var det ombord!

Romeo:

God morgon! Vad då, ombord?

Mercutio:

Ja, du seglade ju iväg i går.

Romeo:

Ja, förlåt. Mercutio, det var viktigt att segla ensam och jag glömde vinka.

Mercutio:

Och vi blev kvar på stranden...

Romeo:

Och blev torra?

Mercutio:

Ja, precis! Som våra öron... Men hur är dina?
Romeo nu är du dig lik - det här är bättre än att
jämra sig och vara kär. Nu är du Romeo och det är
bra. Kärleken liknar en narr som springer... och
flämtar... och gömmer sig... och går på... upp och
ner, upp och ner, upp och ner.

Benvolio:

Sluta nu!

Mercutio:

Så du vill att jag ska sluta, när jag nu äntligen
har kommit igång.

Benvolio:

Men du har inte kommit så långt.

Mercutio:

Långt? Där tar du fel. Det var inte långt kvar till botten, där man kan tömma ut sig.

Romeo:

Här kommer någon seglande!

(Amman kommer och bakom henne narren med en stor solfjäder.)

Mercutio:

Ett segel! Ett segel!

Benvolio:

Nej två! En kjol och en rock.

Amman:

Pietro!

Pietro

Vad önskas?

Amman:

Min solfjäder, Pietro! God morgon, mina herrar!

Mercutio:

God afton, min sköna!

Amman:

Så det är kväll nu, tycker ni?

Mercutio:

Ja, just det. Solen den står - rakt upp!

Amman:

Usch - och fy- vad är ni för en karl!

Romeo:

En karl - min fru - som Gud har skapat till sin
apa...

Amman:

Det var bra sagt. - till en apa! Men hör på ungdomar - Är det någon som vet var jag kan få tag den unge Romeo?

Romeo:

Det kan jag, men han lär vara äldre nu än när ni kom... just nu är jag den yngste med det namnet..

Amman:

Klokt sagt.:

Mercutio:

Ja, mycket klokt., ofantligt klokt!

Amman:

Om ni är Romeo... kom hit ett slag!

Benvolio:

Hon vill bjuda ut. honom!

Mercutio:

En kopplerska! En kopplerska!

Romeo kommer du med hem till din far? Vi ska dit på middag.

MERCUTIOS FRÄCKA SÅNG (till amman):

LAMMKÖTT LAMMKÖTT INGET FÅR
MED MÖGLIGT HÅR I ULLEN
NEJ LAMMKÖTT OCH ETT LITET LÅR
DIREKT IFRÅN KASTRULLEN

KÖR:

LAMMKÖTT %. %.

LAMMKÖTT OCH EN KRYDDAD SÅS
 DET SMAKAR INTE ILLA
 MEN OM LAMMET ÄR ETT FÅR
 KOMMER DET SOM STÅR ATT TRILLA

KÖR:
 LAMMKÖTT % %

(Mercutio och Benvolio ut.)

Amman:
 Säg, vem var det som var så fräck?

Romeo:
 Det var en ung man, kära amma, som älskar att höra
 sig själv och han säger mer på en minut, än han kan
 svara för på en månad.

Amman:
 Kommer han och säger något så ska jag ta
 ner honom och tjugo andra också av den sorten.
 Och du Pietro... du bara står där och låter folk
 roa sig på min bekostnad!

Pietro
 Jag har inte sett någon roa sig med dig. Hade jag
 det, då skulle jag dra. Jag är snabb som ingen och
 om jag får en anledning att slåss, då smäller det
 direkt!

Amman:
 Åh, Herre Gud! Jag skakar i hela kroppen av ilska!
 En sån fräck slyngel!
 Men bäste herrn... som jag nyss sa, så har unga
 fröken bett mig söka upp er. Men vad hon bett mig
 säga... behåller jag för mig själv.

Amman fortsätter:

En sak ska han veta, han får inte dra henne vid näsan, som man säger... det vore ett fullt drag, som man säger... för fröken är ung... och om han skulle spela falskt mot henne så vore det både oartigt och mycket gement mot fröken, som man säger.

Romeo:

Kära amma, hälsa Julia!

Jag lovar...

Amman:

Han är för go'! Ja, jag ska säga henne allt sammans. Herre Gud vad glad hon blir!

Romeo:

Men vad ska du säga henne Amma, du hör ju inte på vad jag säger!

Amman:

Jo, jag ska säga att herrn lovar och bedyrar, och det är nog så anständigt, tycker jag.

Romeo:

Be henne hitta på något sätt så att hon kan gå till Fader Lorenzos cell och bikta sig, i kväll! Vi ska gifta oss, säg henne det! Här har du för besväret!

Amman:

Nej, men inte ska jag...

Romeo:

Jo, ta den! Du måste!

Amman:

I kväll... ja.. ja, jag lovar!

Romeo:

Vänta bakom klostermuren, snälla amma... inom en timme kommer min betjänt med en repstege, så att jag i natt kan nå toppen på lycksalighetens ö. Om du gör så, ska du få din lön. Adjö nu, och hälsa Julia!

Amman:

Må Gud välsigne honom! Men vänta!

Romeo:

Vad är det mer?

Amman:

Kan han med repstegen hålla tätt... jag menar "tre tiger sällan med en hemlighet"...

Romeo:

Jag lovar! Han håller tyst!

Amman:

Det finns en adelsman i stan, Paris heter han, som gärna vill se henne gift, men hon skulle hellre gifta sig med en padda. Jag retar henne ibland och säger att Paris ändå är lite snyggare. Men det ska jag säga! Då blir hon blek som ett blekt lakan.

Romeo:

Hälsa Julia nu!

Amman:

Ja, tusen gånger - Pietro!

Pietro:

Jag är här.

Amman:

Ta min solfjäder och spring före, ditt. fä!
(De går)

(Mellanspel)

SCEN 2:4

(Capulets trädgård /Julia kommer)

Julia:

Tre långa timmar och hon har inte kommit än... Var hon ung med känslor och ett varmt blod så skulle hon flyga lätt som en fjäder mellan mig och honom.. Men hon är redan halvdöd och trög och slö och tung som bly...

(Amman och Pietro kommer)

Julia:

Ø Gud, hon kommer! Vad sa han? Har du träffat honom? Vem är det där?

Amman:

Pietro, vänta där ute!

Julia:

Å, snälla du - vad du ser ut! - Om du har dåliga nyheter - var glad! Om dom är goda så förstör dom inte med sura miner.

Amman:

Jag är så trött! Jag måste vila ut.
Aj, aj, aj vad benen värker!... Vad jag har sprungit!

Julia:

Ta mina ben! Men snälla du berätta, nå, snälla amma... säg något!

Amman:

Ta det lugnt! Vänta! Jag måste hämta andan,

Julia:

Måste hämta andan! Du orkar ju prata! Svara mig!

Är det ja eller nej?

Amman:

Hör på, fröken har gjort ett dåligt val... Hon förstår sig inte på att välja... Romeo!... Jo, det är just en snygg en! Visst är ansiktet lite snyggare än många andras och benen! Men händerna och fötterna och kroppen dom är... dom är... makalösa! Han är ju inte precis artig... men from som ett lamm, det är han. Ja det är bara och ta för sig. Har du fått någon mat.?

Julia:

Nej! - Men allt det där vet. jag... Vad säger han om vigseln? Fort, svara mig!

Amman:

0, mitt arma huvud så det värker. Jag tror det går i tusen bitar... och ryggen sen... aj, aj min rygg! Dutar kol på mig om jag ska flänga runt på det här sättet.

Julia:

Men svara nu! Nå?

Amman:

Han talar som en fin karl. - Vad har du mamma?

Julia:

Var jag har mamma? Hon är väl därinne... var annars! Men du svarar konstigt.: "Han talar som en fin karl.. .. Var är mamma?"...

Amman:

Men kors! Vad hon är het på gröten, jag har aldrig hört på maken! Är det här plåster för mina plågor? Nej, vet du vad... gå själv nästa gång!

Julia:

Åh, vad du bråkar! Fort nu... vad sa han?

Amman:

Får du gå till bikten idag?

Julia:

Ja.

Amman:

Gå då genast till Lorenzos cell... där finns en man som vill se fröken bli en fru.

Nej men se! Den nyheten kom kinderna att brinna. Spring du till klostret.. så hämtar jag en stege som kan hjälpa hennes älskling upp till fågelboet nu i natt. Jag sliter för din lycka, som du ser.. .. det är tungt men i natt blir tyngden din!

Nu ska jag äta... spring nu till Lorenzos cell.. .. fort... fort!

Julia:

Jag springer!.., till min lycka!

Tack snälla, snälla amma!

SCEN 2:5

(Lorenzos cell / Lorenzo och Romeo)

(Musik)

(Julia kommer)

Lorenzo:

Här kommer flickan - åh, vad hon går lätt! Hon
svävar över golvet - Den som är kär kan gå på
spindeltrådar som darrar för en lekfull sommar-
vind utan att falla, jordisk glädje är så lätt.

(Julia kramar Romeo i en våldsam kyss, under det
att kören sjunger)

HÄFTIG LYCKA (MORAL - KÖR - TRÅKIG)

HÄFTIG LYCKA
FÅR ETT HÄFTIGT SLUT
VÅLDSAM KÄRLEK
ÄR SOM ELD OCH KRUT

DOFT AV HONUNG
SOM ÄR LJUVLIG MILD
BLIR SÖT OCH SLISKIG
NÄR DEN SLUKAS VILD

VILL DU ÄLSKA LÄNGE
ÄLSKA DÅ MED MATTA
VILL DU LEVA LÄNGE
LEV MED MÅTTA

VILL DU ÄLSKA LÄNGE
ÄLSKA DA MED MÅTTA
VILL DU LEVA LÄNGE
LEV MED MÅTTA

Julia:

God afton, Fader Lorenzo.

Lorenzo:

Ja, Romeo har redan hälsat!

Julia:

Men jag sa inte god afton på riktigt, gode fader!?

Romeo:

Ø, Julia, din skönhet fyller rummet här med gyllene musik...

Julia:

Jag har inga ord för vad jag känner, min känsla är så djup - men orden bara yta.

Låt alla tiggare få dela millioner - min kärleks rikedom är ändå större.

Lorenzo:

Kom nu så får vi klara av det här!

Aj, aj, ännu är ni två... Först ska kyrkan binda er ... Då blir ni ett!

(Moralkören sjunger medan Romeo och Julia går ut)

TREDJE AKTEN / SCEN 1

(En offentlig plats. Mercutio och Benvolio och några andra.)

(Tybalt, Petruccio och andra kommer, hotfulla slag)

Mercutio:

... Se upp! Där kommer Capulets!

Tybalt:

Mercutio! Du och Romeo är vänner... Stämmer inte det?

Mercutio:

Stämmer! Tror du vi är några jävla violinister? Tror du det så ska du snart få dansa... Här är stråken... Stämmer!

Benvolio:

Vi står på torget. Gå till något annat ställe eller prata lugnt och sansat... här kan alla se oss!

Mercutio:

Låt dom titta - jag rör mig inte ur fläcken för någon.

(Romeo kommer)

Tybalt:

Stick! Här är min man!

Mercutio:

Ja, inte är han någon kvinna!

Tybalt:

Jag har svurit på att märka dig Romeo - du är en skurk!

Romeo:

Tybalt, egentligen skulle jag bli förbannad men nu har jag mina skäl att gilla dig. Ta det lugnt, jag hör att du inte känner mig.

Tybalt.:

Nej, min lille vän, försök inte prata bort. mig...
..Vänd dig om och dra!

Romeo:

Bäste Capulet - ditt namn är lika kärt som mitt eget
... Lugna dig!

Mercutio:

Du stackars usla fegis - här gäller det att slåss..
.. Kom an, din råttfångare!

Tybalt:

Vad vill du?

Mercutio:

Ta ett av dina nio liv, herr Kattunge... och om vi sen träffas igen kan jag tänka mig åtta till! Ta fram stråken får jag höra! Men fort., så jag slipper spela solo!

Tybalt:

Som du vill...
(Han drar fram svärdet)

Romeo:

Mercutio, stick in din värja!

Mercutio:

Kom an nu, får jag se om du kan dansa.

Romeo:

Dra Benvolio, vi måste skilja dom. Sluta slåss!
Det är bara våld! Mercutio och Tybalt! Fursten har
förbjudit oss att fäktas på gatan. Tybalt sluta!
Snälla Mercutio !

(Tybalt träffar Mercutio med en stöt under Romeos
arm.)

En ur gänget:

Spring Tybalt!

(Tybalt och hans gäng försvinner)

Mercutio:

Å, jag är sårad! - Måtte fan ta era båda familjer!
Han fick mig. Kom han undan helskinnad?

Benvolio:

Är du sårad?

Mercutio:

Ja, Ja en rispa! Men det räcker! Hämta läkare - fort!
(Hans betjänt går)

Romeo:

Ta det lugnt, min vän! Det är inte så farligt.

Mercutio:

Vad fan gick du emellan för? Han fick mig under din
arm.

Romeo:

Jag ville få slut på det.

Mercutio:

Benvolio, hjälp mig... jag måste under tak... jag
svimmar... måtte fan ta era båda familjer! Dom har
gjort mat av mig, åt maskarna... Jag har fått mitt!
Era förbannade familjer!

(Mercutio dör)

Benvolio:

Oh, Romeo, Mercutio är död!

Romeo:

Nej. Nu händer något! Denna svarta dag kommer inte ensam.

Benvolio:

Tybalt kommer tillbaka, Han är rasande.

Romeo:

Han lever, och min vän är död... Bort med alla hänsynsfulla eftergifter! Tybalt! Ta tillbaka det där om "skurk", för Mercutios själ svävar över platsen och väntar på dig. En av oss eller båda måste följa med.

Tybalt:

Du var hans vän här nere, du är en bättre följeslagare.

Romeo:

Det får vi se!

(De fäktas, Tybalt. faller)

Benvolio:

Fly, Romeo! Det kommer folk, och Tybalt ligger här. Stå inte bara där. Du blir dömd till döden om dom tar dig. Spring, Romeo - Spring!

(Borgare - stadsbor kommer.)

STADSBORNAS KOR:

PÅ DÖM
SLÅ DOM
JA, SLÅ NER DOM
NER MED CAPULET

PÅ DOM
SLÅ DOM
JA, SLÅ NER DOM
NER MED MONTAGUE

NER MED DESSA BÅDA SLÄKTER
SOM FÖRSTÖR VÅR STAD
NER MED DESSA BÅDA SLÄKTER
SOM FÖRSTÖR VAR STAD
NER! NER! NER!

(Fursten, Montague och Capulet med fruar och många andra)

Fursten:

Var är ni alla galningar som började det här?

Benvolio:

Ah, Furste, jag kan berätta om allt som hände... om hela bråket som fick ett sådant blodigt slut... Här ligger han, fälld av Romeo, som stack ihjäl din släkting Mercutio.

Fru Capulet:

Tybalt, min egen! Min brorson! Åh furste! Oh min man! Se blodet, mitt eget blod! Furste, vårt blod kräver som hämnd blod av en Montague. Oh, Tybalt, vår Tybalt!

Hör på min furste, Romeo tog Tybalts liv, Romeo måste dö!

Fursten:

Romeo dräpte Tybalt och Tybalt Mercutio. Vem ska då plikta för Mercutios liv?

Montague:

Inte Romeo! Han var Mercutios vän. Han tog det lagen ändå hade tagit.

Fursten:

Han kränkte lagen. Romeo blir landsförvisad från och med idag. Erat hat drabbar också mig med sorg för mitt eget blod har flutit här idag. Det här är ett stort brott och jag lyssnar inte till några ursäkter. Romeo måste bort! Från och med nu är han fredlös. Ta bort liken!
Lär er lyda lagen!

(De går)

SCEN 3:2

(Ett rum i Capulets hus)

JULIAS HETA KÄRLEKSLÄNGTAN

JULIA:

MILDA NATT
DU LEKER LJUS
DITT MÖRKA TÄCKE LYSER

MILDA NATT
NU ÄR JAG SÅLD
HELT TAGEN OCH JAG FRYSER

KOM NATT
KOM LJUVA NATT
KOM HETA KÄRLEKSNATT
KOM
GE MIG ROMEO
KOM ROMEO

MILDA NATT
DU, GÖM MITT BLOD OCH
MINA HETA KINDER

MILDA NATT
OH, SÅ MIN KÄRLEK
BLIR DJÄRV OCH UTAN HINDER

KOM NATT
KOM LJUVA NATT
KOM HETA KÄRLEKSNATT
KOM
GE MIG ROMEO
KOM ROMEO

(Amman kommer med en repstege.)

• Julia:

Vad har du där? Berätta! Är det stegen som Romeo
bad dig hämta?

Amman:

Ja, det är stegen!
(Kastar den på golvet)

Julia:

Vad är det som har skett? Varför vrider du dina
händer så där?

Amman:

Det är förfärligt! Han är död, död, död. Det är slut
med oss. Ja, slut! Oh, han är borta, mördad, död, död,
död.

Julia:

Så grym kan inte himlen vara. Är han död? Säg ja
eller nej!
Finns det ett sådant ja, då finns inte jag.
Oh Gud, hela mitt liv finns i detta lilla ord.

Amman:

Jag såg såret med mina egna ögon. Gud nåde mig - här,
på hans tappra bröst.
Ett lik, ett blodigt ömkligt lik, blekt som aska...
.. fullt med levrat blod...

Julia:

Av jord är jag kommen! Måtte mitt blod stanna i
sina ådror så att han och jag kan vila i samma kis-
ta!

Amman:

Oh, Tybalt! Tybalt du min bästa vän! Du fina, nobla,
ädla man! Var jag tvungen att leva och se dig dö!

Julia:

- Är Romeo mördad och Tybalt död?

Amman:

Tybalt är död och Romeo landsförvisad. Landsförvisad för att han dödat Tybalt.

(Musik tema: Landsförvisad)

Julia:

Oh, Gud! Har Romeo dödat Tybalt!

Amman:

Ja, ja, det är rysligt., men det har han.

Julia:

Avskyvärda avskum, vacker som en Gud! Din renhet är motsatsen till allt det rena. Satans helgon och en ärans skurk.

Amman:

Ja, så är det. Hos karlar finns det ingen tro och heder, dom är banditer hela bunten. Men var är karln? Pietro lille! Ge mig en sup! Ska det här eländet fortsätta får jag gråa hår. Skam ta den Romeo!

Julia:

Tyst nu, amma - till skam blev han inte född, på hans panna skulle skammen skämmas. Ah, det var fel av mig att döma honom.

Amman:

Talar du gott om han som dödade din kusin?

Julia:

Ska jag tala illa om min man? Stackars du, min man.
Vem ska tala milt om dig om inte jag, som vigdes
till din hustru för bara tre timmar sedan.
"Tybalt är död och Romeo landsförvisad!" Det ordet
"landsförvisad" det enda ordet är tiotusen gånger
värre än Tybalts död. Värre än bud om pappas, mammas
ja, om bådass död! Det hade varit mindre grymt.
Romeo och Julia, Tybalt, allt? allt?
Var är pappa och mamma?

(Under replikerna sjunger kören svagt, Landsför-
visad - Landsförvisad.)

Amman:

De gråter. gråter över Tybalts döda kropp. Följ med
mig dit.

Julia:

Nej, låt dom gråta!
Ta repstegen! - Stackars, stackars stege, du är också
lurad för han är landsförvisad nu. Du skulle vara
vägen till min brudsäng, nu blir jag jungfru till
min död. Nej, nej, min brudsäng ska inte ligga tom,
låt döden ta min jungfrudom.

Amman:

Fort, gå till ditt rum! Jag hämtar Romeo, han ska
trösta dig... jag vet var han finns. Hör på! Din
käre man kommer hit i kväll. Jag går till munken.
Romeo är där.

Julia:

Ja fort! Ge honom den här ringen är du snäll. En
sista gång ska vi få se varandra.

(De går)

(Mellanspel)

SCEN 3:3

(Lorenzos cell)

(Lorenzo kommer, sedan Romeo)

Lorenzo:

Kom, Romeo! Sorgen är förälskad i dig och du är gift med olyckan.

Romeo:

Nått. nytt? Vad sa fursten? Vad blir mitt straff? Det blir döden, det finns inget annat.

Lorenzo:

Nej, domen föll mildare. Inte död - men landsförvisad, Romeo.

Romeo:

Landsförvisad! Ah, var barmhärtig och säg hellre döden. För landsförvisad har mera skräck i blicken än själva döden. Säg inte landsförvisad.

Lorenzo:

Du är landsförvisad från Verona. Lugna dig, världen är ju vid och stor.

Romeo:

Nej, det finns ingen värld utanför Verona, bara en grym skärseld, ett helvete. Att vara förvisad härifrån är att vara förvisad från Världen och det är döden. Det är bara döden med ett annat namn.

Lorenzo:

Fattar du inte att du är benådad - att fursten har bytt ut ordet död mot. landsförvisad. Du är benådad, och du... du ser det inte!

Romeo:

Det är inte nåd, det är tortyr. Här är himlen, där Julia andas.. varenda katt och hund och minsta mus bor här och kan se Julia - det får inte Romeo. Han är landsförvisad. Flugorna får stanna och jag får bara fly. Flugorna är fria och jag är landsförvisad

KÖREN SJUNGER:

LANDSFÖRVISAD, LANDSFÖRVISAD
ETT ORD, ETT DJÄVLA ORD
LANDSFÖRVISAD, LANDSFÖRVISAD
FRÅN HEM OCH MODERJORD

HIMLEN - MARKEN
HÄR ÄR BARNDOMSTRÄDEN
LUFTEN FÄLTEN
ÅKRARNA OCH VÄGEN

LANDSFÖRVISAD, LANDSFÖRVISAD
ETT ORD, ETT DJÄVLA ORD
LANDSFÖRVISAD, LANDSFÖRVISAD
FRÅN HEM OCH MODERJORD

FLUGORNA FAR STANNA KVAR
OCH JAG FAR FLY
FLUGORNA ÄR FRIA
I MIN BY

LANDSFÖRVISAD, LANDSFÖRVISAD
ETT ORD, ETT DJÄVLA ORD
LANDSFÖRVISAD, LANDSFÖRVISAD
FRÅN HEM OCH MODERJORD

LANDS - FÖR - VI - SAD!

(Det. knackar på dörren.)

Lorenzo:

Res på dig! Det. knackar. Göm dig, Romeo!
 Hör, hur det. bultar!
 Vem är där?
 Upp med dig, dom tar dig!
 Ja, vänta lite!
 Res dig upp och gå till mitt rum!
 Ja, ja, jag kommer!
 Oh min Gud vad du är envis!
 Jag kommer, jag kommer! Vem är det, Var kommer ni
 ifrån? Vad vill ni?

Amman:

Jag kommer från Julia.

Lorenzo:

Nåväl, så kom in!
 (Han öppnar dörren och amman kommer in.)

Amman:

Oh, goda präst, säg mig heliga fader var är min
 frökens man... var är Romeo?

Lorenzo:

Här ligger han - och badar i tårar.

Amman:

Precis så där ligger fröken också, precis på prick-
 en! Ah, vad dom två är lika! Vad allt är för sorg-
 ligt.! Just så där ligger hon - och snyftar och
 gråter - och gråter och snyftar.
 Stå upp, res på sig om han är karl! Ja, för Julias
 skull.

(Han reser sig)

_Romeo:

Amma! Var är hon? Hur mår hon? Vad säger hon om vår kärlek? Att den har gått sönder? Hur mår hon? Nu tror hon väl att jag är en förhårdad mördare.

Amman:

Hon säger ingenting, hon bara gråter och gråter, kastar sig på sängen och upp igen. Ropar "Tybalt", skriker "Romeo" och kastar sig på sängen igen.

Romeo:

Säg mig då fort, i vilken del av denna usla kropp bor namnet? Säg det fort så jag kan plundra varje bokstav.

(Han drar sin dolk, amman rycker ifrån honom den)

Lorenzo:

Är du en man? Du ser ut som en, men dina tårar är en kvinnas och ditt vettlösa raseri är ett vild-djurs. - Du förvånar mig Romeo! Jag trodde du hade mer vett.

Julia - din älskade - hon lever, det är en lycka. Tybalt som ville döda dig, tog du kol på - det är ännu en lycka!

Och dödsstraffet för ett sådant brott blev landsförvisning, också det en lycka.

Det bara regnar lycka över dig, men som en egen-sinnig liten jänta slänger du bort både kärleken och lyckan. Se upp min vän! Sådant sätt kan sluta illa! Gå nu till din kvinna, gå till hennes rum och trösta henne, men stanna inte så länge att vakterna hinner ut i morgon bitti och stänger vägen. Stanna i Mantua tills vi får tid att berätta om ert giftemål.

Det kommer att försona era båda familjer, och ge fursten anledning att benåda dig, och du kan återvända hundra tusen gånger mera glad än nu då du måste lämna vårt Verona.

(Till Amman) Gå i förväg du. Hälsa fröken att hon fort får husets folk i säng och att Romeo kommer i natt.

Amman:

Oh ja! Herre je! - jag kunde stå så här hela natten och höra hans predikan. Det här kallar jag lärdom. Jo, präst - jag ska hälsa fröken att han kommer. Ja visst ja, här har jag en ring som hon bett mig lämna fram.

Romeo:

Tack.

Lorenzo:

Fort nu!...

(Amman går)

Lorenzo:

Smyg dig bort förklädd i gryningen innan vakterna ställs ut..Stanna i Mantua, jag skickar din betjänt med jämna mellanrum så du får veta vad som händer. Räck mig handen! Det är sent., du måste gå. Farväl! Godnatt!

Romeo:

Farväl!

SCEN 3:4

(Ett rum i Capulets hus, Capulet, fru Capulet. och Paris uppträder - under tiden har Romeo och Julia sin första kärleksnatt.)

Capulet:

Sorgen över Tybalt har hindrat oss att tala med vår dotter. Hon höll av honom, hon liksom jag - vi ska alla dit!

I kväll är det för sent och om jag inte fått så fint sällskap, så hade jag legat i sängen för en timme sedan.

Paris:

Nej, att fria i ett. sorgehus - passar illa.

God natt, min fru! Hälsa Julia!

Fru Capulet:

I morgon får jag veta vad hon tänker, i kväll har hon stängt in sig med sin sorg.

Capulet:

Hör på. Jag kan lova er min flickas kärlek; hon lyder mig - det tror jag... Ja, det vet jag.
(Till sin fru) Gå in till henne innan du går till sängs och berätta att greve Paris älskar henne. Säg henne att på onsdag, hör du det. - nej vänta, i dag är det...

Paris:

Måndag.

Capulet:

Måndag... gott.! Då är det för tidigt med onsdag. På torsdag får det bli. På torsdag - säg det. - ska hon gifta sig med greven.

Capulet (till Paris):

Är det bra? Eller går det för fort?
Det blir inget stort bröllop, några vänner bara,
eftersom vi har sorg i huset. Ja, det kan ju se
illa ut att ställa till med stort kalas eller hur?
Vi bjuder hit tio-tolv vänner och därmed punkt.
- Nå, blir det bra på torsdag?

Paris:

Jag skulle önska att det var torsdag i morgon.

Capulet:

Bra, och nu... farväl! Då säger vi torsdag.
(Till fru Capulet) Gå till Julia du, innan du går
till sängs och förbered henne på bröllopsdagen.
(Till Paris) Farväl! Farväl! Kom och lys mig till
mitt rum! Det är mycket sent, man kan lika gärna
säga för tidigt.
God natt nu!

SCEN 3:5

(Julias rum / Romeo och Julia)

Julia:

Gå inte än, det är långt till gryningen! Det var näktergalen, inte lärkan som skrämde dig. Tro mig, min älskling, hon sjunger här varenda natt i lagerträdet.

Romeo:

Nej det var lärkan, som får dagen att vakna, inte näktergalen. Se, älskling, på dom där avundsjuka purpurstrimmorna, som färgar molnen där i öster. Nattens ljus har brunnit ut, och dagen sträcker sig på tå över blåa bergen.

Jag lever om jag går nu, dör om jag stannar kvar.

Julia:

Nej det ljuset är inte dagen. Det är en meteor som solen har gett dig till sin fackelbärare i natt. Den ska lysa på din väg till Mantua. Stanna en stund... Gå inte än!

Romeo:

Ja, låt dom gripa mig och döda mig. Jag är lugn nu, om du vill ha det så. Det där är inte morgonens öga, bara en spegling av månens bleka panna.

Och inte heller är det lärkan vi hör. Jag stannar hos dig, vad som än händer!

Min Julia vill ha det så!... Du, kom!... det är inte dag än!

Julia:

Nej, Romeo du måste gå! Det är morgon - du måste fly! Det är lärkan som sjunger så skärande falskt. Man säger att lärkan sjunger vackra visor men den här vill skilja på oss med sitt skarpa skorrande.

Julia (fortsätter):

Man säger att lärkan och paddan bytt ögon, dom kunde lika gärna bytt sina röster! Den här rösten sliter oss från varandra och jagar dig på flykten. Du måste gå! Det ljusnar mer och mer!

Romeo:0

nej, det ljuset blir min natt!

(Amman kommer hastigt in)

Amman:

Fröken!

Julia:

Vad vill du?

Amman:

Din mamma kommer! Akta er! Det är redan morgon!

Julia: (öppnar fönstret)

Oh, fönster - släpp in dagen och ^{släpp} ut livet.

Romeo:

Får jag en kyss! Farväl - jag måste gå.

(Stiger ner på repstegen)

Jula: (ser ut genom fönstret)

Min älskade man, gå då! Jag vill höra av dig varje dag och varje timme. Nu är mina minuter som dagar, och jag blir gammal, mycket gammal innan jag ser min Romeo igen.

Romeo:

Farväl! Jag lovar att jag ska höra av mig så ofta det går, kärleken ska flyga med bud.

Romeo:

Ja, det tror jag. Allt svårt som händer nu ska vi med ljuva ord berätta för varandra sen.

Julia:

Oh, min Gud! Det kom för mig något ohyggligt ...Jag såg dig stå där nere som ett lik på botten av en grav. Men det mina ögon ser, det är att du är blek.

Romeo:

Du är också blek, min älskade! Sorgen dricker vårt blod. Farväl! Farväl!
(Han går)

Julia:

Lycka, lycka - du kallas flyktig! Men om du är det, så låt honom vara. Vad vill du med honom som är trofastheten själv. Lycka, var så flyktig att du ger honom tillbaks till mig.

Fru Capulet: (utanför scenen)

Julia! Är du uppe?

Julia:

Vem ropar? Är det du mamma? - Har hon inte gått och lagt sig än eller är hon uppe så här tidigt? Va' konstigt! Varför kommer hon hit?

(Fru Capulet. in)

Fru Capulet:

Hur är det med dig, Julia?

Julia:

Jag mår inte bra.

Fru Capulet:

Gråter du än över Tybalt? Vill du gråta upp honom ur graven? Han får i alla fall inte liv. Att sörja lagom är inte kärlekslöst - att sörja mycket., visar brist på vett..

Julia:

Låt mig gråta när det känns så tomt!

Fru Capulet:

Då är det din egen saknad du sörjer, inte din vän.

Julia:

Men det känns som om jag aldrig kan sluta gråta
så saknar jag honom.

Fru Capulet:

Du kanske gråter mindre över Tybalts död än över
att den usle mördaren lever.

Julia:

Vem då?

Fru Capulet:

Den skurken Romeo!

Julia: (avsesides)

En skurk och han, åh vilket avstånd! Må Gud förlåta
honom! Det har jag gjort, av hela mitt hjärta, och
ändå finns det ingen som ger mig större smärta.

Fru Capulet:

Ja, det är för att den mördaren lever.

Julia:

Jag kan inte nå honom, tänk om bara jag fick ge
honom betalt för Tybalts död.

Fru Capulet:

Vi ska nog hämnas, var lugn för det - och gråt inte
mer. Jag skickar bud till någon i Mantua, där lär
skurken finnas, som ger honom en så ljuvlig dryck,
att han snart får göra Tybalt sällskap. Då hoppas
jag att du blir tillfredställd.

Julia:

Jag blir inte tillfredsställd förrän jag ser Romeo - död - som jag är i mitt hjärta över sorgen efter Tybalt. Oh, bara du kan hitta någon som ger honom giftet, så vill jag laga till det. Och Romeo kommer att sova gott när han smakat det. Vad hemskt det är att höra hans namn och inte kunna nå honom, och ge igen all den ömhet jag kände för Tybalt.

Fru Capulet:

Finn medlet du så ska jag finna mannen. - Men nu, min flicka, nu ska jag berätta något roligt!

Julia:

Ja, det kan behövas nu när allt känns så svårt. Vad då för roligt, mamma?

Fru Capulet:

Din far är omtänksam. För att få slut på alla sorger har han ställt till med en glädjedag, som du inte väntar dig och inte jag heller.

Julia:

Men mamma, för Guds skull, berätta! Vad då för en dag?

Fru Capulet:

Jo, nu ska du få höra; tidigt på torsdag morgon ska den fine och förnäme unge greven Paris föra dig till Peterskyrkan där han ska göra dig till lycklig brud.

Julia:

Nej, vid alla Peterskyrkor - det gör han inte alls! Varför är det så bråttom? Han har ju inte ens friat till mig! Mamma jag ber dig, säg till far att jag inte vill gifta mig än, och om jag ska göra det, tar jag hellre Romeo, som ni vet att jag hatar, än Paris. Vilka nyheter!

Fru Capulet:

Där är din far. Säg det där till honom, får du se hur nöjd han blir.

(Capulet och amman kommer)

Capulet:

När solen går ner dryper jorden av dagg, men när min brorsons levnadssol slocknar, då blir det visst ösregn. Flicka lilla - vilken fontän! Du badar ju i gråt... Hällregnar det, än? Din lilla kropp är både hav och skepp och storm; detta ögonhav med ebb och flod, denna kropp som en skuta på salta vågor, dessa suckar som stormar. Om det inte mojnar snart går ditt skepp i kvav. Nå, kära hustru, har du berättat om vårt beslut?

Fru Capulet:

Ja, men hon vill inte, hon tackar nej.

Capulet:

Vad då? Vad sa du för någonting? Vill hon inte? Tackar hon oss inte? Är hon inte stolt och lycklig när vi skaffat henne ett sånt bra parti, den lilla otacksamma!

Julia:

Nej inte stolt men tacksam för din tanke. Jag kan inte vara stolt över det jag inte vill, men jag kan vara tacksam för att du menar väl.

KÖREN SJUNGER STILLA BAKOM CAPULETS VREDESUTBROTT:

LÄT HENNE VÄLJA FRITT
FÖR HENNES VAL ÄR OCKSÅ MITT
FÖR TIDIGT GIFT
FÖR TIDIGT VISSNAR KVINNAN
LÅT HENNE VÄLJA FRITT
FÖR HENNES VAL ÄR OCKSÅ MITT

Capulet:

Har man hört på maken! Vad är det här för trams!
Stolt! Och jag tackar! - Och jag tackar inte - och
ändå stolt. - Hör på lilla fröken snusförnuft, sluta
upp att tjattra dina tack, tack!

Söt som en docka går du på torsdag med greve Paris
till Peterskyrkan eller jag släpar dig dit ta mej
fan! Ditt grönbлека avskumm! Djävla vaxdocka! Du
borde skämmas din satans unge!

Fru Capulet: (till Capulet)

Nej sluta! - Bli inte galen.

Julia:

Far, snälla far, jag ber dig på mina bara knän. Kan
jag inte få säga nåt?

Capulet:

Må fan ta dig din elaka slampa! Nu går du till kyr-
kan på torsdag eller kommer aldrig mer för mina ög-
on! Hör du det! Och inte ett ord, inte ett enda
knyst från dig! Förstår du! Det börjar klia i fing-
rarna!

(Till fru Capulet) Vi tyckte Gud var hård mot oss
som bara gav oss ett barn... men nu ser jag att det
var ett för mycket! Att det var en förbannelse vi
fick! Fy faen!

Amman:

Gud väsigne henne, gör inte tösen illa med sina
bannor!

Capulet:

Jasså, det säger hon, fru Klok? Håll käften! Eller
gå till dina egna skvallerkärringar!

Amman:

Jag säger bara som...

Capulet.:

Tig och adjö!

Amman:

Så man får inte prata här?

Capulet.:

Tig så jag, skvallerkärring! Använd din klokhet på ett sladdermöte... för här behövs den inte.

Fru Capulet:

Nu går du för långt!

Capulet.:

Gud vad jag är arg! Dag och natt., hemma och borta, ensam och i sällskap har jag inte tänkt på något annat än att få flickan gift. Och nu när jag har hittat en make med vackra gods och gårdar, ung och ädel och som folk säger; ett gott parti på alla sätt och vis - då har jag en liten gråblek stackare till jänta som när lyckan bara trillar ner på henne svarar; "Jag vill inte gifta mig än, jag kan inte älska, jag är för ung - förlåt mig, förlåt mig!" Ja, om så... Hoppas du blir förlåten, men inte här, flytta vart du vill, men i mitt hus finns ingen plats. Passa dig djävligt noga, jag brukar inte skämta. Snart är det. torsdag. Tänk dig för! Om du är min, så gifter du dig med Paris - och om inte, så tigg och svält och dö på gatan, för då vill jag inte veta av dig och du kommer inte att få ärva ett öre. Tänk dig för!
Jag håller ord.
(Han går)

Julia:

Mamma, snälla du stöt inte bort. mig. Kan vi inte vänta en månad... eller bara en vecka!

Fru Capulet:

Nej, kom inte till mig, jag kan inte svara. Gör som du vill! Jag känner inte dig!

(Hon går)

Julia:

Amma! Vad ska vi ta oss till nu! Jag är gift med en man, och han lever på jorden och mitt löfte är i himlen. Och vem ska bryta det löftet, även om Romeo dör. Du måste hjälpa mig, trösta mig! Säg nåt! Gör mig glad! Kan du inte trösta mig?

Amman:

Jo då, det kan jag. Romeo är landsförvisad, och jag kan ta gift på att han inte kan komma tillbaka till dig. Och om han gör det, så måste han göra det i smyg. Och därför är det allra bästa att du gifter dig med greven. Oj, oj, oj - han är fin - det är han! Asch, Romeo, vad är Romeo mot honom. Paris han har blick som en örn, är pigg och snabb, jag tror förbanne mig att det här partiet är bättre än det första. Ja, hennes första är ju så gott som dött - ja, fast i livet - men du har ju ingen nytta av en.

Julia:

Menar du det du säger?

Amman:

Ja, min själ. Faen ta mig annars.

Julia:

Amen.

Amman:

Vad?

Julia:

Ja, nu är jag lugn. Gå till mamma och säg att jag ångrar att jag gjorde far ledsen, och att jag därför har gått till munken för att bikta mig.

Amman:

Det ska jag göra, det ska jag göra.

Nå, det var för väl!

(Hon går)

JULIA + KÖREN SJUNGER:

DIN ORM, DIN DJÄVLA FRESTARE
SOM TALAR ILLA OM MIN MAN
DINA ORD DOM BRÄNNER
HÄR SKILJS VI FRÅN VARANN

DIN TUNGA SLADDRAR HUR SOM HELST
DU PRISAR, DU FÖRNEKAR
DU PRATAR ORD EJ TANKAR
DET ÄR SÅ ATT MAN BLEKNAR

DIN ORM, DIN DJÄVLA FRESTARE
DU TALAR ILLA OM MIN MAN
DINA ORD DOM BRÄNNER
HÄR SKILJS VI FRÅN VARANN

(Julia går)

FJÄRDE AKTEN / SCEN 1

(Lorenzos cell)

(Julia kommer)

KÖREN SJUNGER:

FÖRTVIVLAN ÄR MIN ARVEDEL
MEN DU MITT ENDA HOPP
ÄR ALLTING SLUT - ETT SORGESPEL
SÅ KNIVEN FÅR MIN KROPP

EN MAGISK SAFT SOM SÖVER DJUPT
FÅR PULSEN STANNA; LÄPPARNA BLIR GRÅ
OCH BLIR DEN HJÄLPT I NÖDEN
SOM JULIA FÅR SMAKA PÅ

Lorenzo:

Vänta! Jag ser ett litet ljus! Det kräver en handling som är lika förtvivlad som du är nu. Men om du hellre vill dö än gifta dig med Paris, så vågar du kanske det här, liksom döden, men hindrar den. Efter fyrtiotvå timmar vaknar du som efter en ljuvlig sömn. Då bärs du, som seden är i det här landet, i högtidskläder på en öppen bår till det gamla gravvalvet där familjen Capulet har sitt vilrum. Under tiden skickar jag ett brev till Romeo och berättar om vår plan, han kommer fort hit, och så finns vi hos dig när du vaknar. På natten tar Romeo dig till Mantua. På det här sättet kan du rädda dig från förnedringen om du inte blir tveksam eller hjälplös som många kvinnor när de ska till.

Julia:

Ge mig flaskan! Tala inte om rädsla.

Lorenzo: (ger henne flaskan)

Här! Gå nu! Var stark och modig, så skickar jag en munk till Mantua med brev till Romeo.

Julia:

Kärlek ge mig styrka! Din kraft ska rädda oss!

Farväl, käre Fader!

(De går)

SCEN 4:3

(Julia och amman)

Julia:

Ja, den här blir bra.

Men snälla amma, låt mig vara ensam i natt, jag måste be många böner om Gud ska kunna se i nåd till mig. - Som är så syndig. Ja, det vet du ju redan.

(Fru Capulet kommer)

Fru Capulet:

Hur går det för er? Nå, ska jag hjälpa er?

Julia:

Nej, snälla mamma, allt är klart för i morgon. Lämna mig ensam, för ni har säkert mycket att ordna med.

Fru Capulet:

God natt! Sov gott, det kan du behöva.

(Amman och fru Capulet går)

Julia:

Farväl! Bara Gud vet när vi ses igen.
Jag känner mig rädd, jag fryser så det isar i mina ådror. Jag ropar tillbaka dom, jag behöver tröst!
Amma! - Nej, vad har hon här att göra - min döds-scen måste jag spela ensam. Sömnens droppar, kom!

KÖREN SJUNGER:

EN DÖDSSCEN SPELAS FRAM
SÖMNENS DROPPAR KOM
SPELAS ENSAM FRAM
DROPPAR KOM

SKRÄCKENS DÖD OCH NATT
SÖMNENS DROPPAR KOM
ÅDROR ISAR HEMSKA SKRATT
DROPPAR KOM

GALNA TJUT FRÅN UNDERJORDEN
SÖMNENS DROPPAR KOM
SLÄKTENS DÖDA SKALLAR ORDEN
DROPPAR KOM

ROMEO! HÖR ROMEO!
SÖMNENS DROPPAR KOM
DET ÄR FÖR DIG HON DRICKER
DROPPAR KOM

(Julia tömmer flaskan och kastar sig på sängen)

SCEN 4:4

(En sal i Capulets hus, Fru Capulet och amman)

Fru Capulet:

Ta nycklarna och hämta mera kryddor.

Amman:

Dom ropar efter dadlar och kvitten i köket.

(Capulet kommer)

Capulet:

Fort, rör på benen! Tuppen har galit två gånger
och klockan har slagit tre.

- Angelika, ta pastejerna du, och snåla inte!

Amman:

Vilken mästerkock herrn har blivit! Gå nu till
sängs! Jag svär på att herrn blir sjuk i morgon
om han springer uppe så här.

Capulet:

Sjuk! Inte då, jag har varit vaken förr, för mindre
än det här utan att bli sjuk.

Fru Capulet:

Jo då, du har allt jagat flickkjolar, men jag ska
nog se efter dig.

Capulet:

Nej men har man hört! Hon är svartsjuk - svartsjuk.
(Betjänter med stekspett, ved och korgar passerar.)

Capulet:

Vad har du där, min gosse?

Betjänten:

Det är till kocken, inte vet jag.

Capulet:

Nå, rör på påkarna! (Betjanten går. Till en annan)..
Gå - hämta torr ved. Fråga Pietro, han vet var det
finns.

Betjanten:

Fråga Pietro, den sure träskallen, nej då är jag av
bättre virke.

Capulet:

Faen det va´bra sagt. Ingen torris precis. Ha, ha,
ha!

BETJÄNTERNA OCH KÖREN SJUNGER:

MÄNNEN: NU ÄR INTE TID ATT VILA
 TUPPEN GAL, TUPPEN GAL
 PASTEJER, VED OCH STEKSPETT
 SKA FYLLA VÅRAN SAL

KÖREN: JA, DET ÄR FAR I HUSET
 FAR I HUSET
 FAR
 HAN FAR I HUSET
 FAR I HUSET
 FAR

BETJÄNTERNA: BRUDGUMMEN HAN KOMMER
 MED MUSIK OCH SANG
 VÄCK VÅR SKÖNA JULIA
 OCH GÖR DET PÅ EN GÄNG!

KÖREN: JA, DET ÄR FAR I HUSET
 FAR I HUSET
 FAR
 HAN FAR I HUSET
 FAR I HUSET
 FAR

(De går)

SCEN 4:5

(Julias kammare. Julia på sängen)

Amman:

Julia! Julia! - Oj, vad hon sover! Upp nu mitt lilla lamm! Fy på dig, du är en riktig sömntuta. Sockerhjärtat mitt, min skatt! Lilla brud vakna! Inte en min! Sover hon för hela veckan! Ja, i natt blir det inte mycket sova av när greven tar på fröken. Gud förlåta - ja, ja och amen!

Vad hon sover djupt! Jag måste väcka henne! Vakna! Julia! Greven kommer och tar dig på sängen annars! Va, redan påklädd men sover. Nu måste du vakna! Julia! Nej, min Gud. Hjälp! Hon är död! Julia är död! en sorgedag? Åh, om jag aldrig hade blivit född!

En sup! - Herrn! Frun!

(Fru Capulet in)

Fru Capulet:

Vad är det om?

Amman:

Åh, det är förfärligt!

Fru Capulet:

Men vad har hänt?

Amman:

Titta frun, titta!

Fru Capulet:

Nej, mitt barn, mitt liv, mitt allt! Lev, res dig upp eller jag dör jag också! Hjälp! Hjälp! Ropa på hjälp!

(Capulet kommer)

Capulet:

Vilken tid det tar! Julia måste komma, brudgummen väntar!

Amman:

Men hon är död, det är förfärligt., död!

Fru Capulet:

Ja, ja, Gud signe oss - Hon är död, död, död!

Capulet.:

Va, får jag se, - oh himmel, hon är kall! Ingen puls, hennes kropp är stel, hennes röda läppar är borta!

KÖREN SJUNGER:

DÖDEN LIGGER VIT
SOM VÅRFROST PÅ EN BLOMMA
DÖD ÄR NATTENS BRUD
NÄR DAGEN SKULLE KOMMA

(Lorenzo, Paris och musikanter kommer in)
(HERR OCH FRU CAPULET, PARIS OCH AMMAN SJUNGER, ALLA
PÅ EN GÅNG (X) OCH VRIDER SINA HÄNDER)

(X) FRU CAPULET:

MITT BARN, MITT STACKARS ÄLSKADE BARN, MIN GLÄDJE,
MIN TRÖST OCH MITT HOPP! ALLT ÄR BORTA! ALLT ÄR
BORTA!

(X) AMMAN:

DU DAG, DAG, DU AVSKYVÄRDA DAG! DEN SVARTASTE
SVARTA DAG!

(X) PARIS:

FÖRKROSSAD OCH BEDRAGEN! MITT LIV!
MIN KÄRLEK VIGD VID GRAVEN.

(X) CAPULET:

DÖD ÄR DU, DÖD - DET AR INTE SANT - MIN DOTTER DÖD'

Lorenzo:

Förtvivlan botar inte sorgen. Ni och himlen ägde var sin del av denna vackra flicka, nu är hon himlens hel och hållen, men så mycket bättre, himlen vårdar den till evigt liv.

En kärlek är inte kärlek - om ni förtvivlar när den ni älskar har kommit hem. Ett gammalt äktenskap är inte det lyckligaste. Det bästa är ett ungt där jungfrun dör då hon står brud. Nej, sluta gråta, strö rosmarin över hennes kropp och bär henne till kyrkan i högtidskläder som seden är.

Naturen kräver gråt, när det gör ont, men förnuftet ler åt jordens tårar.

KÖREN SJUNGER:

DÖDEN LIGGER VIT
SOM VÅRFROST PÅ EN BLOMMA
DÖD ÄR NATTENS BRUD
NÄR DAGEN SKULLE KOMMA

EN GLÄDJEFEST BLIR INTE AV
PÅ DENNA DAG - DEN SISTA
BRUDENS KRONA BLIR EN KRANS
ATT LÄGGA PÅ EN KISTA

FEMTE AKTEN / SCEN 1

(En gata i Mantue, Romeo kommer)

Romeo:

Om jag får tro på mina drömmar, då är det glada nyheter på väg! Glada tankar lyfter mig från marken, hela dagen har jag känt mig lätt och lycklig. Jag drömde en sån konstig dröm, att jag låg död och att min Julia kom och kysste liv i mina läppar och jag reste mig upp - stod där framför henne som en kejsare.

Vilken kärlek! När till och med skuggan av den är så underbar.

(Baltazar kommer iförd ridstövlar)

Romeo:

Ett bud från Verona! Hej, Baltazar var är brevet. från Lorenzo? Hur mår Julia? Är min far frisk? Hur mår min hustru? Jag frågar igen, för om hon mår bra - då är allt. bra!

Baltazar:

Allt är bra - för hon mår bra - Hon ligger i släkt.-ens gravvalv, och hennes själ, den är hos änglarna.

Romeo:

I natt. Julia, då vilar jag hos dig. Men hur? Hur? Jag minns en apotekare; han bor i ett hus här intill. Jag såg honom nyss, då han böjd och med buskiga dystra ögonbryn sökte sina örter. Med hålig blick, mager och eländig, och i hans bedrövliga bod hängde ett paddskal, en uppstoppad krokodil och skinn av några vanskapta fiskar; på hyllorna tomma burkar i långa fattiga rader, lerkrukor, skålar, mögliga frön, snörstumpar, gamla rosenkakor, allt utspritt för att se något ut. Jag såg hans fattigdom och jag tänkte: Behöver någon ett gift, som det är dödsstraff på att sälja här i Mantua, så är det han som har det.

(Apotekaren)

KÖREN SJUNGER:

EN FATTIG APOTEKARE
HAN REDAN TRÄFFAT PÅ
ÄR INTE VÄN MED VÄRLDEN
NEJ, TRÖTT SOM FÅ

HAN GER UT ETT DÖDENS GIFT
FÖR NÖDENS NÅDAPENGAR
GÖR DET MOT SIN VILJA
FÖR BRÖD OCH VARMA SÄNGAR

ROMEO SJUNGER:

PENGAR ÄR ETT VÄRRE GIFT
OCH MÖRDAR MÅNGA FLER
ÄN ÖRTER, BÄR OCH SVAMPAR
JA, MYCKET MYCKET MER

KOM LJUVA SAFT - EJ GIFT
OCH FÖLJ MIG TILL VERONA
KOM LJUVA LJUVA DRYCK
DIN STYRKA VILL JAG LÅNA

SCEN 5:2

(Lorenzos cell / Broder Giovanni kommer)

Giovanni:

Broder Lorenzo är du där?

(Lorenzo kommer)

Lorenzo:

Vad hör jag? - Giovanni - Välkommen från Mantua!
Vad säger Romeo? Skrev han något, så ge mig brevet!

Giovanni:

Jag sökte upp en annan munk som jag ville skulle följa med, han brukar göra sjukbesök i staden. Jag hittade honom men stadsvakten trodde att vi varit i ett hus där pesten rasar, stängde in oss båda två, alla dörrar var förseglade så jag kom aldrig iväg till Mantua.

Lorenzo:

Men hur fick då Romeo brevet?

Giovanni: (lämnar tillbaka brevet)

Här är det - jag kunde inte skicka det till Mantua och inte heller tillbaka till dig så rädd var man för smittan.

Lorenzo:

Vilken olycka! Jag sa ju åt dig att det inte var vilket brev som helst. - Att det inte kom fram kan få hemska följder, skynda dig, hämta en kofot! Kom med den fort!

Giovanni:

Ja, ja - så fort jag kan.

Lorenzo:

Nu måste jag bort till graven ensam; Julia vaknar inom tre timmar... Hon kommer säkert att förbanna mig när hon får reda på att Romeo inget vet..

Jag skriver en gång till och gömmer henne i min cell till dess han kommer.

Oh, arma barn - vilket öde - att bli levande begravd bland döda.

(Han går)

SCEN 5:3

(En kyrkogård med Capulets familjegravar)

(Paris och hans page, in med blommor, parfymer-
at vatten och en fackla.)

KÖREN SJUNGER:

NÅGON STÅR VID EN GRAV
OCH STRÖR BLOMMOR PÅ SIN BRUDSÄNG
GRÅT MED SALTA TÅRAR
FUKTAR NATTENS BLEKA ÄNG
GRÄT MED SALTA TÅRAR
FUKTAR NATTENS BLEKA ÄNG

(Romeo kommer, följd av Baltzar som bär en fackla
och en kofot)

KÖREN SJUNGER:

HIT TILL DÖDENS SPELPLATS
KOMMER ROMEO
HAN BRYTER GRAVENS KÄFTAR
SOM SLUKAT JULIA SÅ
HAN BRYTER GRAVENS KÄFTAR
SOM SLUKAT JULIA SA

Paris:

..Montague! Vad tar du dig till, din usling! Hur
kan du hämnas längre än till döden? Din skurk, nu
följer du med, för nu måste du dö.

Romeo:

Ja, du har rätt, det är därför jag är här. Men reta
inte den som är förtvivlad! Ge dig iväg, unge man!
Jag ber dig uppriktigt, snälla du gå.
Låt döden skrämma dig, låt mig slippa flera synder
- reta mig inte till raseri, gå - försvinn! Vid
Gud, jag älskar dig mycket mer än mig själv, jag
kom hit beväpnad mot mig själv.

Romeo fortsätter:

Stå inte där, gå! Skynda dig och lev och tacka
denne galning som av nåd vill rädda dig.

Paris:

Dina böner och ditt hot biter inte på mig, du är
häktad!

Romeo:

Du tvingar mig! - Så kom då, pojken!

Pagen:

Min Gud, de slåss! Jag måste ropa på vakten.
(Går)

Paris:

(Faller) Lägg mig bredvid Julia.
(Han dör)

(Lorenzo kommer med fackla, kofot och spade)

Lorenzo:

Ah, helige Fransiscus hur ofta har jag inte snubb-
lat på dom här gravarna. Är det nån där?

Baltazar:

Ja, en vän och en nära vän.

Lorenzo:

Nå, det var för väl, men säg mig vad är det för
fackla som lyser där på maskar och ögonlösa skall-
ar? Brinner den inte i Capulets gravkammare?

Baltazar:

Jo Fader. Där inne är Romeo.

Lorenzo:

Hur länge har han varit där?

.Baltazar:

En halvtimme snart.

Lorenzo:

Följ med mig till valvet.

Baltazar:

Nej, det vågar jag inte. Romeo hotade mig med döden om jag stanna kvar.

Lorenzo:

Ja, stanna då, så går jag ensam - Jag är rädd, jag är rädd att något förskräckligt hemskt har hänt.

Lorenzo:

Romeo! (Går fram) Romeo! Blek! Vem mer!
Va, Paris också simmande i blod! Vad är det som har hänt!

Julia: (Vaknar)

Lorenzo, vad skönt att du är här, var är min man?
Nu minns jag allt så tydligt, men var är Romeo, min Romeo?

(Buller utanför)

Lorenzo:

Lilla barn, det kommer nån; vi måste fly, för här har högre makter som vi inte rår oss på korsat våra planer. Kom, vi måste fly! Skynda dig!
Din man ligger död vid din barm och Paris också:
Kom jag för dig till ett nunnekloster där du kan bli en syster. Fråga inte, vi har ingen tid, vakten kommer. Fort nu - jag vågar inte stanna längre!

Julia:

Ja, gå du! Jag stannar här.
- Men se, en flaska i din hand, så hårt! Ett gift
- så det var gift du tog. Din usling! Dricka upp allt och inte lämna en enda liten droppe till mig.

.Julia fortsätter:

Jag kysser dina läppar, kanske finns det så mycket gift där så kyssen hjälper mig att dö. (Hon kysser honom) Din mun är varm.

(Vakten bakom scenen)

Julia:

Röster? Fort. nu. (Tar Romeos dolk) Kom dolk, rosta där och låt mig dö. (Hon dör)

(Fursten uppträder med följe och stadsbor)

Fursten:

Vad är det för en ryslig morgonmässa som drar oss upp ur sängen före gryningen?

(Capulet och fru Capulet kommer)

Capulet.:

Vad är det för ett skrik och bråk?

Fru Capulet:

På gatan skriker folk än "Romeo", än "Julia", än "Paris", och springer hit till vårt gravvalv.

Fursten:

Vad är det för en skräck vi hör?!

Montague:

Din olycka! Vad är det för ett sätt att tränga dig förbi din far till graven!

Fursten:

Säg nu genast vad du vet om allt det här. Var är ni nu, bittra fiender? Capulet! Montague! Se här vilket straff för detta hat. Kärleken själv har mördat er glädje. Och jag, som översett med era tvister, har misst två av de mina. Alla har vi straffats.

Capulet:

Oh, broder Montague, räck mig din hand; för min
dotters skull, mer kan jag inte begära.

Montague:

Jag vill mera, jag reser en bild av henne i ren-
aste guld. Och så länge som Verona finns skall
ingen kärare bild finnas än bilden av den ljuva
Julia.

Capulet:

Vid hennes sida skall Romeo stå.

ALLA SJUNGER:

DENNA MORGON SKAPAR DYSTER FRED
TUNGA MOLN SKA SKYMMA SOLEN
TALA MER OM BITTER STRID - VI BER
SA KAN VI ALLA FRIA ELLER DÖMA

ALDRIG HAR EN SAGA RÖRT OSS SÅ
SOM DEN OM JULIA OCH ROMEO
NEJ, ALDRIG HAR EN SAGA RÖRT OSS SA
SOM DEN OM JULIA OCH ROMEO

Teater * film * musikRomeo och Julia med amatörer

Kött och blod i minsta roll

teater

Scen: Handens gamla Folkets hus.

Pjä: "Romeo och Julia". Musikal efter William Shakespeare.

Sångtexter och musik: Lasse Dahlberg

Regi: Björn Skjefstad.

Scenografi och kostym: Jan Polasek

Körledare: Ronnie Olsson

Musikalisk ledare: Luciano Scakercio

I rollerna: Amatörskådespelare från kulturföreningen ROJ, Handen.

□□□ Vad gör man när teatern ställer sig på huvudet? När amatörer gör det proffs inte förmår – när skrivmaskinen ställer sig på kant och vägrar att godta kritikens konventioner och hierarki?

Det som så drabbat mig är en version av Shakespeares "Romeo och Julia", kulturföreningen ROJ:s (!) första uppsättning i den gamla Folkets husbyggnaden i Handen söder om Stockholm

Här föds den gamla kärlekstragedin på nytt och engagerar publiken oavbrutet i tre timmar. Här är kött och blod i minsta roll, en trovärdighet som de professionella uppsättningarna jag övervarit inte har måktat.

* * *

När man blir delaktig i en sådan teaterhändelse är det lätt att svara med enbart kramar och pussar. Jag ska försöka säga något annat också – men först måste det konstateras: "Romeo och Julia" i Handen är ett kärleksbarn – resultatet av ett samarbete mellan professionella ledare och hängivna amatörer som blir allt vanligare i Teater-Sverige. En rörelse av både konstnärlig och kulturell halt som är värd all uppmärksamhet.

Regissören Björn Skjefstad och kompositören/textförfattaren Lasse Dahlberg har inte tyngts av den teatertradition som hämmar institutionerna i fallet Shakespeare; här har det inte lagts några intellektuella pannveck kring problemet om han är vår samtida eller inte. Iscensättningen tycks på något förunderligt sätt ha optimerat resurserna, amatörernas talanger och frigjordhet; där en individs bristande teknik skulle gjort ett hål i föreställningen finns i stället en kombination av uttryck, en dramatik i scenerier, i dialoger och i rörelse – eller en kör av kommenterande, uppfordrande stämmor.

"Romeo och Julia" i Handen kallas för musikal och Lasse Dahlberg har verkligen fyllt varje vrå med toner – från ett elektroniskt svänggång med brassektion, från en trio med violiner och cello. Men det märkvärdiga är att det talas och skådespelas i lika hög grad och att inget tycks ske på det andras bekostnad. Musikalstämpeln har således inget att göra med amerikanska

förebilder. Det är Shakespeares drama vi upplever - från de första fäktscenerna på torget i Verona till kärleksparets sista suckar i gravkammaren – och det är en effektivt berättad historia, som i sin helhet är större än varje genrebeteckning.

* * *

Det är mycket folk på scenen – lika mycket som på läktaren tycks det. I programmet räknar jag till ett 80-tal medverkande – ett 20-tal huvudfigurer med repliker, resten stadsbor i Verona, dvs sång- och talkör. Det är utnyttjandet av dessa poler – solisterna och kören – spänningen mellan dem som är uppsättningens intelligenta grundval. Fejden mellan släkterna Capulet och Montague – med våldet som avskräckningsmedel – blir här aldrig familjemedlemmarnas ensak. Veronas kollektiv reagerar på varje medveten provokation och hämndtanke – liksom på varje nyck av ödet som drabbar livet och kärleken. Det hummas och grymtas, man stöttar och säger ifrån, man följer Romeos och Julias varje steg mellan hopp och förtvivlan.

Men samtidigt har Skjefstad/Dahlberg byggt in en rörelse åt ett annat håll och det är i all sin enkelhet genialt. Plötsligt skjuts de stora känslorna åt sidan och vardagen tar över; bestyren i Capulets hushåll inför festen blir till en lustiger dans, en ballad där tjänarna jagar varandra.

Det finns gott om denna sanna vara i ”Romeo och Julia” – den trovärdiga motsägelsen: visst är mycket stort, vackert och tragiskt – men livet går hela tiden vidare någon annanstans.

* * *

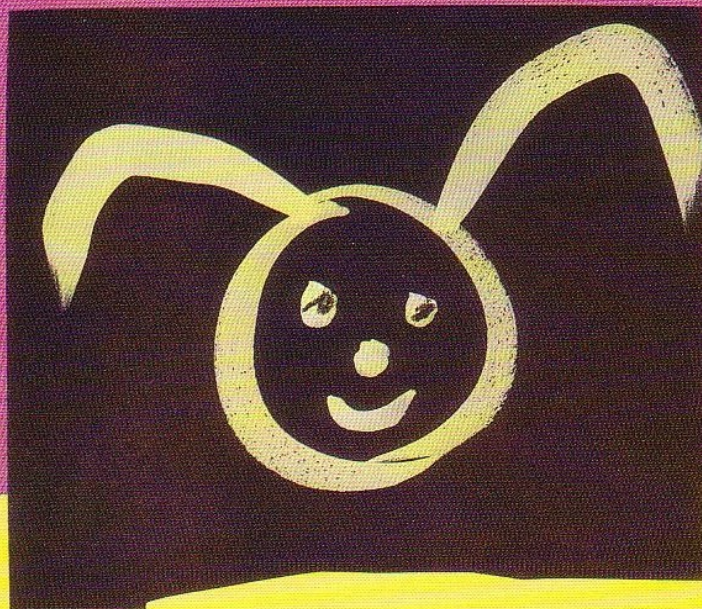
Det är sällsamt att en amatörförening kan åstadkomma en sådan förlösning. Men å andra sidan, det finns i dag gott om krafter som verkar för detta gyckleri. Frigrupper och arbetarspel drar sitt strå till stacken, liksom Mouchkine och Peter Brooke och det får en genomslagskraft som når långt utanför institutionerna.

Detta fria förhållande till klassikerna märks i Handen – inte minst de egensinniga dräkterna. Det är ett riktigt teaterpatrask som står på scenen och de behandlar Shakespeare med lika delar allvar och humor, befriande respektlöst. Julia (Lotta Berg) har ärvt Carmens fria fötter och heta blod. Förkonstlingen och den tomma retoriken i kärleksstunderna är som bortblåsta.

Svagheterna skall vi inte tala om när så många amatörskådespelare skapar sådan uppmärksamhet kring sina roller – som Romeo (Björn Wahlberg), amman (Lena Gummælius), tjänarinnan (Annika Hamreus), munken Lorenzo (Leif T Ericson) och Mercutio (Pontus Klänge).

PER ALLAN OLSSON

Shakespeares
En midsommarnattsdröm

*En musikal
av Lasse Dahlberg*

Biljetter:

KLIV-TEATERN

Socketbruksgatan 3, Östra Hamnen, Lidköping, tel. 0510-236 23, 676 30
ICA Hjertberg och Turistbyrån i Lidköping (endast förköp).

Bearbetning Lasse Dahlberg April 1999

© Lasse Dahlberg
070 6948991

Personer:*Teseus, hertig av Aten**Egeus, Hermias far.**Lysander, Hermias friare**Demetrius, Helenas friare**Filostrat, ledare av lustbarheten vid Teseus' hov.**Kvitten, timmerman - Prologen**Snugg, snickare - Lejon**Botten, vävare - Pyramus**Flöjt, blåsbälgflickare - Tisbe**Snut, kittelflickare - Mur**Magerman, skräddare - Månen**Hippolyta, amazonernas drottning, förlovad med Teseus**Hermia, Egeus dotter, förälskad i Lysander**Helena, förälskad i Demetrius**Oberon, älvkonungen**Titania, älvdrottningen**Puck, eller Nisse-god-vän**Ärtblomma, Spindelväv, Mal, Senapskorn, (fyra älvor)***FÖRSTA AKTEN****Scen 1 - Aten - ett rum i Teseus palats.***Inledningskör (I)*

*Kör. Bliv nu åter den du var
 Öppna blicken ny och klar*

*Midsommarnattens dröm
Dröm
Dröm*

*Fyra dagar dyker ner i nätter
Fyra nätter drömmer tiden bort
En ny måne som en silverbåge
Lyser inom kort*

*Midsommarnattens dröm
Dröm
Dröm*

Resitativ Akt I (2)

Resitativ. *Hermia vägrar lyda sin far
Hon vill fly bort med Lysander*

*Men Helena längtar bara
efter Demetrius*

Kör. *Fyra dagar dyker ner i nätter
Fyra nätter drömmer tiden bort*

Midsommarnattens dröm

(Teseus, Hippolyta, Filostrar och svit)

Teseus. Om fyra dagar står vårt bröllop, Hippolyta
Då är det nymåne
Den gamla månen är så trög så trög.
Den hindrar mig!
Min lust till dig!

Den är som en snål styvmor som lever för länge
För att hindra sonen att få ut sitt arv.

Hippolyta. *Fyra dagar dyker ner i nätter
Fyra nätter drömmer tiden bort.
Sen ska nymånen som en silverbåge
Lysa på vår bröllopskväll*

Teseus. Filostrar!
Väck alla ungdomar i Aten till lustbarhet.
Låt svärmodets och dödens bleka ansikte stanna på kyrkogården
Den passar inte här.

(Filostrar går)

Hippolyta!
Med svärd i hand friade jag till dig
Och vann din kärlek med våld
Nu gör vi bröllop i en annan tonart.
Ett stort kalas med pomp och ståt!

(Egeus, Hermia, Lysander och Demetrius kommer)

Egeus. All lycka önskar jag
O Teseus, vår store hertig.

Teseus. Tack Egeus, vad vill du?

- Egeus.* Jag kommer hit full av förtvivlan och ilska
 Mot Hermia
 Min egen dotter som jag lovat åt Demetrius
 Men min dyre prins
 Lysander är den man som hon vill ha.
- Lysander!
 Du smög in verser, bytte kärleksgåvor med mitt barn.
 Du sjöng i månskenet under hennes fönster.
 Med din hycklande stämma hycklade du kärlekens visor
 Och stal dig in i hennes fantasi.
 Du stal hennes hjärta
 Och bytte bort den lydnad hon är skyldig mig mot trotsig envishet.
- Teseus.* Nå Hermia min vackra flicka,
 Var nu klok och se upp till din far som till en Gud.
 Han har gett dig din skönhet.
 Han har format dig med sina händer.
 Det står honom fritt att göra vad han vill.
- Demetrius är ju en bra man.
- Hermia.* Det är Lysander också.
- Teseus.* Ja, i och för sig.
 Men om han inte behagar din far
 Så får du tycka desto mer om den andre.
- Hermia.* Om min far kunde se med mina ögon!
- Teseus.* Rätta dig du efter hans.
- Hermia.* Ers höghet - tillåt mig att tala!
 Jag vet inte vilka krafter som gör mig så djärv
 Men jag ber, Ers Nåd
 Vad är det värsta som kan hända mig om jag säger nej.
- Teseus.* Döden eller att för alltid säga nej till en man!
- Lyssna på ditt hjärta, mitt vackra barn.
 Du är ung, ditt blod svallar.
 Om du inte tar den man som din far vill
 Kan du då härda ut i nunnedräkt?
 Sitta inspärrad i ett mörkt kloster
 Och sjunga ofruktsamma sånger till en kylig måne.
- O, salig salig salig den som späker sig
 Och går igenom livet som en nunna.
- Men en plockad ros är långt ljuvligare

Än den knopp som vissnar på sitt jungfrutörne.
Gror, lever och dör i helig ensamhet.

Hermia. Jag vill hellre växa, leva och dö
Än att ge mig åt en man som jag inte älskar.

Teseus. Tänk efter tills månen står ny
Den dag då vi ska ingå det eviga förbundet.

Om du fortfarande vägrar lyda din far ska du dö.
Dö eller gå i kloster

Om du nu inte i alla fall tar Demetrius till din äkta man.

Demetrius. Hermia, ta mig!

Ge dig Lysander
Du har bara tomma ord att komma med
Och jag har min rätt!

Lysander. Hennes far älskar dig,
Gift dig du med honom och låt mig få henne.

Egeus. Du har rätt, ungtupp!
Han har min kärlek och allt mitt ska en dag bli hans.
Hon är min och all min rätt till henne ger jag Demetrius.

Lysander. Min prins, jag är lika fin som han och lika rik
Ja rikare i kärlek.

Min ställning här är lika hög om inte högre
Och vad som är allra viktigast
Hermia älskar mig!

Varför skulle inte jag få min rätt.

Demetrius har förfört Nedars dotter Helena
Och vunnit hennes hjärta.
Nu svärmar hon den stackars flickan
Och avgudar den falske förföraren.

Teseus. Jag har hört det där och tänker tala med honom
Men jag har haft så mycket att göra så jag har glömt bort det.
Kom nu Demetrius
Kom du också Egeus så får jag tala med er i enrum

Teseus. Hermia
 Lyd nu din far i allt
 Annars döms du efter de lagar som gäller
 Och som inte går att ändra på.
 Till döden döms du eller till ett liv som nunna.

.

Kom nu älskade Hippolyta
 Demetrius och Egeus följ mig!
 Jag har något att berätta som bara rör er två

Egeus. Vi följer er med glädje!

(Teseus, Hippolyta, Egeus, Demetrius och sviten går)

Resitativ Akt I (3)

Kör. Midsommarnattens dröm
 Dröm
 Dröm

Fyra dagar dyker ner i nätter
 Fyra nätter drömmer tiden bort

En ny måne som en silverbåge
 Lyser inom kort

Resitativ. Vid Kupidos bästa båge
 Vid hans gyllene pil
 Vid allt som knyter själar tillsammans
 Svär Hermia att hon ska möta
 Lysander i skogen

Lysander. Varför är du så blek
 Hur kan rosorna på dina kinder försvinna så fort.

Hermia. Det är inte i brist på regn
 Jag vattnar dom med mina tårar.

Lysander. Ingenstans i böcker eller sagor skildras vanlig kärlek.
 Nej - fattig får rik.

Hermia. Eller hög får låg

Lysander. Eller så är det åldern.....

Hermia. Ja fy, en gammal får en ung!

- Lysander.* Eller vänner kopplar och bestämmer
- Hermia.* Vilket helvete att inte själv få välja den man älskar
- Lysander.* Och blir det kärlek, kommer krig och död och sjukdom emellan.
Kärleken försvinner som en skugga
Flyr bort som en dröm
Som blixten när den uppslukas av mörkrets käftar
Innan någon hinner se den!
- Hermia.* Smärtan hör kärleken till
Lika säkert som att tårar, suckar, drömmar och böner gör det.
- Om det är en naturlag att kärleken alltid dör
Ska vi bevisa att den inte gör det!
- Lysander.* Det gör vi! Hör på Hermia
Jag har en gammal faster som är änka.
Hon är förmögen och har inga barn.
Hon bor sju mil ifrån Aten och hon älskar mig som sin egen son.
Där kan vi gifta oss!
Där kan inga hårda lagar nå oss.
- Om du älskar mig, smyg ifrån din far i morgon kväll.
Jag väntar på dig i skogen, en mil ifrån staden
På samma plats
Som jag mötte dig och Helena den där tidiga majmorgonen.
- Hermia.* Lysander!
Jag svär vid Kupidos bästa båg.
Vid hans gyllene pil!
Vid kärleksduvors oskuldsfulla kutter!
Vid allt som knyter själarna tillsammans
Att jag ska möta dig där!
- Lysander.* Lova!
- Tyst, Helena kommer.
- Hermia.* Hej vackra Helena. Vart ska du gå?
- Helena.* Vacker! Jag?
Demetrius älskar dig.
Du är vacker, dina ögon är hans stjärnor
- Det finns ingen melodi
Så ljuvlig som den som kommer ifrån dina läppar.
Ingen lärka sjunger rikare i sin sommar!

Tänk om du ville smitta mig med ditt behag
 Och med din tungas melodi.
 Om hela världen var min
 Skulle du få den
 Bara jag fick Demetrius.
 Visa mig hur jag ska göra för att få hans kärlek.

Duetten (4)

Hermia. *När jag ser arg ut
 Tjusas han dessmer*

Helena. *Tänk om jag kunde tjusa
 När jag ler*

Hermia. *Jag svär mot honom
 Han är kär ändå*

Helena. *Tänk om mina böner
 Kunde verka så*

Hermia. *Ju mer jag hatar
 Mer han följer mig*

Helena. *Ju mer jag älskar
 Han hatar mig*

Hermia. *Det är inte mitt fel
 Att han beter sig så*

Helena. *Det är din skönhet
 Låt mig felet få.*

Hermia. *Du kan vara lugn
 Han kommer inte att se mig mer
 Lysander och jag flyr härifrån.*

Innan jag träffade Lysander var Aten ett paradiset.
 Nu är min himmel ett helvete om inte han är där.

Lysander. *Nu vet du vår hemlighet.
 När månen speglar sig i morgondaggen
 Då varje grässtrå bär en fuktig pärla
 Gömmer sig vår kärlek i dimman
 Och som tjuvar smyger vi ut ur Aten.*

Hermia. Och i samma skog där vi en gång möttes
Ska jag åter möta dig.

Farväl min syster!
Be för oss och se till att du får Demetrius.

Lysander!
Lova att jag nästa natt får bli din.

Lysander. Ja Hermia!
(Hermia går)

Helena!
Jag önskar att den du älskar
Blir lika hopplöst kär som du. (Lysander går)

Kärleken är blind (5)

Kör. *Kärleken är blind*

Den flaxar runt som vilda pojkar
När dom sviker och förför

Kärleken är blind

Det är därför Amor bär en bindel
Och hans pilar aldrig dör

Kärleken är blind

Därför kallas kärleken ett barn
Ett barn som aldrig dör

Helena. Vad allting är nyckfullt!
Jag är lika vacker som hon
Men han vill inte se vad hela världen ser.
Han ser bara Hermia.
Och jag, jag vill bara vara där han är.

Kärleken ger små füttigheter form och glans
Kärleken är blind
Det är därför som Amor målas med bindel!
Han flaxar runt som vilda pojkar när dom sviker och förför.
Därför kallas kärleken ett barn.

Innan Demetrius föll för Hermia
 Var det mig han ville ha.
 Alla hagelskurar av kärleksfulla ord som jag fick
 Smälte genast bort av hennes heta blick.

Jag ska berätta allt om flykten för honom.
 Han följer efter henne,
 Och till slut får jag min belöning.
 Det blir ett sant nöje
 Att följa min älskade dit
 Och hem igen!

(Helena går)

Scen 2 - I Kvittens hus

(Snugg, Botten, Flöjt, Snut, Kvitten och Magerman)

Hantverkarnas sång (6)

*En kort en lång
 En randig sång
 En rolig tragedi
 Ska bli vår melodi
 Vår bröllopsfantasi
 Ja!*

Kvitten. Är alla här !?

Botten. Ropa upp dom du Kvitten
 Alla som står på listan där.

(Läser innantill)

Kvitten. Här är namnen på alla dom i Aten
 Som äro kapabla att agera i vårt lilla spel
 För hertigen och hertiginnan
 På deras bröllopsdag.

Botten. Hör du Petter Kvitten, berätta vad stycket handlar om
 Läs upp namnen på skådespelarna och kom till saken.

Kvitten. Ja för tusan,
 Vårt skådespel är en mycket sorglig komedi
 Med ett förskräckligt slut
 Och handlar om Pyramus och Tisbe

Botten. Det är en välgjord pjäs, det försäkrar jag er, och rolig!
Kära Kvitten ropa upp skådespelarna efter listan
Skingra på er vänner.

Kvitten. Svara allt efter jag ropar upp er.

Nicklas Botten, vävare!

Botten. Här är jag!
Säg bara vad jag får för roll
Så kan du gå vidare sen.

Kvitten. Nicklas Botten
Du får rollen som Pyramus

Botten. Vad är Pyramus för en karl?
En älskare eller en tyrann?

Kvitten. En älskare som på grund av kärlek tar sett eget liv

Botten. Det kommer att kosta åtskilliga tårar om det spelas bra!
Om det blir jag kommer publiken att gråta floder.
Jag ska tala klagande vackert
Så vackert att näsdukarna blir dyblöta.
Ja, nu tar vi dom andra
Men det skulle passa mig ännu bättre att spela tyrann.
Då skulle jag spela en Herkules hur bra som helst

Eller någon annan roll
Där man river i och biter till av bara faen!

Botten Herkulesång (7)

Botten. Klippor rasar
Alltig krasar
När jag basar

Skräckens lans
I stråleglans
Bjuder upp till dans

-
- Botten.* Det där var vackert, det!
- Ropa upp de andra skådespelarna nu.
- Det var en Herkulessång
En tyrannmelodi
En älskare är mera sentimental.
- Kvitten.* Frans Flöjt, blåsbälgsflickare
- Flöjt.* Här Petter Kvitten.
- Kvitten.* Du får ta rollen som Tisbe
- Flöjt.* Vem är Tispe.
Är det en vandrande riddare?
- Kvitten.* Nej ,det är damen som Pyramus älska
- Flöjt.* Nej för tusan, jag kan inte spela fruntimmer
Jag håller på att få skägg.
- Kvitten.* Det gör inget alls
Du ska spela med mask
Och du ska tala så fint och så tyst.
- Botten.* Låt mig få spela Tispe också!
Om jag får en mask framför mitt ansikte
Ska jag tala med en sån fin röst
- ”Ack Pyramus min söta
Din Tisbe vill dig möta!”
- Kvitten.* Nej nej nej.
Du ska spela Pyramus
Och du Flöjt Tisbe!
- Botten.* Ja ja ja!

Och nästa.

Kvitten. Skräddaren Robert Magerman

Magerman. Här är jag Petter Kvitten

Kvitten. Magerman du ska spela Tisbes mor.
Och kittelflickare Tomas Snut

Snut. Här är jag

Kvitten. Du får spela Pyramus far
Och jag själv Tisbes far.
Snickare Snugg du får ta lejonets roll.

Ja, då tror jag att komedien har fått sina roller.

Snugg. Finns lejonets roll utskriven?
Om den är det måste jag få den
För jag har så svårt att lära mig utantill.

Kvitten. Du kan improvisera
Du ska bara ryta.

Botten. Låt mig få spela lejonet!
Jag ska ryta
Så att det känns ända in i märgen på dom som lyssnar
Jag ska ryta så att hertigen ropar
”Da capo, Ryt om igen!”

Kvitten. Men om du ryter för mycket
Kan du skrämma hertiginnan och alla kvinnorna
Så att dom börjar skrika
Och då hamnar vi i galgen varenda en.

Alla. Ja, då blir vi hängda allihop!!

Botten. Vänner! Ni har rätt!
Om ni skrämmer kvinnorna från vettet
Tappar dom ju vettet och hänger er!

Men jag ska sänka rösten
 Och jag ska ryta så fint som en kutterduva
 Jag ska ryta som en näktergal

Kvitten. Du kan inte spela någon annan roll än Pyramus
 Det är en sån där älskvärd och fin man
 Som alla vill se på, en sommardag som denna.
 Därför måste just du spela Pyramus.

Botten. Jag tar rollen.
 Vilket skägg skulle passa bäst?

Kvitten. Det kvittar.

Botten. Antingen det halmfärgade skägget
 Eller det orangegula
 Eller det karmosinröda
 Eller med ett skägg som är lika guldgult som konungakronan.

Kvitten. Med en krona under hakan
 Får du spela av bara faen.

Kära skådespelare
 Här är era roller
 Och ni måste kunna dom utantill!
 I morgon kväll möts vi i slottsparken
 En mil ifrån staden.
 Där kan vi repetera fullt ut i månens sken.
 Här får vi inte vara ifred och hela saken kan läcka ut.
 Jag ska göra en lista
 På all rekvisita som vi behöver i pjäsen.

Så hoppas jag att ni tar det här på fullaste allvar.

Botten. Det ska vi !
 Vi ska spela
 Överdriva
 Vara fräcka och inte spara på krutet.

Farväl och läs på!

Kvitten. Vi möts vid hertigens ek!

Botten. Ja nu må det bära eller brista!

Hantverkarnas sång (6)

*En kort en lång
En randig sång
En rolig tragedi
Ska bli vår melodi
Vår bröllopsfantasi
Ja!*

(Alla går)

ANDRA AKTEN

scen I - en skog nära Aten

Resitativ Akt II (8)

Kör. Bliv nu åter den du var
Öppna blicken ny och klar

Resitativ. Puck möter älvorna

*Oberon, älvornas konung
Och älvornas drottning Titania
Bara grälar med varandra*

Demetrius skakar av sig Helena

*Men älskogsblommans saft
Ger kärlekens dårskap en ny kraft*

Puck. Hallå Andar! Var är ni på väg?

Över dal över fjäll (9)

På ängen
Vid havets stormiga strand
Har du förstört vår lek med din svartsjuka.

Därför har inte vinden spelat för oss
Utan istället sugit upp misstänksamma dimmor
Som faller ner som surt regn
Och får varenda liten bäck
Att svämma över sina bräddar.

Det är därför oxen drar
Och bonden svettas till ingen nytta.

Kornet ruttnar innan axet fått skägg
Ladan står tom på vattensjuk mark
Och kråkan hackar på det sjuka fåret.

Trädgårdsstigarna har vuxit igen
Människobarnen leker inte
Gläder sig inte längre åt nattens vilda fester.

Det är därför månen, alla floders härskarinna
Bleknar av vrede på sin himmel
Och gör så att alla blir sjuka.

Till och med årstiderna lider.
Frosten nyper rosenknoppens friska sköte
Och Kung Bore bär en krans av ljuva blommor
Som ett narrspel byter vår och sommar
Bördig höst och bister vinter
Dräkter med varandra
Och en häpen värld kan inte skilja tider åt.

Hela detta yngel utav plågor kommer sig av våra gräl.
Det är vi som skapat dem!

Oberon. Titania, du trotsar mig.
Jag begär ju bara att jag får din page
Den vackre gossen till väpnare.

Titania. Ta det lugnt.
Den gossen får du aldrig!
Hans mor stod mig nära.
Vi fördrev många kvällar tillsammans
Pratade oss rusiga i den kryddoftande indiska natten

Vi satt i sanden och såg handelsskeppen glida på floden

Och skrattade då seglen svällde i vinden.
 Lika svullen var hon,
 Gick här vaggande med den lille.

Som ett skepp seglade hon omkring på stranden
 Plockade upp än det ena än det andra
 Och kom tillbaka som från en sjörövarresa
 Med famnen full av leksaker till den lille.

Men hon dog då gossen föddes

Det är för hennes skull han är hos mig
 Och det är för hennes skull han stannar här!

Oberon. Hur länge stannar du?

Titania. Till efter Teseus bröllopsdag.
 Vill du, får du gärna följa oss i månskensdansen
 Vill du inte så undvik mig
 Och jag ska inte heller besvära dig.

Oberon. Jag följer med om jag får gossen.

Titania. Aldrig i livet!
 Älvor ge er av
 Om jag stannar blir det bara gräl.

Dom bråkar jämt (10)

Kör. *Dom bråkar jämt*
Bråkar
Dom bråkar jämt
 (Titania med följe går)

Oberon. Nå, gå din väg!
 Du hinner inte undan
 Innan jag gett igen för denna skymf.
Oberon. Puck min vän, kom hit!

Minns du då jag satt på en klippa
 Och hörde havsfrun sjunga från delfinens rygg
 Vågorna vek vid hennes sång
 Och stjärnorna föll för hennes toner.

Puck. Ja, det minns jag.

Oberon. Då såg jag hur Cupido kom
Flygande med kogern full
Han siktade mot en skön jungfru
Och sköt sin kärlekspil så skickligt
Som om hundra tusen hjärtan skulle klyvas.

Men se, Cupidos heta pil
Slocknade av månens kyska strålar.
Och utan att märka något
Gick den sköna jungfrun bort

Jag såg var pilen föll
Den föll i väster på en liten ört
Innan var den mjölkvit
Nu blev den purpurröd av kärlekssår.
Namnet "Älskogsblomma"
Har den fått av alla flickor.

Gå dit och plocka den!
Du har sett den förr.

Om du dryper örtens saft (12)

Kör. *Om du dryper örtens saft
Över den som sover
Blir hon kär och galen
I den hon först får se!*

Oberon. Plocka den blomman
Och kom igen det fortaste du kan
Innan min stora val har simmat iväg för långt.

Puck. Jag spänner en båge runt jorden
På mindre är fyrtio minuter!

(Puck går)

Oberon. När jag får saften
Smyger jag mig på Titania
Och droppar den i hennes slutna ögon.
Den hon först får se när hon vaknar
En björn, ett lejon, markatta eller otäck babian
Blir hon förälskad i som aldrig förr!

Då ger hon mig pojken.

Men tyst! Vem kommer?
Jag lyssnar en stund.

(Demetrius och Helena kommer)

Demetrius. Följ inte efter!
Jag kan inte älska dig.
Var är Lysander och var är Hermia
Hon tar död på mig
Och jag ska döda honom!
Du sa att dom hade flytt hit.
Jag måste få träffa Hermia.
Gå din väg!

Helena. Jag dras till dig
Du är som en magnet
Ta bort din dragningskraft
Och jag ska sluta följa dig.

Demetrius. Du är bara för mycket!
Du flyr från stån
Vill ge dig till en man som inte älskar dig
Du lockar honom med nattens frestelser
Din egen rena jungfrudom.

Helena. Jag litar på dig
Det är inte natt när jag ser dig
Då är det inte mörkt

Du är världen
Ingen kan säga att jag är ensam
När hela världen ser på mig!

Demetrius. Jag ger dig åt dom vilda djuren!

Helena. Spring då
Men hur blir sagan?
Apollon flyr och Dafne jagar!

Duvan styr mot örnens näste
Och hjorten skuttar efter tigern

Allt blir ju galet
När den svage jagar
Och den starke flyr.

Demetrius. Jag blir svarslös!
Låt mig gå.

Men följer du efter mig kan du vara säker på
Att jag gör vad jag vill med dig här i skogen.

Helena. Du får om du vill
I kyrkan
I stan
Eller här på landet
Men du förolämpar mig som kvinna.
Vi har inte samma styrka som ni
Vi måste vänta tills en man har friat!

Jag följer dig vad du än gör
Även om du dödar mig
Jag älskar dig!

(Demetrius och Helena går)

Oberon. Farväl sköna mö!
Innan han anar
Ska han jaga dig
Och du ska fly!

(Puck kommer tillbaka)

Puck min snabba fåle
Fann du blomman?

Puck. Här!
Nej här
Här är den.

Oberon. Snälla du
Ge mig den.
Där timjan bor (13)

Kör. Jag vet en plats där timjan bor
Och blyg viol bland liljor gror

*Där kaprifolium syns flyga fram
Högt över rosors och jasminers famn*

*Där sover drottningen så lugnt om natten
Väl vaggad av den doftande rabatten*

*En liten droppe utav örtens saft
Ger hennes kärleksfantasier kraft*

Oberon. Tag örten
Ge dig in i skogen
Där finns en flicka öm och kär
Som blir hånad svårt av den hon älskar

Smörj hans ögonlock
Och se till att hon blir den första han får se.
Smörj ordentligt
För han måste brinna mer för henne
Än hon för honom!
Kom sen tillbaka innan tuppen gal.

Puck. Kuckeliku!

Oberon. Han är klädd som en atenare.

Scen II - En annan plats i skogen

Recitativ Akt II scen 2 (14)

Recitativ. Älvorna sjunger sin drottning till söms

Oberon droppar skogsblommans saft

*Lysander vill älska
Puck gör ett misstag
Lysander förvandlas, blir kär i Helena
Och Hermia vaknar ensam i skogen*

(Titania kommer med sitt följe)

Titania. Älvor se så
 Dansa i ring
 och sjung mig till ro

Du får döda mask i rosenknoppar

Du får fånga fladdermössen
 Och sy små kappor utav lädervingarna

Du får jaga uggleskri
 Och skrämma alla uggleögon
 Som glor på flickorna om natten

Vyssa mig till söms
 och sen iväg - se så!

Älvornas vaggsång (15)

Älvor. Orm och ödla, ner i bo
 Drottningen behöver ro

Näktergal av toner full
 Sjung med oss ditt vyssanlull
 Lulla lulla vyssanlull
 Lulla lulla vyssanlull

Vävarspindel ge dig av
 Stekel gräv din egen grav

Näktergal av toner full
 Sjung med oss ditt vyssanlull
 Lulla lulla vyssanlull
 Lulla lulla vyssanlull

Älva. Gå ni
 Jag sitter här som vakt.

(Älvorna går. Titania somnar.
 Oberon kommer. Han pressar
 blomsaft över Titantias ögon)

Den du först får se (16)

Kör. Den du ser
 Du först får se
 Blir din hjärtans kär

*Den du ser
Plågar dig med ömt besvär*

*Vildkatt, brunbjörn
Eller galt
Rufsig, tufsig bock
Ja allt*

*Den du ser
Du först får se
Vill, min sköna skatt
Bli din älskare i natt*

(Oberon går)

(Lysander och Hermia)

Lysander. Är du trött Hermia?
Kom, vi lägger oss och väntar på gryningen

Hermia. Jag ligger här.

Lysander. Vi kan väl ligga här båda två!

Hermia. Nej Lysander
Låt bli!
Om du älskar mig
Ligg inte så nära

Lysander. Jag trodde att vi brann lika hett för varann
Låt mig stanna här
Jag ska inte göra dig illa!

Hermia. Du kan aldrig göra mig illa

Men älskade, sluta nu jag ber
Lugna dig och lägg dig ner
Så långt ifrån mig så att inget händer
Du får hålla ut en dag i sänder

Lysander. Sov i lugn och ro då
Om du kan

Hermia. Jag sover om du sover käre man

(Lysander och Hermia somnar)

(Puck kommer)

Puck. Jag har letat överallt i skogen
Men inte hittat honom.

Men, vem där i mörka natten
Klädd som en atenare.
Precis som Oberon sa!
Det måste vara han
Han som föraktar sin flicka.

Nu sover hon stackars liten
I det daggvåta gräset
Vågar inte ligga nära odjuret.

(Han pressar örtsaft över Lysanders ögon)

Du dåre
På ditt öga droppar
Jag trolldomskraft
Ur blomsterknoppar

När du vaknar kär och galen
Får du ingen ro i salen

Men nu drar jag härifrån
För att söka Oberon.

(Puck ut)

(Demetrius och Helena kommer inspringande)

Helena. Stanna!
Döda mig!
Gör vad du vill!

Demetrius. Gå din väg
Det råder jag dig till.

Helena. Lämna mig inte
I mörka trolldomssalen.

Demetrius. Jag står inte ut!
Du gör mig galen.

(Demetrius går)

Helena. Jag orkar inte mer
Ju mer jag tigger
Dess mindre får jag.

Mina ögon är ett hav av salta tårar
Som bara gör mig ful
Så ful att de vilda djuren flyr!

Tänk om det fanns en spegel
Som var så falsk
Att den kunde mäta sig
Med bilden av den sköna Hermia.

Vem är där?
Lysander!!
Är du död?
Sover du?
Jag ser varken blod eller sår.
Vakna!

(Medan han vaknar)

Lysander. Du är ett under i naturen!
För dig skulle jag kunna gå
Igenom ett hav av eld
Dina bröst är så genomskinliga
Att jag kan se ditt hjärta slå!

Var är Demetrius?
Han ska få smaka på mitt svärd!

Helena. Även om han älskar Hermia.
Så älskar hon dig!
Varför bråkar du?

Lysander. Hon älskar mig!
O nej.
Hon kan gå!

Jag är kär i dig Helena

Inte i Hermia

Jag byter korpen mot en duva.
Det finns ingen så vacker som du
Inte för någon man i världen.

Allt som lever måste växa och gro
Det är inte förrän nu jag ser
Att det är dina ögon som strålar
Och lovar kärlekens lycksalighet!

Helena. Varför hånar du mig!
Räcker det inte med att du vet
Att jag inte ens får en vänlig blick från Demetrius.

Du har ingen rätt att håna mig så här!

(Helena går)

Lysander. Hon såg inte Hermia.
Sov du och kom inte nära mig mer

Man äcklas lätt av alltför söta rätter
När man går vilse tappar man förståndet.
Nu är jag mätt på dig och dina stigar
Jag önskar alla ville hata dig.

Nu gäller mod och styrka för att vinna
Helena till sin brud och älskarinna.

Nu gäller mod (17)

Kör. Nu gäller mod och styrka för att vinna
Helena till sin brud och älskarinna.

(Lysander går)

(Hermia vaknar)

Hermia. Hjälp Lysander!
Var är du?
Ta bort ormen från mitt bröst!
Hjälp mig
Vilken mardröm!

Lysander se hur jag darrar utav fasa.
 Det var en orm som åt upp mitt hjärta
 Och du satt där leende och såg på!

Lysander
 Hallå!
 O Gud han hör inte.
 Och jag hör inte ett ljud
 Var är du?
 Om du hör mig svara!!
 Annars dör jag.
 Du är tyst.
 Är jag övergiven?

Jag ska hitta dig
 Om så ända in i döden.

(Hermia går)

TREDJE AKTEN

Scen 1 I skogen - Älvdrottningen sover

Recitativ Akt III (18)

*Recitativ. Hantverkarna repeterar
 Puck förvandlar Botten
 Titania blir berusad av kärlek
 En åsna ställer frågor*

 (Kvitten, Snugg, Botten, Flöjt, Snut och Magerman uppträder.)

Hantverkarnas sång (19)

*En kort en lång
 En randig sång
 En rolig tragedi
 Ska bli vår melodi
 Vår bröllopsfantasi*

Botten. Är alla här?

- Kvitten.* Till punkt och pricka!
Och här har vi en bra repetitionslokal.
Den gröna plätten får bli scenen
Och bakom hagtornshäcken byter vi om.
Och vi ska spela så galant
Som om Hertingen själv var mitt ibland oss.
- Botten.* Petter Kvitten,
- Kvitten.* Vad vill du Botten-broder.
- Botten.* Det finns saker som aldrig kommer att fungera.
För det första ska Pyramus dra sitt svärd
Och sticka ner sig själv!
Det kan inte kvinnor tåla.
Vad tycker du?
Vad säger du?
- Snut.* Ja, det där är rätt knivigt
- Magerman.* Vi får stryka sticket.
- Botten.* Nej för hundan, gubbar!
Jag tror att jag vet vad vi ska göra.
Vi skriver en prolog
Där vi säger att vi inte ska sticka med svärdet på allvar
Att inte Pyramus blir ihjälstucken på riktigt
Dessutom kan vi berätta att jag Pyramus
Inte är Pyramus utan Botten vävare
Då blir dom inte rädda.
- Kvitten.* Låt mig skriva en sådan prolog så det blir rätt
Med de rätta versmått
Växlande fyra och sex-stavigt.
- Botten.* Lägg till två,
Sex och sex
Så får du extra verser
Med mått och mening.
- Snut.* Blir inte damerna förskräckta när dom ser lejonet.
- Magerman.* Jo, jag är rädd för det.
- Botten.* Det tål att tänkas på - kamrater!
Att föra in ett lejon till damerna är förfärligt.
Det finns inget så grymt som ett levande lejon.
- Snut.* Då får vi ha en prolog till
Som berättar att det inte är något lejon.

- Botten.* Man kan ju berätta vad lejonet heter
Och låta lite av skådespelaren sticka fram
Genom lejonets hals
Och säga nåt sånt här ..
Eller nåt liknande...
- "Mina damer...
Eller Mina sköna damer jag önskar att.....
Eller jag ber er...
Eller jag vill på det ödmjukaste
Anhålla om att inte vara rädda...
Eller darra
För jag sätter mitt eget liv i pant
Att inget ska ske er.
Om jag var ett lejon
Skulle inte mitt unga liv sätta någon i fara
Jag är inget odjur
Jag är en människa bland andra människor"
- Och så kan han bara säga sitt namn
Ja säga rent ut att han är snickare Snugg
- Kvitten.* Bra, så får det bli!
Men vi har fortfarande några problem kvar.
Hur ska vi få in månskenet i kammaren.
För Pyramus och Tispe möts i månens sken.
- Snugg.* Är det månsken den natten vi spelar?
- Botten.* En agenda!
En kalender!
Se efter i almanackan... månsken ..
Sök rätt på månsken
- Kvitten.* Ja, månen skiner.
- Botten.* Då öppnar vi bara en fönsterlucka
Och så skiner månen in i kammaren.
- Kvitten.* Ja, ja !
Eller så kommer någon in
Bakom en nyponbuske med en lykta och säger:
"Det är jag som föreställer månen".
- Men det finns ett problem till
Vi måste ha en mur i kammaren
För historien berättar
Att Pyramus och Tispe talade med varandra
Genom en spricka i muren.

Snugg. Det går inte.
Vi får för tusan aldrig in en mur där!
Eller vad säger du Botten.

Botten. Då får någon av oss föreställa en mur.
Han behöver ju bara ha på sig
Lite rappat murbruk
Så syns det att han är en mur.
Och om han håller sina fingrar så här...
Så kan ju Pyramus och Tispe
Viska igenom den spickan.

Kvitten. Då är allt klart hoppas jag.
Kom nu var och en
Så repeterar vi rollerna.
Pyramus du börjar!
När du har sagt vad du ska säga
Så går du bara bakom busken
Och likadant gör ni andra efter era repliker.

(Puck kommer)

Puck. Vad är det här för hemvävda typer
Som håller på
Så nära älvdrottningens vagga?
Aha!
Ett skådespel!
Jag tackar jag
Jag vill se på och kanske spela med
Om jag får lust.

Kvitten. Pyramus, börja!
Och kom fram du med Tispe.

Pyramus. O,Tispe
Som en blomsteräng du tär..

Kvitten. Du är ...
Är!!

Pyramus. ...du är
Jag skänker dig
Av hjärtat kär
Jag hör en röst!
Jag måste ila
Vänta på tröst

Jag måste kila

(Pyramus går)

Puck. En sådan Pyramus
Har ingen skådat!

Tispe. Är det min tur?

Kvitten. Ja, visst tusan är det det!

Här är det så, förstår du
Att Pyramus har gått ut
För att han hörde ett buller
Men han är strax tillbaka

Tispe. Pyramus du strålar
Som liljans vita hy

Du är en rosenknopp
En fåle frisk och kry

Nej du ger aldrig upp
Jag möter dig så ny

Vid Nissenussens grav...

Kvitten. Ninus grav, människa!!

Det ska ni inte säga nu
Det ska ni svara Pyramus.

Ni rabblar ju upp hela rollen på en enda gång
Repliker och hela baletten!

Pyramus
Hör upp!
Hörde du inte repliken?
Den är.....

”nej du ger aldrig upp”

(Puck och Botten med åsnehuvud kommer)

Tispe. Hupp!
..en fåle frisk och kry
Nej du ger aldrig upp.

Pyramus. Om, Tispe

Du vill ha mig
Så är jag evigt din!

Kvitten. Så gräsligt!
 Så fasansfullt!
 Det spökar!
 Spring spring spring

 Kära vänner spring!!
 Hjääälp!

(De springer)

Ni ska få åka (20)

Kör *Ni ska få åka*
 Vad det lider
 I kärr och törne
 Så det svider

Puck *Än blir jag häst*
 Än blir jag hund
 En björn, ett svin
 En eld i denna lund

Kör *Ni ska få åka*
 Vad det lider
 I kärr och törne
 Så det svider

Puck. *Jag gnäggas, skäller*
 Råmar, grymtar, gapar
 Som galt och björn
 Som elden när den sprakar.

Kör *Ni ska få åka*
 Vad det lider
 I kärr och törne
 Så det svider

(Puck går)

Botten. *Men vart tog dom vägen?*
 Dom vill skoja med mig.
 Skrämma mig

Snut. *Botten*
 Du är förvandlad!

Vad ser jag?

Botten. Vad du ser?
Du ser ditt eget åsnehuvud
Eller hur?

(Kvitten kommer tillbaka)

Kvitten. Herre Gud min Skapare!
Gud hjälpe dig Botten.
Du är förvandlad

(Han går)

Botten. Dum det är jag inte!.
Dom vill göra mig till en åsna
Dom försöker skrämma mig

Men jag ska inte röra mig ur fläcken
Dom får göra vad dom vill.
Jag ska gå här fram och tillbaka
Och jag ska sjunga
Så att dom hör att jag inte är rädd.

Bottens åsnesång (21)

Botten. En koltrast i sin svarta skrud
Med näbb som apelsin
Han sjunger för sin fågelbrud
En melodi så fin

(Titania vaknar)

Titania Vad är det för en änglaröst
Som väcker mig
Från blomsterbädden?

Botten. Och kokodu och kokodem
Så fröken göken gol
Och gav en vink åt äkta män
Men ack, hon ljög och log

Vem kan förstå en sådan narraktig fågel?
Och vem vill kalla en fågel för lögnare?
Även om hon kokoduar eller kokodemmar aldrig så!

Titania. Min vackra vän, sjung mera
Mitt öra älskar din musik
Mitt öga har du helt förtrollat.

Du tvingar mig,
Jag kan ej låta bli
Att ropa så
Jag älskar dig!

Botten. Det tycker jag inte...
Att ni har några stora skäl till..
Min fru.

Botten. Ändå, sanningen att säga
Har kärlek och förnuft
Inget med varann att göra nu för tiden
Och det är synd och skam
Att goda grannar så sällan bjuder till
Så att dom kan bli goda vänner.

Det där va inte så dumt sagt
Tror jag.

Titania. Du är rik
Och vis
Och vacker!

Botten. Nä, så är det nog inte!
Bara jag har vett nog att hitta ut
Och hitta hem
Så reder jag mig nog.

Önska dig ej bort (22)

Titania och Älvorna Önska dig ej bort från denna lund
Stanna här hos mig en liten stund
Jag är ande och min makt är stor
Här är mitt land där evig sommar bor

Titania. Kom !
Jag älskar dig
Söta älvor betjänar dig

Hämtar pärlor ur havets djup
Och sjunger dig till söms
I blomsterbädden.

Du blir fri
Från jordens plikter
Och du blir lätt och lagom
Som en ande

Titania. Ärtblomma!
Spindelväv!
Mal!
Senapskorn!

(Fyra älvor kommer)

Spindelväv. Här är jag

Ärtblomma.. Och jag

Senapskorn. Och jag

Mal. Och jag

Alla. Vad kan vi göra?

Mina små älvor (23)

Titania. Mina små älvor.

*Var artiga och snälla
Och dansa i hans spår
Snurra runt
Inför hans kropp
Ja ner och upp ni får!*

*Plocka bär och aprikos
Fina fikon mullbärsmos
Stjäl från humlan
Där hon far
Mata sen med honung klar*

*Till vaxljus nyttja humlans ben
Tänd dom vid lysmask-honans sken
Så till sängs när kväll är sen*

*Från fjäriln ryck en vinge len
Och fläkta undan månens sken
Nig vackert nu, så, var och en.*

Spindelväv. Vi bugar oss
Du dödlige

Ärtblomma. Bugar oss

Senapskorn Och bugar

Mal. Och bockar.

Botten. Bocka på ni
Det var inte så lite ni fick

Jag ber om ursäkt
Fröken
Vad heter ni?
Om jag törs fråga.

Spindelväv. Spindelväv

Botten. Det gläder mig
Att stifta er bekantskap
Fröken Spindelväv.

Nästa gång jag skär mig uti fingret
Hör jag av mig

Och vad heter ni
Min nådiga?

Ärtblomma. Ärtblomma

Botten. Får jag framföra mina varmaste hälsningar
Till er mor Fru Ärta
Och till er far Herr Balja.

Och Ni ?
Om jag får lov att fråga.

Senapskorn. Senapskorn

Botten. Mitt bästa Senapskorn!
Jag känner till Er smak
Och styrka.
Många biffar väntar

Ja, jag får tårar i ögonen
När jag tänker på det.
Det gläder mig mycket
Att få göra er bekantskap

Fru Senapskorn.

Titania. Ta honom till min lövosal

Lägg band på hans tunga
Och för honom
Till min bädd

Brusten oskuld (24)

Kör. När månens strålar
Fuktar nattens ögon
Gråter alla blommor
Över brusten oskuld

(Alla går)

Scen 2 - På en annan plats i skogen

Recitativ Akt III scen 2 (25)

Kör. Midsommanattens dröm

Recitativ. Puck berättar om sina lyckade bravader
Hermia anklagar Demetrius
Puck hämtar Helena
Två pojkar älskar samma flicka

Kör. Midsommarnattens dröm

Recitativ. Alla bråkar
Så Puck sänker mörker över jorden
För att med hjälp av sin magi
Ställa allt till rätta

Kör. Midsommarnattens dröm

(Oberon kommer)

Oberon. Undrar om Titania vaknat...
Vilket föremål hon först fick se
Som hon blev tvungen
Att förälska sig i!

Äntligen!
 Här kommer mitt sändebud
 Säg mig Ande Pande Puh
 Vad spökar här i skogen?

Puck. Min sköna drottning
 Är kär i ett odjur.

Nära hennes heliga gömställe
 Där hon ligger
 För att sova och drömma
 Har några hantverkare slagit sig ner
 För att repetera på en pjäs
 Att framföra
 På Teseus bröllopsdag.

Puck. Den största lymmeln av dom alla
 Smyger sig bort från scenen
 Och gömmer sig bakom en häck.
 Jag passar på....
 Sätter ett åsnehuvud
 På det nötet

Där är han!
 Hej å hå!

Som när vildgässen
 Flyger upp för tjuvskyttens pipa
 Eller när en skara gråa kajor
 Flaxar till då bössan smäller.
 Och kraxar kra och kry
 I himlens sky....

Så flyr kamraterna
 Hals över huvud
 Och trillar om varann
 I de djupa snåren.

De faller huller om buller
 Och ropar "mördare"
 Och skriker på hjälp
 Ifrån Aten.

Stela av fasa
 Springer dom omkring
 Och blir rädda
 För just ingenting.

En tappar rocken

En tappar hatten
Men det är bara nyponbusken
Som leker tafatten

Skräckslagna
Drev jag dem omkring i skogen
Bara Pyramus
Blev kvar så trogen

Då vaknade Titania
Och se!
En åsna fick hon
Till sin älskare.

Oberon. Då gick det bättre
Än jag kunde drömma.
Men har du stänkt älskogsblommans saft
På den unge atenaren.

Puck. Jag har droppat trolldom
Uti hans öga
Flickan låg ej långt ifrån
Så när han vaknar
Måste han bli kär.

Oberon. Göm dig
Här har vi vår atenare!

(Demetrius och Hermia kommer)

Puck. Det är samma flicka
Men pojken är en annan.

Demetrius. Varför är du så hård
Mot den som älskar!
Och inte alls
Mot den som överger.

Hermia. Jag känner på mig
Att det är dig jag ska förbanna.

Om du dödade Lysander
När han låg och sov
Kan du lika gärna fortsätta
Döda mig också!

Inte ens solen
Är så trogen dagen
Som han är trogen mig

Skulle han fly?

O nej!
Allt annat men inte det!

Då kan man lika gärna
Borra ett hål i jorden
Och låta månen skina mot solen
Rakt igenom det hålet
Från nordpolen till sydpolen.

Nej, det är du
Som har dödat honom
Så hemsk och blek
Ser bara en mördare ut.

Demetrius. Så hemsk och blek
Ser döden ut
För du har dödat mig.
Din grymhet
Skär som knivar igenom mitt hjärta
Demetrius. Ändå strålar du
Lika klart som Venus
Över himlavalvet.

Hermia. Ge mig Lysander!

Demetrius. Hellre ger jag honom
Åt hundarna!

Hermia. Din blodhund
Mitt tålamod är slut.

Om du har dödat min man
Så ska du aldrig mer
Räknas bland män.
Berätta!
Säg mig sanningen!

När han låg där och sov
Skrämde han dig
Och därför dödade du honom
I sömnen.

Så makalöst!
Du är som en liten mask
Eller orm!
En orm med dubbel tunga.
Du din huggorm
Som högg hans hjärta itu.

Demetrius. Du yrar

Du är inte klok!
 Jag?
 Dödat Lysander?

Han är inte död
 Så vitt jag vet.

Hermia. Är han oskadd?
 Säg!

Demetrius. Vad får jag
 Om jag berättar?

Hermia. Glädjen
 Att aldrig se mig mer.
 För antingen han lever
 Eller ej
 Flyr jag härifrån
 Och hatar dig!

(Hermia går)

Demetrius. Jag kan inte hindra henne
 Hon är helt vild
 Jag stannar här en stund.

(Han lägger sig ner)

Oberon. Vad har du gjort?

(Oberon och Puck)

Du har spillt trolldom
 På ett troget öga
 Och inte gjort
 Den otrogne trogen
 Som jag sa.

Puck. Om det finns en enda
 Som är trogen
 Så säger tusen
 Att dom är det.

Oberon. Sök som vinden
 Yr i gläntan
 Sök Helena!
 Sjuk av längtan

För henne hit
 Med hjälp av din magi
 Han - hämtar jag
 Farväl nu, mitt geni!

Amors pilar (26)

Puck. Jag går och går
Hur snabbt jag ilar
Snabbare än Amors pilar.

Kör. Amors pilar strukna
Med älskogsblommans saft
Ger honom tillbaka
Kärlekens heta kraft

(Puck kommer tillbaka)

Puck. Älvakung!
Där kommer Helena

Den bedragne ynglingen
Bara tigger och tigger

Låt oss se
Hur dumt
Dom bär sig åt

Oberon. Tyst Puck!
Så dom låter!
Snart väcker dom Demetrius.

Samma flicka älskar båda (27)

*Puck
och kören.* Samma flicka älskar båda
Det blir sorgligt att beskåda

Puck först riktigt härligt mår
När bak
Ja, bak och fram det går.

(Lysander och Helena kommer)

Lysander. Varför tror du
Att jag hånar dig
Den som föraktar
Gråter inte.
Jag hycklar inte med mina tårar
Dom är äkta.

Hur kan du säga att jag hånar
När allt jag säger är sant.

Helena. Du avslöjar dig mer och mer
Hur står det till?

Svor inte du
Att vara trogen Hermia?

Lägg dina löften
Till mig och till henne
På en våg

Å se, dom väger lika
För dina löften är bara luft!

Lysander. Jag var galen
När jag var kär i henne

Helena. Berätta hur du gjorde slut
Och jag ska tro dig.

Lysander. Demetrius älskar henne
Inte dig.

(Demetrius vaknar)

Demetrius. O, Helena!
Gode Gud så Gudalik!
Dina ögon strålar.

Kristallen mörknar
Vid sidan av dina purpuröda läppar.

Snön som lyser vit vid Taurus berg
Blir svart som korpens
När du sträcker fram din liljevita hand!

Får jag kyssa dig
Min ängel
Och min lycka!

Helena. Spotta på mig !
 Jag ser att ni driver med mig
 Båda två.

Om ni hade något hjärta
 Skulle ni inte håna mig så här.

Riktiga karlar
 Retar inte en kvinna till tårar

Ni älskar Hermia båda två
 Och tävlar om att göra mig illa.

Om ni hade hjärta i kroppen
 Skulle ni inte förolämpa mig
 Och driva med mig.

Lysander. Demetrius
 Sluta!
 Jag vet att du är kär i Hermia

Jag skänker henne till dig!
 Av hela mitt hjärta!
 Ge mig Helena!

Lysander. Henne ska jag älska
 Tills jag dör.

Helena. Hör på dom
 Att dom bara orkar!

Demetrius. Behåll du din Hermia
 Hon blir aldrig min

Kärleken till henne är över.
 Jag var en nattgäst i hennes hjärta

Nu vill jag bo för evigt i Helenas.

Lysander. Tro honom inte
 Han ljuger.

Demetrius. Akta dig!
 Tänk på vad du säger.

(Hermia kommer)

Men där kommer hon ju
 Den du älskar.

Hermia. O, blinda natt så mörk
Att alla ljuden skrämmer
När man inget ser
Hör man desto mer.

Lysander!
Jag såg dig inte
Fast jag hörde dig
Varför övergav du mig?

Lysander. När kärlek kallar
Måste man gå!

Hermia. Vilken kärlek
Och till vem?

Lysander. Till Helena!

Hennes skönhet strålar
Klarare än himlens stjärnor

Vad vill du mig?
Kan du inte begripa
Att jag gick ifrån dig
För att jag hatar dig.

Hermia. Vad säger du?
Skämtar du?

Helena. Aha!,
Hon spelar samma spel!
Alla tre är med i samma pjäs!

Hermia, din lilla markatta
Du har gått ihop med dom
För att kunna spotta på mig
Plåga mig och håna mig.

Är allt slut emellan oss
Allt som förenade oss
Vårt systerskap!

Och alla våra stunder
Som var så heliga.
Att vi förbannade tiden
När vi inte fick vara tillsammans.

Är det glömt?

Är vi inte längre skolkamrater

Och barndomsvänner?

Satt vi inte tätt intill varandra
På samma stol
Och broderade
Samma blommor på samma dukar
Och sjöng samma visor
Som om våra händer och hjärtan var ett!

Växte vi inte upp
Som två körsbär på samma stjälk
Där ingen kunde skilja den andre åt

Två kroppar men samma hjärta!

Du trampar på din syster
Och hjälper män
Att håna mig.
Din egen barndomsvän.

Det anstår inte en kvinna.
Det är inte alls bra.

Du trampar på hela vårt kön
Fast det är bara jag som lider.

Hermia. Jag hör vad du säger
Men jag förstår inte.
Jag hånar inte dig
Det är du som hånar.

Helena. Är det inte du
Som har skickat hit Lysander?
Så att han kan driva med mig!

Och övertalat Demetrius
Din andra älskare
Att kalla mig ängel, nymf
Och himmelska gudinna.

Hur kan han säga så
Till den han hatar.

Och varför skulle Lysander
Säga nej till dig
Som redan är hans härskarinna
Och gå till mig för att fria
Om inte du med flit
Hade eggat honom till det

Jag är inte lika älskad som du
 Lika omsvärmad
 Av kärlek och lycka
 Utan olycklig
 Av olycklig kärlek.
 Du borde tycka synd om mig
 Och inte hata mig!

Hermia. Jag begriper inte
 Vad du menar.

Helena. Bravo!
 Fortsätt!
 Se sorgsen ut
 Så kan ni le bakom min rygg sen.

Se till så att era skämt inte tar slut.
 Dom borde skrivas ner.

Men farväl
 Det är mitt eget fel
 När jag är borta
 Finns jag inte mer.

Lysander. Vänta Helena
 Hör min bön!

Hela mitt liv
 Min kärlek ger jag dig.

Helena. Underbart!

(Hermia till Lysander)

Hermia. Kära
 Sluta reta henne.

(Demetrius till Lysander)

Demetrius. Om du inte lyder
 Ska jag tvinga dig.

Lysander. Du tvingar inte mig till något!

Jag svär vid mitt liv
 Helena
 Att jag älskar dig
 Och skulle våga livet

Mot den som säger att jag ljuger.

Demetrius. Jag älskar dig
Långt mer än han gör!

Lysander. Du säger det?
Kom då
Låt oss se!

Demetrius. Välan!
Kom an.!

Hermia. Lysander
Vad tänker du göra?

Lysander. Stick, tattarunge!

Demetrius. Å nej min vän!
Du låtsas att du vill
Men du vågar inte
Din fege krake!

Lysander. Släpp mig katta!

Bort med dig ditt gamla stycke
Eller ska jag skaka av dig som en orm.
Hermia. Vad du är grym
Så förändrad
Älskade min.

Lysander. Du din satans slyna
Äckel!
Stick!

Hermia. Skojar du!?

Helena. Ja, precis som du
Min vän.

Lysander. Demetrius
Jag håller ord.

Demetrius. Kan du ge mig skriftligt på det.
Annars tror jag dig inte.
Du verkar handfallen.!

Lysander. Skulle jag såra henne

Eller slå och döda.
 Visst hatar jag henne
 Men plåga henne
 Det gör jag inte.

Hetmia. Inget plågar mig
 Mer än ditt hat.
 Hatar du mig?

Vad är det som har hänt?
 Är inte jag Hermia och du Lysander.
 Är jag inte lika vacker som förr.

Har du under en och samma natt
 Först lovat och sen brutit din kärlek.

Allt det vi inför gudarna
 Visade varandra.

Är det så?

Lysander. Ja så är det!
 Jag vill inte se dig mer.
 Sluta hoppas
 Jag skämtar inte
 Det är sant
 Jag hatar dig
 Och älskar Helena.

Hermia. Min Gud!

(till Helena)

Du din gycklare
 Din lus, din larv
 Din hora som kom smygande på natten
 Och stal hans hjärta
 Ifrån mig

Helena. Snyggt jobbat!
 Du är inte blyg
 Ingen oskuld precis.
 Att du inte skäms va!?

Fy faen för din falskhet
 Din lilla dickedocka där!

Hermia. Va! Docka?
 Jag!

Aha!
Nu förstår jag vad hon menar

Hon är lite längre än jag
Med sin ståtliga figur
Och sina fina former
Har hon fångat honom.

Hon har vuxit famför honom
Och jag har krympt

Hur liten är jag fröken Majstång?
Inte så liten väl
Att jag inte kan klösa ut dina ögon.

Helena. Snälla ni
Även om ni gör narr av mig
Så hjälp mig.
Jag är inte arg
Jag kan inte gräla och inte slåss
Låt henne inte slå mig.
Även om hon nu är lite kortare än jag.

Hermia. Hör på den!

Helena. Snälla Hermia
Var inte ond på mig!
Jag har alltid älskat dig.
Aldrig svikit dig
Aldrig gjort dig något ont.

Bara för att jag älskar Demetrius
Berättade jag om eran flykt hit till skogen.

Han ville följa dig
Fast jag är kär i honom.

Han jagade bort mig
Hotade med att slå ihjäl mig
Om jag följde efter.

Om du bara låter mig gå ifred
Ska jag aldrig vara med dig mer.

Låt mig gå!
Jag tycker om dig
Som när vi var små.

Hermia. Ja, gå din väg.
Det är ingen som hindrar

Helena. Jo...
Mitt hjärta
Det lämnar jag kvar.

Hermia. Hos Lysander?

Helena. Hos Demetrius

Lysander. Så ja, Lugna dig
Hon ska inte få göra dig illa Helena
.

Demetrius. Nej
Inte ens om du hjälper till.

Helena. När hon blir arg
Kan ingen stoppa henne.
Redan i skolan
Var hon en argbigga.
Och fast hon är liten
Är hon riktigt modig.

Hermia. Liten!
Liten igen.
Alltid detta prat om liten!

Ska hon få lov att håna mig så här.
Jag måste få tag i henne.

Lysander. Undan du din satans dvärg
Som stannat av i växten.
Du din nolla.

Demetrius. Ta det lugnt Lysander
Hon vill inte veta av din hjälp.
Låt henne vara!

Om du försvarar Helena
Eller uppvaktar henne

Ska du få med mig att göra.

Lysander. Nu har hon släppt mig!
Kom då!
Följ mig om du vågar
Så kan vi se vem som vinner
Du eller jag!

Demetrius. Ska jag följa dig?
Nej du, vi går på samma gång!

(Lysander och Demetrius går)

Hermia. Lilla långa fula fröken
Det här är ditt fel!

Nej, stanna.

Helena. Jag stannar inte en sekund
Jag tror inte på dig
Jag tål dig inte.
Och även om du är starkare
Så har du inte lika långa ben

(Helena går)

Hermia. Jag är både av-snoppad
Snopen och svarslös!

(Hermia springer efter)

(Oberon och Puck)

Oberon. Det här är slarvigt.
Du gör alltid misstag
Om du nu inte med flit framställt denna fars.

Puck. Tro mig Andarnas Konung
Det hela var verkligen ett misstag!

Du sa att jag skulle känna igen honom
På dräkten ifrån Aten.
Där gjorde jag inget fel
För Lysander är atenare.

Men jag håller med om att det här bråket

Har roat mig
Och gett mig tidsfördriv!

Oberon. Nu letar ungtupparna
Efter en arena.

Fort nu Puck!
Sänk mörker över jorden.

Bred ut en duk (28)

Kör *Bred ut en duk, en dimma
Där alla himlens stjärnor glimma
Led rivaler vill i natt
Så ingen får den andre fatt.*

*Än ska du tala med den enes röst
Och väcka vrede i den andres bröst
Hans stämman ska du sedan härma
För att de båda från varandra fjärma.*

*När dom inte orkar mer
Och i slummer sjunker ner
Gjut i öga stjälkens saft
Av denna ört, som har sån kraft*

*Dom vaknar! Och vårt trolleri
Är blott en dröm, en fantasi!*

Oberon. Vi ska föra våra båda älskande par till staden
Där dom får leva lyckliga i alla sina dagar.

Gör nu som jag har sagt!

Först går jag till Titania
Och ber henne om pojken
Den indiske prinsen.

Sen ska jag löna henne
Med att ställa allt tillrätta
Så att hon slipper det där odjuret
Som hon älskar!

Puck. Om det ska göras
Ska det göras nu

Nattens revor flyr
För Auroras ljus i öster

Och mörka andar stormar redan ner
I kyrkogårdens gravar.

Vi är andar av ett annat slag (29)

Kör. *Vi är andar
Av ett annat slag.
Vi älskar den Aurora älskar*

*Vi går med henne
Ut i skog och mark
Tills himlen flammar röd i öster*

*När hon med sina varma strålar
Slickar havets gröna vågor.*

Oberon. *Men skynda dig
Innan dagen gryr
Så vi kan gå vidare
Med vårt äventyr.*

Kör. *Vi är andar
Av ett annat slag.
Vi älskar den Aurora älskar*

*Vi går med henne
Ut i skog och mark
Tills himlen flammar röd i öster*

Upp och ner (30)

Kör. *Upp och Ner
Upp och Ner
Puck ska dansa Upp och Ner*

*Upp och ner
Upp och ner
Alla darrar - skräck man se*

*Upp och ner
Upp och ner
Puck han dansar
Upp och Ner*

Puck. Se, där kommer en!
(Lysander kommer)

Lysander. Demetrius
Var är du?

Puck. Här min vän
Beredd på allt!
Men var är du?

Lysander. Jag kommer..

Puck. Följ bara med
(Lysander följer Pucks röst)
...här är marken slät...

Kör. Upp och Ner
Upp och Ner
Puck ska dansa Upp och Ner

Upp och ner
Upp och ner
Alla darrar - skräck man se

Upp och ner
Upp och ner
Puck han dansar
Upp och Ner

(Demetrius kommer)

Demetrius. Lysander
Var är du?
Kruka!
Din fege sate som bara springer bort.
I vilken buske ligger du och trycker!

Puck. Din mes!
En liten hjälte är du
Som slåss mot gröna buskar.
Så feg

Men du ska få ris
Och inte vassa egg
Att tukta barn med svärd
Det vore synd och skam.

Demetrius. Hallå!
Är du där?

Puck. Kom!

Vi slåss inte här!

Kör. *Upp och Ner*
 Upp och Ner
 Puck ska dansa Upp och Ner

Upp och ner
Upp och ner
Alla darrar - skräck man se

Upp och ner
Upp och ner
Puck han dansar
Upp och Ner

 (Puck och Demetrius går - Lysander kommer)

Lysander. Han är före.
 Vi stämmer träff.
 Han springer undan
 Och han är redan borta när jag kommer.

Han driver med mig.

Jag är så trött så att jag trillar
 Jag måste vila ut.

Goda dag!
 Väck mig med dina strålar
 Och jag ska hämnas på Demetrius

(Han somnar. Puck och Demetrius kommer)

Puck. Hallå kruka!
 Var har du tatt vägen?
Demetrius. Stå still ifall du vågar!

Du din långbente harpalt
 Som inte vågar visa bröstet!

Var gömmer du dig?

Puck. Här!
 Du hör!

Demetrius. Du driver med mig!
 Det ska du få ångra.

Gå din väg!
Jag är trött och behöver vila.
Med ljuset ska jag hitta dig.

(Han somnar - Helena kommer)

Helena. Långa tröga trötta natt!
Ta slut nån gång!

Du sömn
Som släcker sorgsna ögon
Kom och skilj mig från mig själv en stund.

(Hon somnar)

Puck. Ett två tre
Av kärlek äro yra
Två plus två är tre
Nej, det är ju fyra

Ännu fattas en
Men se där
Nu kommer hon
Så blek och kär

Amor är bra stygg ändå
Mot söta flickor små.

(Hermia kommer)

Hermia. Jag har aldrig känt mig
Så här sorgsen,
Genomvåt och sönderriven.

Jag lägger mig en stund
På den kalla ljungen
Och vilar ut tills dagen gryr.

Och Gode Gud
Hjälp Lysander när han slåss
Blöt och trött (31)

(Hon somnar)

Kör. Blöt och trött
Sov nu sött
Älskogssaft
Läkdomskraft
ger jag till ditt öga åter.

(Puck gjuter saft på Lysanders öga)

Fröjd du får
När du slår

Ögat opp
 Kärlekshopp
 Ger jag och ditt öga gråter

Puck. Ett gammalt ordspråk slår då in
 ”När var tar sin, så tar jag min”

Jag får min jänta
 Per får sin fänta
 Bonden får sin ko
 Och slipper vänta.

(Puck går)

FJÄRDE AKTEN

scen 1 - skogen

Recitativ Akt IV (32)

Recitativ. *Titnias heta kärlekssång till Botten
 Och Botten blir kliad av älvor
 Midsommarnattens dröm*

*Oberon berättar hur Titnia blir sig själv igen
 Teseus jagar i gryningen
 Och väcker ungdomarna med jakthornet*

-

(Titania och Botten kommer med älvor.
 Oberon i fonden)

Blomstermattan (33)

Titania. *Sätt dig här på denna blomstermatta
 Jag vill tråna ömt och dina kinder smeka
 Kyssa dina ludna öron glatta
 Sätta blommor i ditt hår och bara leka.*

Botten. Var är Ärtblomma?

Ärtblomma. Här

Botten. Klia mig på ryggen

Var är fröken Spindelväv?

Spindelväv. Här

Botten. Fröken, bästa fröken
Slå ihjäl den röda humlan på tistelknoppen
Och ge hit honungssäcken bästa fröken.

Trötta inte ut er i striden fröken
Å se till att inte säcken går sönder
För det skulle jag inte gilla fröken
Om ni blev kladdig av honung fröken.

Var är fru Senapskorn?

Senapskorn. Här

Botten. Ge mig tassen fru Senapskorn
Å inga krusiduller
Om jag får be min bästa fru

Senapskorn. Vad önskar ni?

Botten. Det är inget märkvärdigt
Bara att ni hjälper henne
Hon fröken Spindel med att klia.

Se frun,
Så fort jag känner mig luden uti ansiktet
Måste jag raka mig.

Å jag min dumma åsna har så ömtåligt skinn
Så att så fort det kliar aldrig de'
Måste jag klia tillbaka.

Titania. Min älskade
Vad vill du höra för musik

Botten. Jag har musiköron
Ta hit en spiskrok och en vals!

Titania. Vad vill du äta ?
Älskade!

Botten. Det skulle inte sitta fel
Med en säck god och torr havre.

Jag har aptit på ett knippe hö
 Gott hö, sött hö
 Det skulle vara tugg det.

Titania. Jag har en älva
 Som hämtar nötter
 I Ekorrens skafferi.

Botten. Då skulle det smaka bättre
 Med en näve gula ärter.

Men låt mig vara nu.
 Jag vill inte bli störd
 Av någon!

Titania. Jag känner för att sova.
 Sov du!
 Jag håller dig i mina armar.

Se så, älvor!
 Ge er iväg
 Långt härifrån.

Såsom humlen (34)

Kör. Så som humlen
 Slingrar sig kring stören

Som murgrönan
 Så kvinnligt sluter sig

Omkring almens
 Barkbeklädda grenar

Så älskar hon
 Så älskar hon sin vän.

Såsom almens
 Barkbeklädda grenar

Så älskar hon
 Så älskar hon sin vän.

(De somnar)

(Oberon och Puck)

Oberon. Välkommen Puck!
 Har du sett så vackert!
 Jag börjar tycka synd om henne.

När vi möttes nyss i skogen
 Letade hon nektar till sin åsna.

Jag sa åt henne att sluta.

Hon hade lindat en krans av friska doftande blommor
 Runt hans ludna nacke.

När jag sagt vad jag var tvungen
 Och hon bad och bönade om förskoning
 Ville jag få pojken.

Oberon. Hon gav mig honom genast
 Älvor förde honom hem till mig

När jag nu har fått gossen
 Vill jag att hon ska se igen
 Och lösa henne från denna villfarelse.

Och nu du Puck!

Tag bort den där avskyvärda masken från gubbens huvud
 Så att han kan följa med dom andra hem till Aten
 När han vaknar.

Och se till att han inte minns
 Alla dessa nattliga upptåg.

Kanske bara som en fantasi, en mardröm.
 Men först vill jag befria Älvdrottningen!

(Oberon berör Titantias ögon med örten)

Bliv nu åter den du var (35)

Kör. *Bliv nu åter den du var*
Öppna blicken, ny och klar

Denna knopp med ljuvlig saft
Övervinner Amors kraft

Oberon. Titania
Jag väcker dig med denna kyss!

Titania. Käre Oberon!
Vilken dröm!
Jag var kär i en åsna!

Oberon. Här är din älskling.

Titania. Vad har hänt?
Så fasansfull han ser ut!

Oberon. Tyst nu!
Puck, ta bort hans åsnehuvud.

Oberon. Musik! Titania
Musik musik som söver

Titania. Musik! Musik! Förtrollande musik!

(Puck tar av åsnehuvudet)

Puck. När som du vaknar vän
Blir du dig själv igen.
Då kan du åter glo
På allt i lugn och ro

Oberon. Musik!
Svärernas musik!
O, min drottning,
Får jag lov att tråda dansen
Så att marken vaggar dem som sover.

Än en gång förenas vi i kärlek.

I morgon natt ska vi dansa i Teseus salar.
Där ska också de unga paren
Lova varandra evig kärlek.

Titania. Oberon!
Min Konung hör!

Morgonlärkans
Ljubelkör.

Oberon. O, min drottning

Sköna ni
Nattens skuggor
Följer vi

Ja, vi flyger jorden kring
Snabbare än månens ring.

Titania. Oberon berätta!
Varför har jag sovit här
Tillsammans med dessa dödliga?

(Alla går)

Recitativ - Jaktscenen (36)

Recitativ. Midsommarnattens dröm
Dagar dyker ner i nätter
Nätter drömmar tid bort
Midsommarnattsdröm

(Valthorn bakom scenen. Teseus, Hippolyta, Egeus och svit)

Teseus. Sök upp skogvaktaren någon!

Nu när vi har firat den ljusa juninatten
Och dagen gryr
Skall du min älskade
Få höra mina hundar jaga.

Låt dom löpa västerut
I dalen där
Och leta rätt på skogvaktaren
Men fort!

Min sköna
Kom med mig upp på bergets topp
Så vi kan lyssna på ekots klanger
När de rullar
Förenar sig med skallet

Och blir till skön musik.

Hippolyta. En gång var jag tillsammans med Herkules
På björnjakt i en skog på Kreta.

Hundarna från Sparta skällde vilt.
Inte bara skogen
Utan hela nejden sjöng av deras skall.
Jag har aldrig hört maken till musik!

Teseus. Mina hundar är av samma ras.
Brednosiga och fläckiga
Med långa öron som sopar markens dagg
Hjulbenta och med bröstorgar som oxar.

Dom är inte så snabba
Men deras toner skalla silverklart
Och växlar lika fort som ett klockspel.

Det finns inget skall som detta
Varken på Kreta eller i Sparta

Teseus. Hör nu!
Men - Vem ligger här?

Egeus. Ers nåd.
Det är min dotter!
Och där är Demetrius.
Där Lysander!
Och där ligger Helena, Nedars dotter.

Hur kan dom vara tillsammans?

Teseus. Dom har säkert stigit upp i ottan
För att fira denna ljusa natt med oss.

Men Egeus.
Är det inte idag som Hermia ska förkunna sitt val?

Egeus. Jovisst, min prins

Teseus. Väck dom med hornet!

(Demetrius, Lysander, Hermia och Helena far upp)

Godmorgon!
Parningstiden är över mina små fåglar!
Har ni inte häckat färdigt än?

Lysander. Förlåt, förlåt.

(Lysander och de tre andra knäböjer framför Teseus)

Teseus. Ställ er upp! Jag ber.

Hur kommer sig denna vänskap?

Är hatat och svartsjukan över
Eller vilar den sig bara här i gräset?

Lysander. Ers nåd.
Jag är själv förvånad.
Men jag svär på
Att jag inte kommer ihåg hur jag kom hit.
Men jag tror
För jag vill tala sanning
Att...

Ja när jag tänker efter vet jag.

Jag kom hit med Hermia.
Vi ville fly ifrån Aten
Så långt bort
Att inte stadens lagar kunde nå oss.

Egeus. Sluta!
Ers Nåd?
Detta måste kosta honom huvudet!

Demetrius!
Dom ville rymma
Och på så sätt stjäla från oss båda!

Från dig din hustru
Och från mig, min rätt...
Ja rätten att ge dig denna hustru!

Demetrius. Hör på
Min herre.

Helena här berättade för mig om deras plan
Att fly till skogen.

Jag följde efter i vilt raseri
Men Helena följde mig av kärlek.

Jag vet inte vilka makter som styr
Säkert är det gudarna
Men min kärlek till Hermia smälte bort som snö
Och nu är det bara Helena jag vill ha.

Teseus. Vilken lycka!
 Vilka turturduvor!
 Ni får snart kuttra ifred.

Lyd mig nu gode Egeus.
 Så!
 Låt dessa båda par
 Vigas tillsammans med mig i Templet

Teseus. Eftersom tiden rusar alldeles för fort
 Skjuter vi upp jakten!

Kom!
 Följ mig till staden!
 Vi ska tre och tre fira
 En trefaldig bröllopsfest!

Kom!
 Min sköna Hippolyta

(Teseus, Hippolyta, Egeus och följe går)

Demetrius. Allting är så överkligt!
 Som när bergen anas bortom bergen

Hermia. För mig går ögonen i kors.
 Jag ser allt dubbelt

Helena. Samma här!
 Jag fick dig tillbaka
 Nu är du min men ändå inte min.

Demetrius. Livet är en dröm.
 Sa prinsen att vi skulle följa med?

Hermia. Ja, och min fader!

Helena. Och Hippolyta

Lysander. Han sa något om bröllop!

Demetrius. Då är vi vakna!
 Då kan vi tyda våra drömmar!

(Alla går.)

(Botten vaknar)

Botten.

Ropa på mig!
När det blir min tur ska jag svara.

Nästa gång ska jag säga

”Skönaste Pyramus!”

Hallå Petter Kvitten!
Flöjt! Snut! Magerman!
Gode Gud
Springa bort och låta mig ligga här!

Jag har haft en underlig uppenbarelse.
En dröm!
Om den drömmen
Kan ingen förnuftig människa berätta.

Det ska i så fall vara en åsna
Som kan tyda den drömmen.

Jag tyckte att jag var....

Det är ingen människa
Som kan säga vad jag tyckte att jag var...
Och att jag hade....

Men ingen är så galen att han kan säga
Vad jag tyckte att jag hade.

Inget mänskligt öga har hört
Och inget öra har sett...
Ingen mänsklig hand har luktat
Eller tunga begripit, eller hjärta sagt
Vad jag hade för en dröm.

Jag ska be Petter Kvitten
Skriva en visa om den drömmen
Och den ska heta ”Bottens dröm”
För den är verkligen bottenlös!

Och så ska jag sjunga den mot slutet av pjäsen
Mitt framför hertigen.

Om jag sjunger den efter döden
Kanske den blir ännu ljuvligare!

Scen 2 - Ett rum i Kvittens hus

Hantverkarnas sång (37)

*En kort en lång
En randig sång
En rolig tragedi
Ska bli vår melodi
Vår bröllopsfantasi*

(Kvitten, Flöjt, Snut och Magerman)

Kvitten. Har du hört nåt från Botten?
Är han hemma än?

Magerman. Inte ett ljud.
Jag tror att man har fört borte´n

Flöjt. Om han inte kommer
Kan vi inte spela pjäsen.

Kvitten. Det finns ingen i hela Aten
Som kan spela Pyramus
Utom han.

Flöjt. Nej,
Han är helt enkelt den som är mest begåvad
Av alla hantverkare här

Kvitten. Jaa, å med den personligheten!
Och han är en riktig hejare på falset.

Flöjt. Falsett ska du säga.
Falset!
Herre Gud
Du fattar ju inte vad du pratar om!

(Snugg kommer)

Snugg. Kamrater!
Hertigen kommer från kyrkan
Och två eller tre andra par
Som också har gift sig på samma gång!

Om vi hade kunnat spela våran pjäs

- Flöjt.* Hade vår lycka varit gjord.
Ack
Snälla Söta Förgjordade Botten!
- Nu förlorar du en spänn om dagen under resten av ditt liv.
En spänn om dagen!
Jag kan sätta livet på
Att hertigen hade gett dig en spänn om dagen
För att du spelade Pyramus så bra.
- Och det hade han ärligen förtjänat.
En spänn om dagen för Pyramus
Men nu
Inte ett ruttet lingon!
- Botten.* Var är ni pojkar?
Var tog ni vägen?
- Kvitten.* Botten!
Vilken Lycka!
Och just nu!
- Botten.* Skådespelare.
Jag ska berätta om ett underverk
Men jag ber
Inga frågor för jag kan inte svara.
Jag ska berätta allting så som det gick till.
- Kvitten.* Snälla Botten, sätt igång istället!
- Botten.* Jag är tyst som muren.
- Hertigen har just ätit klart
- Ta fram era kostymer
Bra band i lösskäggen, nya skosnören.
- Kom genast till slottet
Och gå igenom era roller var och en
För nu är det klart att vi får spela våran pjäs.
Men låt för all del Tispe ta på sig ett rent linne.
- Och han som spelar lejon
Klipp inte naglarna för dom måste sticka fram som klor.
Och snälla skådespelare ät inte vitlök eller surkål
För vi ska lukta sött och gott i munnen.
Å då kommer vi att få höra
”Åh, vad den komedien var söt!”
Se så, inte ett ord till!
Ge er iväg!

Undan!

(Alla går)

FEMTE AKTEN - ett rum i Teseus palats

Recitativ Akt V (38)

*Recitativ. Kung Teseus talar om den sanne poeten
Och om sann lojalitet hos sitt folk*

*Så en kort och långgrandig akt
Om Pyramus och Tisbe, en rolig tragedi
Spelad av hantverkare i staden*

*Till sist
Tre epiloger om ett lyckligt slut
Innan det sista ackordet klingat ut*

(Teseus, Hippolyta, Filostrate, hovherrar och sviter)

Hippolyta. Teseus, så märkligt underbart dom berättade.

*Teseus. Ja, mer märkligt och underbart
Än sant.
Jag har aldrig trott på tomtar och troll.
Bara dårar och nyförälskade
Är så överhettade i sina hjärnor
Att dom kan se långt mer
Än förnuftet begriper.*

Poeter, älskare och galningar lever i fantasin.

*Galningen
Kan framkalla fler djävlar än som finns i helvetet.*

*Älskaren
Ser "Sköna Helena" i en liten mörk slavinna.*

*Poetens vilda blick
Far mellan himmel och jord*

*Hans fantasi föder, ger namn
Och skapar bilder av ingenting.*

*Fantasin gycklar och leker tafatt
Vill den skapa glädje*

Vips är glädjen där.
 Och vill den skrämmas när natten kommer
 Sitter det en björn i närmsta buske.
Hippolyta. Men allt som skett!
 Alla kärlekens förvecklingar
 Är mer än bara fantasier.
 Det består!
 Förunderligt och sällsamt.

(Lysander, Demetrius, Hermia och Helena kommer)

Teseus. Där kommer de berusade!

 Vänner!
 Jag önskar er ett långt och lyckligt liv
 Med alla kärlekens fröjder!

Lysander. Långt mer önskar vi, min prins.
 Må er in och utgång
 Vid bordet och i sängen bli välsignade.

Teseus. Kom!
 Hur ska vi fördriva tre långa timmar
 Mellan dessert och säng.
 Har vi inget lustspel
 Som kan få tidens tröga gång att flyga?

Gå, hämta Filostrat!

Filostrat. Här är jag , store Teseus.

Teseus. Nå,
 Vad har du på menyn?
 Balett, Musik, Lustbarheter?

Det är bara lusten
 Som kan hålla den tröga tiden borta.

Filostrat. Här har jag listan på olika skådespel.
 Vilket önskar ni?
 Ers höghet.

Teseus. ”Bataljen med centaurerna”
 Sjunges till harpa av kastraten från Aten.

Nej, nej, nej
 Den har jag redan berättat för min brud
 Till Herkulus ära!

”Rasande rusiga backanter sliter Orfeus i stycken”

Jo, det är en gammal pjäs
Som spelades när jag kom segrande från Tebe.

Teseus. "De nio musernas sorgesång
Över lärdomens död vid en tiggarsstav."

Det är en bitande satir
Men passar inte på en bröllopsfest.
"En kort och långgrandig akt om Pyramus och Tisbe
En rolig tragedi"

Rolig tragedi?
Kort och långgrandig?
Det låter som het is och kolsvart snö!
Hur kan det hänga ihop?

Filostat. Det är en pjäs på tio ord!
Ändå är det tio ord för mycket!
Den är så tråkig
Det finns inte ett förnuftigt ord i hela pjäsen
Och inga bra skådespelare.

Nog är det en tragedi, min prins.
Pyramus tar sitt unga liv.

Jag såg när dom repeterade
Och jag erkänner att jag grät
För så roligt har jag aldrig haft.

Teseus. Vad är det för skådespelare?

Filostat. Grova karlar,
Hantverkare från staden
Som aldrig har tänkt en vettig tanke.
Nu har dom bråkat sina tröga hjärnor
För att lära sig detta lustspel
Att framföras vid er bröllopsfest.

Teseus. Då tar vi det!

Filostat. Nej, o nej!
Det är inget för er min prins!
Jag vet vad jag talar om
Det är bara skräp
Världens största smörja!

Om det nu inte roar er
Att se hur bedrövligt dom spelar
För att behaga!

Teseus. Jag vill se pjäsen!

Teseus. Man behöver inte ta illa upp
Om det är gjort
Med dåligt omdöme kanske,
men med tillgivenhet!

Låt dom komma!
Mina damer, tag plats!

(Filostrat går)

Hippolyta. Jag vill inte se
Hur dina tjänare plågar sig och åmar sig
För att behaga dig.

Teseus. Det behöver du inte min kära vän.

Hippolyta. Han säger att dom inte kan spela.

Teseus. Då spelar vi med
Skrattar inte åt dem så att det märks.
Med lite god vilja
kan vi se det som finns under ytan.

Var jag än kommer
Förbereder sig högt lärda män
På granna hälsningstal.

Jag har sett dom darra och blekna
Och komma av sig mitt i meningen.
Dom har svält orden av ren nervositet
Och till slut tystnat helt och hållet
Så att jag blivit utan hälsning.

Tro mig kära du!
Den tystnaden gav mig hälsning nog.

I den läste jag långt mer av trofasthet
Än i en sladdertungas pladder
Av självgod skrytsam vältalighet!

När hjärtat flammar
Talar tungan renast
Då den stammar.

(Filostrat kommer)

Filostrat. Prologen väntar
Om det passar.

Teseus. Låt den komma!

(Prologen kommer)

Prologen. Om vi ej behagar
Rår vi ej därför
Vi gör så gott vi kan
Envar i denna kör

Vi kommit med ett spel
Om hemska tråkigheter
Vi vill ej roa er
Berätta ledsamheter

Att det går lite trögt
Och kanske lite tokigt
Så att ni ångrar er
Är mycket mycket troligt

Men se noga på
Nu börjar våran pjäs
Ni kommer att förstå
Trots en och ann fadäs

Teseus. Han stavar lite hur som helst.

Lysander Ja, den prologen blåste i väg som ett yrväder
Den kunde han inte få stopp på

En bra regel min prins är
Att inte bara prata utan mena vad man säger.

Hippolyta. Han spelade sin prolog som ett barn spelar flöjt
Det låter men låter illa!

Teseus. Hans tal liknar en trasselsudd
Ingenting sönder men allt i oordning.

Vem kommer nu?

(Pyramus, Tisbe, Mur, Månsken och Lejon uppträder
som stumma personer)

Prolog. Kanske undrar ni
 Men undra bara
 Allt ska bli uppenbart till slut.

Här har vi Pyramus
 Som visar sig
 Och här är Tisbe med sin strut

Han med sprucken rappning
 Är en mur minsann
 Och genom murens spricka
 Ska de viska med varan'

Och han med lyktan och en hund
 Ska föreställa månen gul och rund

I månens sken dom tänker om en stund
 Bedriva älskog uti denna lund

Den grymma besten där ett lejon är
 Som skrämmer Tisbe när hon väntar kär

Hon flyr hon låter manteln fara
 Den griper lejonet med blodig nos

Nu kommer Pyramus den svennen rara
 Och hittar manteln, "Var är du min ros!?"

Han drar sin klinga
 Borrar bladet blodigt i sin bara barm

Tisbe, bakom mullbärshäcken modigt
 Sticker dolken i sitt hjärta, Ack, så arm!

Nå, allting som nu hör till detta
 Ska Lejon, Mur och Månsken er berätta.

(Prologen, Tisbe, Lejon och Månsken

går)

Teseus. Jag undrar om lejonet kan tala?

Demetrius. Ja, varför inte?
 När så många åsnor kan!

Mur. I våran pjäs
 Som den ser ut

Finns det en mur
Mitt namn är Snut

Jag är en mur
Som ni förstår
Här finns en spri-
-cka som förslår

Där viskar Tis-
-be med sin vän
Så rara ord
I skymningen

Med denna rappning
Ända ner i gruset
Syns det att jag är
En mur i huset

Här mellan mina händer
Är en spricka
Där ska älskarn viska
Till sin flicka

Teseus. Det där var inte bara grus och lera!

Demetrius. Nej
Det var den roligaste stenhögen jag hört, min prins.

Teseus. Tyst! Pyramus närmar sig muren.

Pyramus. Du grymma natt
Med kolsvart hy
Som kommer jämt
När dagen är förliden

O, natt O,natt
Så tung som bly
Jag tror min själ
Att Tisbe glömt bort tiden.

O, Mur O Mur
Du du min Mur
Som skiljer
Hennes hus från mitt

Öppna sprickan
O du min mur
Öppna nu för
Jag vill titta fritt

(Mur håller upp sina fingrar)

- Pyramus.* Tack kära Mur
Zeus löne dig
Vad ser jag ? Ack!
Min Tisbe ser jag ej
- Du dumma mur
Som skymmer så
Zeus straffe dig
Och ge dig mer bekymmer
- Teseus.* Jag tycker nog att muren
Som är så känslig borde förbanna honom.
- Pyramus.* Nej Herre, det får han absolut inte!
”Zeus straffe dig och ge dig mer bekymmer”
Det är Tisbes stickreplik.
- Nu är det hennes tur, nu ska hon fram
Och det är jag som ska spionera på henne genom muren
Ni ska allt få se att det går precis som jag säger.
- Se där är hon!
(Tisbe kommer)
- Tisbe.* O Mur, du hör min suck i aftonstund
Du skiljer mig från Pyramus
- Hur ofta har min körsbärsröda mun
Ej ömma kyssar tryckt mot denna puts
- Pyramus.* Jag ser din röst!
Jag hör din blick
O, Tisbe genom springan
- Tisbe.* Jag tror att du
Att det är du
Så vacker bred om bringan
- Pyramus.* Tro vad du vill
Jag är nu din
Och trogen in i döden
- Tisbe.* Och jag är din
Ja, jag är din
Ja din i alla öden
- Pyramus.* Ej någon Gud
Är dig så kär

Tisbe. Du är min Gud
Du är mig när

Pyramus. Ge mig genom hålet här en puss

Tisbe. Nej! Ack, hålet fick ej Pyramus

Pyramus. Möt mig vid Ninus grav min sköna mö

Tisbe. Jag kommer må jag leva eller dö.

Mur. Nu har jag som mur just spelat klart
Det är tid att ge sig av med fart

(Mur, Pyramus och Tisbe går)

Teseus. Där revs muren mellan grannar.

Demetrius. Ja, vad ska man ta sig till
När väggarna har öron.

Hippolyta. Det var det dummaste jag hört!

Teseus. De stora pjäserna är också bara yta.
De sämsta är inte mycket sämre
Bara man hjälper till med lite fantasi!

Hippolyta. Ja, om det är din fantasi och inte deras.

Teseus. Tror vi lika mycket på dom
Som dom tror på sig själva
Räcker det gott och väl
För vilket fint folk som helst.

Här kommer två fina figurer
En måne och ett lejon!

(Lejon och Månsken kommer)

Lejon. Mina damer som blir så skrämda
Av en råtta som på golvet går
Säkert blir ni än mer upprivna
Av detta lejon som stor här står

Att jag är Snugg vill jag er påminna
Och inget lejon eller lejoninna
Om jag som lejon skulle bruka våld
På detta hus då vore jag nog såld

Teseus. Det var ett artigt och omtänksamt odjur!

- Demetrius.* Bra?
En riktig hedersbest!
- Lysander.* Ett lejon modigt som en listig räv.
- Teseus.* Och med en gåshjärna!
- Demetrius.* Han är inte lika listig som klok
Och räven tar gåsen.
- Teseus.* Hans mod är större än hans förstånd
Eftersom gåsen inte rår på räven!
- Teseus.* Men låt honom själv fundera på saken
Så får vi höra vad månen har att säga.
- Månsken.* Min lykta
Det är månen de'
Med horn i pannan
Kan ni se
- Demetrius.* Ska inte hornen vara på huvudet?
- Teseus.* Månen är full
Så hornen gömmer sig bakom skivan.
- Månsken.* Min lykta
Det är månen de'
Med horn i pannan
Kan ni se
Och jag är gubben
Uti månen
- Teseus.* Det är omöjligt.
Då skulle han ju sitta inne i lyktan
Hur kan han annars vara Gubben i månen?
- Demetrius.* Han törs inte sitta där för vekens skull
Han är rädd att bli avsnoppad.
- Hippolyta.* Jag är trött på den här månen.
Jag vill ha en Nymåne!
- Teseus.* Om vi ska dömma efter hans strålande talang
Är han redan i nedan.
Men vi får lov att hålla ut av artighet!
- Lysander* Gå på, Måne!

Månsken. Allt jag har att säga är att berätta
 Att lyktan är månen
 Jag är gubben i månen
 Nyponbusken är min buske
 Och hunden är min hund.

Demetrius. Alltsammans borde vara inne i lyktan
 Eftersom allting är i månen

Men tyst
 Här kommer Tisbe!

(Tisbe kommer)

Tisbe. Här är graven
 Men var är min älskling?

Lejon. Bu bu bu bu!
 Bu bu bu bu bu bu!

(Lejonet vrålar och Tisbe springer)

Demetrius Bra rutet Lejon!

Teseus. Bra sprunget Tisbe!

Hippolyta. Bravo Måne!
 Månen skiner verkligen behagligt.

(Lejonet river sönder Tisbes mantel)

Teseus. Bra rivet, Lejon!

Demetrius. Så kommer Pyramus.....

Lysander. ...och lejonet försvinner.

Pyramus. Tack du måne för ditt solsken, tack
 Ja tack för att du skiner så du klara.

Vid dina ljuva gyllne strålar, ack!
 Jag vilar ut en stund hos Tisbe bara.

O, denna dag, o arma jag
 Vad är det för ett öde?

Mitt öga ser så mycket mer
 O bittra hemiska flöde

Din mantelfäll, ett blodigt såll
 O grymhet kom nu åter

- Teseus.* Tag livets tråd förutan nåd
 Klipp av den ty den gråter.
 En sådan passion och en nära väns död
 Skulle räcka för att se lite sorgsen ut.
- Hippolyta.* Bevara mig väl
 Jag tycker synd om karln!
- Pyramus.* Varför natur!
 Har du skapat lejoninnor
 Som grymt har rivit så min vän
- Hon är, nej var!
 Den skönaste bland kvinnor
 Som någonsin har lekt och lekt igen.
- Kom tåreflod
 Kom svärd, kom blod
 Kom stick i bröstet så
- Till vänster här
 Där hjärtat är
 Nu sticker jag ändå
- (Han sticker)
- Nu är det slut jag andas ut
 Min själ är hos min mö
- Min röst är slut du måste ut
 Nu dö,dö dö dö dö
- (Han dör, Månsken går)
- Demetrius.* Dö dö dö dö fem fransk dö
 Hon är ju bara en!
- Lysander.* Det var en ren lyckträff att han dog!
- Teseus.* Med en bra kirurg
 Kan han bli samma åsna en gång till.
- Hippolyta.* Varför går månen
 Innan Tisbe kommer tillbaka och finner sin älskade?
- Teseus.* Nu kommer hon.
 Stjärnorna lyser henne!
- Med hennes klagan slutar pjäsen.
- (Tisbe kommer)

Hippolyta. Jag tycker inte hon behöver klaga så länge
Över en sådan Pyramus.
Hoppas hon gör det kort.

Demetrius. Skillnade är hårfin mellan Pyramus och Tisbe.
Vilken karl! Och vilket fruntimmer!

Lysander. Hon har redan fått syn på honom
Med sina söta ögon.....

Demetrius.och hennes klagan lyder!

Tisbe. Du sover än?
Vak upp min vän
Min älskade stå opp!

Så tala! Stum?
Ett vilorum?
För mig finns inget hopp.

Din liljemund
Din näsa rund
Din rosenröda kind

Är allt förbi
Förbi, o tvi!
Din bladerblick är blind

Kom systrar tre
Kom hit, o ve!
Med mjölkvit hand så blek

Hans goda blod
Hans livstråd god
Ni tog hans liv på lek!

Tisbe. Tig tunga tig
Svärd blotta dig
Och stick i snövit barm

Gott folk farväl
Nu flyr min själ
Adjö, du värld så arm!

Teseus. Månen och Lejonet ska gräva graven.

Demetrius. Och Muren?

Botten. Nej, ursäkta mig
Men muren är redan riven mellan familjerna

Önskar ni se epilogen
 Eller höra en bergamescodans
 Framförd av några ur truppen?

Teseus.

Snälla ni
 Ingen epilog.

Ni behöver inte ursäkta er!
 Inte alls!
 Eftersom alla skådespelare redan är döda
 Finns det ingen att klandra.

Jag tror banne mig
 Att om han som skrivit pjäsen
 Också spelat Pyramus och hängt sig i Tisbes strumpeband
 Hade det blivit en riktigt sällsynt fin tragedi.

Och det var den verkligen.
 Mycket välspelad!
 Men som sagt
 Låt oss höra en bergamescodans och stryk epilogen.

(Dans)

Teseus.

Natten har redan dånat sina tolv slag

Till sängs nu! Alla älskande par.
 Spöktimman närmar sig.

Håll om varann
 Så blir det sovmorgon efter en lång dag.

Med denna grova pjäs
 Har nattens tunga timmar lättat.

Till sängs nu goda vänner.

I fjorton långa dar ska festen räcka
 Varenda dag vill nya fröjder väcka!

(Alla går)

Scen 2 - Puck kommer

Lejon ryter (39)

*Kör. Bonden sover tung och trött
 Lejon ryter efter kött
 Vargen ylar mot sin måne*

*Elden den har brunnit ut
 Ugglan hoar hemska tjut
 Sjuka drömmars fånge*

*Spöken över kyrkogården
 Alla älvor uti dans
 Bjuder upp en skugga
 Skrämda utav solens glans*

Puck. Låt oss vara glada!

*Inte ens en katt ska störa er i natt
 En kvast jag tagit fatt att sopa rent och glatt!*

(Oberon och Titania med svit)

*Oberon. Ljusen flämtar matt i salen
 Låt dom brinna ge dem sken.*

*Älvor dansa lätt på balen
 Som en fågel från sin gren*

*Sjung er visa på mitt sätt
 Tralla, dansa trippa lätt.*

*Titania. Lär er visan utantill
 Varje ord ska ha sin drill*

*Älvor tag varann i hand
 Och välsigna detta land.*

Orm och ödla (40)

*Kör. Orm och ödla slingra er
Drottningen behöver mer*

*Näktergal hörs drilla
Kom var inte stilla*

*Orm och ödla slingra er
Drottningen behöver mer*

*Sjung med oss, sjung så!
Dansa lätt, låt dansen gå*

*Oberon. Älvor!
Svärma i huset tills dagen gryr
Och välsigna var brudsäng.*

*Låt barnen som blir till bli rikt välsignade
Och låt dessa tre älskande par få evig lycka!*

*Naturen ska styra det så
Att ingen i deras ätt ska bli sjuka.
Födas med fel, vara fläckliga eller fula.*

Frid och ro (41)

*Kör. Stänk morgondagg på varje dörr
Det ska bli trivsamt här som förr.*

*Sänk över huset frid och ro
När ägarn i sin boning bo*

*Fort fort - nu innan tiden flyr!
Vi möts igen när dagen gryr*

Slutvals 1 (42)

Kör. Om vi skuggor blott
 Har kränkt er
 Klaga ej på oss
 Men tänk er

 Att ni sovit här
 Att detta skuggspel är
 Blott en dröm en villa

(Dans)

Slutvals 2 (43)

Kör. Klaga ej på spel och sång
 Bättre blir det nästa gång

 Så god natt nu, kära ni
 Vår teater, det är vi

 Applådera om ni känner
 Vi har mött er här som vänner!

slut

Trolltider

Text: Maria Gripe och Camilla Gripe
Sångtexter: Britt G. Hallqvist och Camilla Gripe
Musik: Lasse Dahlberg och Björn Isfält

Bearbetad till

Familjemusikal i tre akter

Lasse Dahlberg 1996

© Lasse Dahlberg
Storebacken Västerplana
533 93 Källby
tel. 0510-542109 / 070 6948991
lasse@blaeld.se

TROLLTIDER - FAMILJEMUSIKAL I TRE AKTER

	AKT I	Sid.
Scen 1	Gläntan vaknar	4
Scen 2	Solbrödet	13
Scen 3	Mara åker	20
Scen 4	Det ringer i örat	23
Scen 5	Åskan	25
Scen 6	Ninna nynna nynna	30
Scen 7	Kottpuddingen	31
Scen 8	Gloria kommer	33
Scen 9	Tjo för vinden	38
Scen 10	Mara knycker skatten	40
Scen 11	Gloria stickar och Dorabella kommer på besök	41

	AKT II	
Scen 1	Luvan	44
Scen 2	Fågelhjälpa	44
Scen 3	Mara och spökrösten	47
Scen 4	Daisy och Gloria smider planer	50
Scen 5	Solbrygden, förvandlingen och Soldansen	52
Scen 6	Spöet och kvasten	59
Scen 7	Pärlor och paljetter	60
Scen 8	Falska Fens vaggvisa	61
Scen 9	Smula sönder loppeben	62
Scen 10	Häck Väck Våt Fläck	63
Scen 11	Lilla lykta	67
Scen 12	Gorm möter Vätten	68
Scen 13	Gloria blir sej själv	70
Scen 14	"Behöver vi människor?"	72
Scen 15	Fågelhjälpa II	73
Scen 16	Bergatrollet vaknar	74
Scen 17	Vätten får ljuset	76
Scen 18	Spegeln, Pölen och Stämman	77
Scen 19	Återförvandlingen	79
Scen 20	Daisy ringer från buren	84

	AKT III	
Scen 1	Hos Bergatrollet	85
Scen 2	Daisy ringer igen	88
Scen 3	Pigga låten	89
Scen 4	Vaggvisan	91
Scen 5	Sopsäcken	92
Scen 6	Räddningsarbetet	94
Scen 7	Trill Trolleri	95
Scen 8	Alla smyckar sej	98
Scen 9	Solsången	100

SLUT

TROLLTIDER - MEDVERKANDE:

Vätten (bor under människornas förstu'trapp)

Daisy (små troll - storsyster)

Gorm (ett gammalt grånat troll)

Kotte (hans son)

Mara (häxa)

2 korpar

3 kråkor

Dorabella (fe)

5 småfåglar

Gloria (små troll - lillasyster)

Bergatrollet (större än människorna)

Spegeln

Pölen

Stämman

Olika trollfamiljer (små troll)

Killen (människa)

Tjejen (människa)

Trillo (trollkonstnär)

3 akrobater (troll)

2 jonglörer (troll)

andra "artister" (troll)

Kung Bore med följe (musikanter)

Dockor (liknar de olika småtrollen - ca 30 cm höga)

Alla roller utom Bergatrollet och Människorna spelas av väsen som är 15 cm i strumplästen

AKT

Scen I:1 (Gläntan vaknar)

Vätten:

Ock ock ock, det var inte många ägg i redena,
det måste vi göra något åt!

(Springer till sin lya. Han rycker till av höga ljud och skakningar från
taket)

Ska det vara nödvändigt att stampa så där varenda gång... Fattar
dom inte vem som bor här...

En som är sju gånger starkare än dom.

Vätte är man, kvick och noggrann, klok och lärd,
tolt men blygsam, utan flärd det är man.

Vettigast bland väsen är vätten. Vätten ser allt och kan allt förstå.

Troll och människor, smått och stort.

Troll är små och människor stora, men visast av väsen är vätten,
det är man. Ja, vätte är man.

Hjälper människorna när dom slarvar och glömmmer, man rättar
till efter dom, men får inte mycket till tack.

Dom tror inte på oss som är små.

Men här under trappan till deras hus bor man. Har alltid bott,
med utsikt över gläntan där småtrollen bor.

(Hivar sej upp på räcket. Han sätter nävarna formade till kikare framför
ögonen)

Men inte far dom sova på det här viset.

Vet dom inte vad det är för en dag i morgon!

(I skogen vaknar "ett myller av liv". Vätten hänger i vällingklockan, klockan ljuder över nejden. Dörren i stubben öppnas. Det är Gorm, vaktmästare i stubben. Han ska till svampen)

Gorm:

Åja, så bråttom är det inte...

Vätten:

Då har man fått den på benen i alla fall!
Och här då... hur står det till här?
Det där ser tveksamt ut...

(Han tar tag i repet och ringer en gång till. Daisy ser sig nymornat omkring
Och kastar en blick mot ljudet)

Daisy:

Jaja – jag ska skynda mej!

Vätten

Ja nu är det bara Kotte kvar. Den får dom väcka själva. Man har gjort nog nu.

(Kotte ligger och trynar med små egendomliga snarkljud)

Gorm:

Min son ska inte ligga och tryna när alla andra är uppe!

(Kotte vaknar, mycket motvilligt, kliver huttrande och halvsovande upp
Med kramgrodan i famnen)

Daisy:

Himmel! Hur ska jag hinna med allting nu, innan dom kommer.
Om dom ville komma för sent ändå...

Kotte:

(Snarkljud)

Daisy:

Jasså!!! Det är väl i alla fall höjden! När vi har så mycket att
Göra.
Nu går du upp förstår du.

Kotte:

Aj, min svans...
Aldrig får man sova ut någon gång...
aldrig får man vara lite glad...

Daisy:

Kotte! Jag ser nog!

(Daisy rotar omkring därinne. Plockar fram bakattiraljer:

Tråg, visp, spade, olika krus och burkar med innehåll:

"torkade solblommor", solros smörblomma. tussilago, krokus, honung,

o.s.v. Hon kollar burkarna, mumlar något rituellt, gör några gester över varje burk. Spottar över vänster axel.

I bakgrunden hörs Gorm. (Jok och trumma). Daisy nickar gillande åt

ljudet. Under Daisys förberedelser upphör plötsligt bakgrundsljudet.

Daisy är i färd med att ställa i ordning krusen, när Gorm ljudlöst dyker upp bakom henne. Han skramlar till med sin nyckelknippa. Daisy hoppar högt, tappar ev. någon bunke)

Gorm:

Hur har du kommit in här?

Daisy:

Genom dörren. Vad trodde du?

Gorm:

Du har ju inte bett om nån nyckel!

Daisy:

Varför skulle jag det? Det var ju öppet.

Gorm:

Du ska i alla fall be mej om nyckeln. Det ska alla göra.

Ingen får gå in här utan att be mej om nyckeln.

Daisy:

Åhh... måste du bråka om det nu när du vet vad jag har att göra...

Gorm:

Det spelar ingen roll. Det är en principalsak.

Daisy:

Ja, men det var ju öppet.

Gorm:

Det finns en anledning till att det är en nyckel till den här stubben och det är för att man ska be mej om den.

Daisy:

Åååh! (bakom ryggen på honom)... Maktmästare!

Gorm:

Hur sa? Du borde väl veta att...

MAKTMÄSTARE GORM, DET ÄR JAG.
ETT GRÅNAT GAMMELTROLL.
MIN VILJA SKA VARA LAG.
ANNARS BLIR DET GROLL.
TROLL SOM INTE DANSAR
EFTER MIN "TUMMA,
DOM ÄR DUMMA!

JAG VET MEST OCH JAG VET BÄST!
ÅH, JAG VET VAR SKON KLÄMMER.
DET ÄR JAG SOM BESTÄMMER.
MAKTMÄSTARE GORM, VAR NAMNET.
FRÅGA MEJ VAD DU VILL...
OCH JAG SVARAR JU PERFEKT.

ALLTING KÄNNER JAG TILL,
JA DET OCH LITE TILL.
JA, VISA RESPEKT FÖR GUBBEN GORM.
DÅ BLIR HAN I FORM.
TROLL SOM INTE DANSAR
EFTER MIN TRUMMA,
DOM ÄR DUMMA!

MAKTMÄSTARE GORM VAR NAMNET.

Daisy:

Här blir det bara mörkare och mörkare för varje dag. Och där
står du och tjar om en gammal nyckel. Vi ska ha solbak i
morgon! Feen och häxan kan komma när som helst.
Vilket är viktigast?
Din gamla rostiga nyckel eller att få solen tillbaka?

Gorm:

Det ena behöver väl inte utesluta det andra. Det är viktigt med
solen, det är jag den första som... så många gånger som jag har
talat om solen här i stubben... men, i alla fall... man kan väl visa
lite respekt också.
Och kom ihåg det nu i fortsättningen att fråga mej efter nyckeln.

Daisy:

Gubbstrutt!... Maktmästare!! Maktis ! ! !

(Går fram till ett uppgillrat halmstrå, drar ut det som en tubkikare, kollar i det)

Få se om dom är på vägnu...

Ja, titta nu startar Dorabella. Då är hon snart här då!

Och där har vi Mara!

(Dorabella landar.

Hon rättar till sin stjärntiara som kommit lite på sned)

Dorabella (sjunger):

KOMMER MÅNGLANS NÄR JAG SJUNGER
KOMMER STJÄRNLJUS VID MIN SÅNG
KOMMER STÄNK FRÅN VINTERGATAN
KOMMER BLÄNK FRÅN AFTONSTJÄRNAN
KOMMER MÅNGLANS NÄR JAG SJUNGER
KOMMER STJÄRNLJUS I MITT FÅNG

KOMMER LJUSET FRÅN ORION
KOMMER LEJONET I SPRÅNG
KOMMER STÄNK FRÅN VATTUMANNEN
KOMMER STORA BJÖRN OCH BRUMMAR
KOMMER STJÄRNFALL NER PÅ JORDEN
KOMMER MÅNSKEN VID MIN SÅNG

Daisy:

Välkommen Dorabella! Hur gick resan?

Dorabella:

Tack lilla Tova! Jo tack, fort!

(Hon vinkar med spöet)

Tack små fåglar! Har inte Mara kommit?

(Gorm kommer just ur stubben för att välkomna feen. Men leendet stelnar.
Bortifrån skogen hörs ett glatt och vilt hojtande plus ett förfärligt
knirkande, gnisslande ljud)

Mara (sjunger):

JAG ÄR DEN FLYGANDE MARA,
HA HA HA HA HA HEJ!
JAG ÄR DEN SMYGANDE FARA,
HOPP-Å-SE-OPP FÖR MEJ!
JAG ÄR DEN UNDERBARA,
SMYGANDE, FLYGANDE MARA.
HA HA HA HA HA HEJ!

JAG HAR EN CYKEL SOM RULLAR,
HEJ Å HUI Å HOJ,
HÖGT ÖVER TROLLIGA KULLAR.
DET ÄR SÅ HIMLA SKOJ.
JAG ÄR DEN STYGGA, RARA,
TJUSIGA, BUSIGA MARA,
HEJ Å HUI Å HOJ

'Hej - tjoo - hui -

JAG ÄR DEN UNDERBARA,
SMYGANDE, FLYGANDE MARA
HA HA HA HA HA HOJ HOJ HUI HUI
HUI

Mara:

Här har ni mej!

Daisy:

Välkommen Mara! Och resan gick bra?

Mara:

Ja, varför skulle den inte ha gjort det.

(Ropar) Tack för sällskapet! Nu är ni lediga, väck flax!

(Mara och Dorabella granskar varandra uppifrån och ner, hälsar sen rituellt på varandra. Daisy är lite rädd för Mara och imponerad av Dorabella)

Mara:

Jaha, då var det dags igen - men...

Vad ska det här föreställa! Så här såg det inte ut förra året. Bor det nån där?

Daisy:

Det är mitt nya hus. Jag hittade det i våras.

Ni måste komma in och titta! Fast det är inte färdigt än.

Dorabella:

Så förtjusande! Så förtrollande lilla Tova!

Mycket trevligare än din förra bostad.

Mara:

Tycker jag inte.

Daisy:

Ja, stig på, stig på och känn er som hemma.

Mara:

Här var det inte städad på länge!

Dorabella:

Så rart och trivsamt du har det.

Daisy:

Kotte har hjälpt mej att göra i ordning huset...

Mara:

Vad är det här för trassel!

Daisy:

Vi har tagit vara på det som fanns här i...

Dorabella:

Vad är det här - titta Mara!

(Daisy skruvar på ett läppstift och lampan tänds)

Så praktiskt!

Mara:

Ni behöver nog byta ut lysmasken här. Det var inte mycket ljus i den inte. Vad är det här för ett fult kryp! Den här får du allt hänga upp lite bättre.

Dorabella:

En sån söt liten.. äh...

Daisy:

.... stol, provsitt den du.

(Dorabella sätter sej lite pimpinett. Mara bråkar med kvasten på stolen)

Mara:

Inte särskilt praktiskt vad jag kan se.

Dorabella (far syn på en bild):

Ja, å lilla Kleva som är ute i stora världen! Va söt hon är din syster.

Daisy:

Ja, den här bilden har hon ritat själv, av sej.

Mara:

Ritat själv! Det syns! Har hon hörts av på sistone?

Daisy:

Jodå, hon hör av sej nästan varje dag.

Hon håller på att bli berömd.

Mara:

Berömd? För vad då? Inte kan det vara för svansen i alla fall.

Dorabella:

Man rår inte för hur man ser ut.

Daisy:

Jodå, hon reser omkring och dansar överallt och gör konster och vinner massor av priser och blir berömd!

Dorabella:

Så duktigt av henne....

(Mara bara fnyser, hennes uppmärksamhet fångas nu av ett egendomligt ljud)

Kotte:

(Pipljud, rytmiska läten som påminner om snarkljud)

Daisy:

Det här är mitt gästfack.

Mara:

Har du tänkt dej att vi ska sova där!

Det piper här någonstans?

Dorabella:

Nej men det ser väl bra ut! Så bekvämt det verkar...

(Pipljuden hörs på nytt)

Mara:

Har du husdjur här?

Daisy:

Nej, hur så?

Mara:

Vad är det som piper då?

Daisy:

Det är nog bara vinden...

Mara:

Då måste det vara väldigt dragit här. För ute blåser det inte.

Kotte: (Ljud)

Dorabella:

Jag tycker det låter hemtrevligt jag.

Mara (elakt):

Men en så söt liten groda som ligger här då! Så hemtrevligt!

Dorabella:

Nej, men se lille Kotte...

Mara:

Vad kan en sådan liten groda heta då...

Daisy:

Kotte!!! Hur kan du! När vi har fått främmande och allt! Ut härifrån! Vakna!

Kotte:

Aj! Jag är vaken, jag lovar!

Dorabella:

Stackars lille Kotte!

Mara:

Hoppsan! Så förargligt då...

(Kotte skyndar ut)

Dorabella:

Det är fult att vara stygg!

Mara (gapskrattar)

Scen I:2 (Solbrödet)

Vätten:

Ock ock ock, nu fick han bråttom, Kotte.

Allra mest gillar trollen i gläntan solen, för det här är lyckligtvis inte den sortens troll som spricker för minsta solstråle Tvärtom!

När vintern kommer och dagarna blir kortare och solen försvinner, längre och längre bort, då samlas trollen.

Häxan och feen kommer också.

Tillsammans gör dom allt för att få solen att vända och komma tillbaka. Dom börjar med att baka solbröd.

(Daisy, Dorabella och Mara är i full gång med solbaket)

Kör:

KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA

Solo:

KORN I MULL, SOL OCH REGN

Kör:

KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA

Solo:

SOL PÅ SÄD, SOL GER LIV

Kör:

KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA

(Mitt i alltihop kommer Gorm instormande. Han är andfådd!)

Gorm:

Jag har sett en sån där stor en... en människa!

Mara:

Vad vill du att vi ska göra åt det då?

Dorabella:

Var var det någonstans?

Daisy:

Jag tycker inte vi ska prata om... människor nu -

Vi behöver all vår kraft till solbaket här, tycker jag!

(Håller upp lite av soldrycken i en bägare)

Ta det här nu... det stärker!

Daisy (ramsa):
 SOL SKA LYSA, VÄRMA MAGEN
 LYSA MYSA HELA DAGEN.
 SOL SKA VÄRMA STEN OCH STRÅ,
 SOLIG, ROLIG BLIR DU DÅ!

Gorm:

Ja, Tova lilla, solen stärker. Vi ska vara glada här att vi inte tillhör de stackars troll som spricker av solstrålar, utan att vi är småtroll som klarar solen och som kan glädjas åt den och hjälpa till att få den tillbaka.

Mara:

Ja, ja det är bra. Nu tar vi inte tid med några föreläsningar, vi måste fortsätta baka här.

Alla (sjunger):
 KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA
 KORN I MULL SOL OCH REGN
 KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA
 SOL PÅ SÄD, SOL GER LIV
 KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA.

Mara:

Kackerlacka och spindelspott! Nu höll ni på att glömma den viktigaste blomman; solvändan.

Daisy:

Men den skulle ju du ha med dej!

Mara:

Det är ju det jag säger!

(Mara hivar upp en solvända ur sin väska. Hon börjar bearbeta den i morteln. Daisy håller upp ett gyllengult strå.)

Daisy:

Den här kommer direkt från svansen på ett lejon.

(Mara tar hårstrået och börjar stöta det. Häftigt, ljudligt)

(Dorabella är sysselsatt med att svänga sitt spö över varje blomburk)

Alla (sjunger):
 KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA
 KORN I MULL SOL OCH REGN
 KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA
 SOL PÅ SÄD, SOL GER LIV
 KNÅDA OCH KNÅDA, KNÅDA OCH KNÅDA

Kotte:
 Finns det något ni behöver som jag kan hämta åt er?

Dorabella:
 Äggulor... Behöver vi inte det?

Daisy:
 Jo, det är sant... Hämta några ägg så är du duktig Kotte.

Mara:
 Fågelägg vid den här tiden! Då får han nog hålla på ett tag...
 Skönt, då är vi av med den!

Dorabella (sjunger):
 SOLBRÖD, GODA, FINA
 DU SOM SOL SKA SKINA!
 SOLBRÖD, GODA, FINA
 DU SOM SOL SKA SKINA!

(Dorabella håller upp den färdigknådade degen. Högtidligt)
 Kommer månljans när jag kallar, kommer stjärnljus när jag
 ber...

Daisy:
 Sjung i stället Dorabella, du gör det så vackert...

Dorabella (sjunger):
 KOMMER MÅNLJUS NÄR JAG SJUNGER,
 KOMMER STJÄRNLJUS VID MIN SÅNG,
 KOMMER STÄNK FRÅN VINTERGATAN...

Kotte:
 Dorabella, till dej... (Kotte snubblar och tappar ett ägg)
 Låt bli, Mara!

(Mara tar sats och ger ägget en rungande spark)

Mara:
Blodiglar och paddsnor också!

Daisy:
Det kan väl aldrig vara ett sånt där ägg av porslin... som de stora använder för att locka sina höns att värpa...

Kotte:
Jag har blivit lurad! Åhhh.. ! Men jag var inne i de storas hönsgård i alla fall, det var jag..
Titta på mej, jag har massor av fjädrar här, titta...
och det fanns massor av ägg och en jättestor tupp jagade mej och sprang efter mej ända hit, nästan i alla fall...

Dorabella:
Det är inte äggets fel, Kotte, men du har varit väldigt modig.
Men jag är rädd för att det här ägget inte har någon gula... tyvärr, Kotte!

Mara:
Ett porslinsägg! Duktigt Kotte!

Daisy:
Nej, nu måste vi fortsätta med degen!

Kotte:
Jag kan hjälpa till!!!

Daisy:
Nej, du vet så väl Kotte att inga pojkar får vara med nu.

Dorabella (sjunger):

KOMMER STÄNK FRÅN VINTERGATAN,
KOMMER BLÄNK FRÅN AFTONSTJÄRNAN,
KOMMER MÅNGLANS NÄR JAG SJUNGER,
KOMMER STJÄRNLJUS T MITT FÅNG!

(Mara drar ut en plåt ur ugnen med svarta, brända solar)

Dorabella:
Men Mara... jag har ju sagt till dej att inte grädda.
Det är ingenting för häxor, då går det så där!

Mara:

Det är inte mitt fel. Det är bara för att den där Kotte inte kan låta oss vara ifred.

Daisy:

Men nu har han ju faktiskt hållit sej borta ett bra tag.

Dorabella:

Ja, man ska inte skylla ifrån sej!

(Dorabella tar en plåt och går bort till ugnen. Mara surar över sin plåt, ser elakt på Dorabella och sätter krokben för henne med kvasten. Dorabella snavar, men lyckas rädda solarna, ställer ifrån sej plåten med en smäll, tar ilsket sitt spö och höjer det i självförsvar. Det fräser från toppen av spöet. Daisy går emellan)

Daisy:

Såja flickor... inte kivas... det gör inget med dom brända solarna - vi har ju reservsolar.

(I bakgrunden finns Gorm. Han har en massa bok/Lövrullar omkring sej, sitter vid sitt bord och präntar med fjäderpenna i en bokrulle. Fördjupad i sitt arbete. Mumlar skriver, tar då och då ut en kotte, granskar, mäter, luktar på den. Han har en imponerande samling kottar överallt i rummet. De hänger på väggen, står på piedestaler, i bokhyllor, hänger från taket. En stor kotte tjänstgör som golv/bordslampa. Han har motsvarigheten till planscher på väggen, föreställande kottar. Någonstans i prydlig ordning har han sin trumsamling, alla med olika tecken på, i övrigt finns också seitar bestående av förvridna trädrötter, fascinerande stenar)

Gorm (mumlar):

... färg grön... (skriver) ... antal fjäll (räknar dom) ...

Daisy:

Nu måste du först dela ut småsolarna här! Det är väldigt bråttom. Solen står snart mitt på himlen.

(Dorabella höjer sitt spö och sjunger sin välsignande ramsa)

Dorabella:

SOLBRÖD, GODA FINA
DU SOM SOL SKA SKINA!
SOLBRÖD, GODA FINA,
DU SOM SOL SKA SKINA.
SKÖNA, GODA KAKA
DEJ VILL VÄTTEN SMAKA

(När Dorabella är färdig tar hon den stora kakan och stoppar ner i klänningsfickan, vilket omedelbart noteras av Mara. Snabb reaktion från Mara, hon pekar upp i taket)

Mara:

Titta Dorabella!

(Dorabella glor upp i taket och Daisy med. Under tiden norpar Mara kakan ur Dorabellas ficka och biter fort i den, gömmer den sen bakom ryggen)

Jag ser ingenting!

Dorabella:

Inte jag heller!

Daisy:

Inte jag heller!

Mara:

Daisy:

Nej, nu får du skynda dej Dorabella, Vätten väntar. Och du Mara får gå till Kotte, du hittar honom nog på svampen skulle jag tro. Själv tar jag hand om Maktis.

SOLBRÖD, GODA FINA,
DU SOM SOL SKA SKINA!

Varsågod!

(Dorabella kommer till Vätten. Hon rättar till håret och kläderna, kör ner handen i fickan, letar förgäves och förvånat efter kakan. Ett ljus går upp för henne)

Dorabella:

Mara!

SOLBRÖD KOM IGEN,
VÄTTEN ÄR DIN VÄN.
GODA, RARA, SNÄLLA!
LYD NU DORABELLA!

(Hon svänger fespöet över korgen. Plötsligt ligger Vätten kaka där)

MARA (imiterar Dorabella):

Lås upp, lås upp, lilla Kotte... här står jag med din solkaka...

Kotte:

Daisy! Daisy! Mara har lurat mej! Jag har fått en svart sol!

(Solprocessionen. Först kommer feen med en stor sol på en hög stång. Så följer Daisy med två solar i varsin hand.

Hon håller dem högt över huvudet. Sist Mara med en sol fästad på kvastskäftet. De tågar i procession, högtidligt sjungande)

Dorabella, Daisy och Mara (sjunger):

SOL, SOL, VI HAR LÄNGTAT

MÅNGA, LÅNGA OCH HUTTRIGA DAR,
KURANDE, TRISTA I MÖRKRET.
VAR GÖMMER DU DEJ - VAR?

SOL, SOL VÅRA HJÄRTAN
SKA STÅ ÖPPNA SOM BLOMMOR FÖR DEJ.
ÖGON SOM SPANAT UR GROTTOR
VILL DRICKA LJUS FRÅN DEJ.

SOL, NÄR SKA DU STIGA
ÖVER BERGET DÄR SKUGGORNA BOR?
NÄR SKA DU TA OSS I FAMNEN,
VÅR GODA, VARMA MOR?

SOL, SOL, VI HAR LÄNGTAT
MÅNGA, LÅNGA OCH HUTTRIGA DAR!
KURANDE, TRISTA I MÖRKRET.
VAR GÖMMER DU DEJ - VAR? VAR?

Scen I:3 (Mara åker)

(Kotte och Daisy är mycket angelägna att bli av med Mara. Men de visar det inte, tvärtom försöker de överdriva motsatsen)

Daisy:

Och så väskan, Mara...

Mara:

Ja, nu ska det väl bli skönt att bli av med mej, va?

Kotte:

Jaaga...

Daisy (knuffar på honom):

Nej, men o nej då! Hur kan du tro det?

Kotte:

Ja, hur kan du tro det?

Daisy:

Näe då, det har bara varit trevligt att ha er här och få rå om er!
Både dej och Dorabella...

Kotte:

Va synd att Dorabella skulle ha så bråttom...
Hon som är så söt och snäll...

Mara:

Men jag har inte bråttom - och jag är inte söt och snäll.

Gorm (för sig själv):

Kan dom inte få iväg kärringen nån gång!

Daisy:

Ja, det är väl så att feer har mera att göra än häxor...

Mara:

Hur då...?

Gorm:

Joo, för den som ska ställa saker och ting tillrätta har alltid mer att göra än den som bara ställer till!

Kotte:

Ja, just det!

Daisy:

Precis vad jag skulle säga också...

Mara:

Jasså! ! ! Ni tycker att jag har ställt till för lite!!!

Daisy:

Nej, kära lilla du, tänk inte på det! Det är så bra så...
Och nu ska du ta väl vara på dej, lilla du,
så det inte händer dej någonting på vägen...

Mara:

Vad skulle hända mej?

Gorm:

Åjo, vore jag som Mara skulle jag allt se till att jag kom iväg
härifrån illa kvickt nu, för det kan vara oroligt värre här i skogen
ska jag säga! Det finns stora häromkring!!

Daisy:

Ja, det bor människor här i närheten!

Mara:

Sssssss...människor! Vad är det med det då!

Kotte:

Jo, dom kan skrämmas!

Mara:

Inte mej inte! Gosse lilla, det finns ingenting som skrämmer mej!

(Mara sätter sej äntligen beredd att cykla iväg)

Daisy:

Så tråkigt att du måste ge dej iväg nu Mara lilla...

(Mara som hunnit cykla några meter, ställer sej på bromsen och tvärnitar)

Mara:

Vill ni att jag ska stanna, kanske?

Kotte (uppgivet):

Mara:

Då så!!! Kom krax!

(De andra vinkar efter henne och ropar med en oerhörd hjärtlighet)

Gorm, Daisy och Kotte:

Tack för titten, Mara! Tack för titten!

Scen I:4 (Det ringer i örat)

(Kotte är i full färd med att laga huset, samtidigt som han pratar med kramgrodan som han placerat så att den sitter och ser på. Han pratar växelvis med grodan, växelvis med andra djur - exempelvis med någon mullvad under marken, en daggmask etc. Daisy kommer ut, skakar pudervippan i ett moln av damm, ställer sej och tittar på den sabbade "rappningen". Kotte jobbar och står i och försöker fästa gråmossa på väggytan)

Daisy:

Tänk att det alltid ska bli så här när Mara varit på besök!

Kotte:

Ja, det är hemskt...

Daisy:

Skönt att vara av med dom för den här gången...

Kotte:

Ja med Mara... fast inte med Dorabella!

Daisy:

Både lampan och tavlan är sönder, tror du att du kan laga dom?

Kotte:

Visst!

Daisy:

Tack!

(Plötsligt hörs en hög signal)

Kotte:

Svara då! Hör du inte?

Daisy:

Åh, den där Mara, jag som hade hunnit så långt med den här...

Kotte:

Ska du inte svara? Hör du inte att det ringer?!
Det är nog din syster.

(Daisy stoppar pekfingret i örat och gnuggar till)

Daisy:

Hallå! Hallå i örat! Vem är det som ringer?
 Gloria...? Vem då? Äh det hör jag ju att det är Kleva! Näe,
 försök inte, tror du inte att jag känner igen min egen syster? Va?
 Har du bytt namn? Heter du inte Kleva längre? Ska du heta
 Gloria nu! Va fint!...
 Det skulle jag också vilja heta... Jag är så trött på att heta Tova
 jämt... "Daisy"... ? Nämen! Ska jag heta Daisy? Tack snälla du!
 har du hittat på det åt mej...? (hon smakar på orden) "Daisy och
 Gloria"...
 Vänta! Kotte! Kom får du höra!
 Jag ska heta Daisy säger Kleva... nej Gloria menar jag... för
 Kleva heter Gloria nu. Det är såna namn som man har i stora
 vida världen, säger hon...

Kotte:

Hälsa.

Daisy:

När kommer du hem då Kl... Gloria?
 Snälla kan du inte...? Vi har haft solbaket nu.
 Det gick bra, men Mara var hemsk som vanligt.
 Jasså Dorabella, nej hon är alldeles för mjäkig, fast Kotte han är
 ju (fniss, fniss) ja du vet... han vill ha chans på henne! Va! Kotte
 kär i Dorabella...! (fniss)
 Fy du anar inte hur Mara har ställt till här! Allting ligger huller
 om buller... Ja, du skulle bara se...
 Mara blir värre och värre...

Scen I:5 (Åskan)

(Mara kommer cyklande, ackompanjerad av kråkrax)

Mara (sjunger):

JAG ÄR DEN FLYGANDE MARA
HA HA HA HA HA HEJ!
JAG ÄR EN SMYGANDE FARA
HOPP-Å-SE-OPP FÖR MEJ!
JAG ÄR DEN UNDERBARA,
SMYGANDE, FLYGANDE MARA.
HA HA HA HA HA HEJ!
JAG ÄR DEN FLYG

(Plötsligt kör hon på en trädrot och hamnar i en röra av kvast, pajad cykel och den vida, svarta häxkappan)

Mara:

Ormvråk och passmyror också!!! Bärfis och rävrumpa!
Kackerlacka.

(I sin gräsliga ilska far Mara syn på en lämplig sten som hon sparkar nerför en brant. Det dånar och ekar när stenen rullar ner. Hon sparkar till ännu en sten. Det dånar ännu mer)

Kotte:

Det är åska! Hör! Den är alldeles nära!

Daisy (håller för öronen):

Tänk om den slår ner på oss

Gorm:

Ja, det brukar vara allvarligt... när Tor fattar humör så här års...

Daisy:

Vi måste få på oss åskmössorna nu! Fort!

(Åskknall. Alla sätter på sej sina åskmössor med olika små åskledare.
Anförda av Gorm bänkar man sej högtidligt och stilla)

Gorm:
MÄKTIGE TOR
PÅ DIN RULLANDE VAGN

De andra:
KÖR, KÖR BORT!

Gorm:
MÅ SKYN ICKE MULLRA,
BERG ICKE SKÄLVA.

De andra:
KÖR, KÖR BORT!

Gorm:
MÄKTIGE TOR
LÅT EJ JORD STÅ I LÅGOR

Alla:
KÖR, KÖR BORT!

(Plötsligt står Mara där)

Mara:
Nån har haft sönder min cykel! Nån har haft sönder min kvast!
Men vad har ni för er? Är det maskerad?

Kotte:
Nej, det är bara åskan...

Daisy:
Bara... ?

Mara:
Det är nån som haft sönder min cykel. Och det är nån som har trampat på min kvast! Men varför har ni dom där löjlige mössorna på er?

Gorm:
Dessa mössor är det enda som kan skydda oss när Tor rullar över himlavalvet.

Mara:
Var? Vad då?

Daisy:

Har du inte hört hur det har mullrat och dånat i bergen?

Mara:

Nej, jag hör inget... Här är alldeles tyst ju?

(Alla lyssnar spänt, men hör inget)

Där hör ni själva. Inte ett ljud.

Daisy:

Det har slutat åska...

Kotte:

Ja, det har det...

Gorm:

Och det har vi våra mössor att tacka för!

Mara:

Men det fortfarande nån som har haft sönder min kvast och det är fortfarande nån som haft sönder min cykel! Kotte!

Kotte:

Jag...? Nääee?

Mara:

Joo!

Kotte:

Näeej!

Mara:

Nu får du i alla fall laga dom åt mej! Så mycket du vet det!

Daisy:

Men Kotte har väl inte...? Inte har väl Kotte...?

Mara:

Nånting har hänt med min cykel. Och det vet man ju hur klåfingrig Kotte är...

Daisy:

Men kvasten då? Den är ju också sönder.

Mara:

Just det! Titta själv!

Daisy:
Men det där kan ju aldrig Kotte ha gjort!

Kotte:
Jag har inte haft sönder nåt...!

Gorm:
Nu ska vi ta det lugnt här... Vad är det egentligen som har hänt?

Mara:
Jo, det ska jag tala om! Först gick min cykel sönder. Och sen när jag skulle hänga upp cykeln på kvasten för att flyga istället, så kom en sån där stor en och satte foten rätt på kvasten, så nu kan jag varken cykla eller kvasta!

Daisy:
Det var ju en människa då. Det kan väl inte vi rå för!

Kotte:
Man måste se sej för när man är ute i skogen. Det sa vi ju.

Mara:
Just det ja... och nu får jag stanna här, för jag kommer ju ingen vart!

Kotte:
Nää... det ska vi väl inte hoppas...!

Gorm:
Det här ska vi nog ordna till... eller vad säger du Kotte?

Kotte:
Va...?

Gorm:
Jo, om du lagar cykeln, så ska jag ta hand om kvasten.

(Han grimaserar med halva ansiktet mot Kotte som äntligen är med på galoppen)

Mara:
Så ska det låta!

Kotte:
Men jag har ju inte haft sönder...

Gorm (väser i Kottes öra):

Fattar du inte! Vi måste ju se till att vi blir av med kärringen någon gång...

Kotte:

Jaaa!

Mara (hör allt):

Bli av med mej!? Åhnej, jag stannar allt så länge jag själv vill!

Scen I:6 (Hinna Nynna Hanna)

(Dorabella går omkring och nattar alla smådjur.
Hon lägger dit löv så det täcker)

Dorabella:

Såja, sov gott nu! Hela långa vintern...

Dorabella och kören (sjunger):

MYRA SOV I MÖRKA STUBBEN.
SOMNA, LILLA SNIGELGUBBEN
I DIN SNÄCKA, ÄR DU SNÄLL.
HINNA NYNNA NANNA
SOMNA LILLA SPARVMAMSELL.
SOV! NU ÄR DET KVÄLL.

DJUPT I GYTTJAN, UNDER VATTEN,
SOVER GRODORNA OM NATTEN,
SOVER HELA VINTERN SÅ.
NINNA NYNNA NANNA
SOMNA, ALLA TRÖTTA SMÅ
UNDER STEN OCH STRÅ!

OJ, HAR IGELKOTTEPILTEN
RÅKAT SPARKA AV SEJ FILTEN
OJ, DET KAN BLI KALLT OCH VÅTT!
NINNA NYNNA NANNA
PÅ MED FILTEN, IGELKOTT!
SOV NU, SOV SÅ GOTT!

Vätte:

Ninna nynna nynna. Det där! Det är vackert! Hmm... Det tycker
man och så fridfullt!

Scen I:7 (Kottpuddingen)

(Daisy har mycket att stå i. Ska laga mat. Det ska bli kottpudding. Kring benen på henne springer Kotte och blåser såpbubblor)

Kotte:

Så här låter den här bubblan! Fast den här låter så här!
Du hör ju inte på mina bubblor Tova!

Daisy:

Jag heter inte Tova längre! Jag heter Daisy! Och Kleva heter Gloria. Vi har bytt namn.

Kotte:

Vad heter jag då?

Daisy:

Du heter Kotte förstås. Du har inte bytt namn. Det är bara Kl... Gloria menar jag. Kom ihåg det nu! Du måste säga Gloria när Kleva kommer. Hon kan bli ledsen annars. Du ska tänka på att hon är berömd nu. Hon måste byta namn och då måste jag det med som är hennes syster! För jag blir också nästan berömd då.

Kotte:

Jag då? Blir jag också berömd?

Daisy:

Nej, inte som du är nu! Då måste du bli släkt med henne... eller gifta dej med henne eller nåt...

Kotte:

Njaee... Jag ska ju gifta mej med Dorabella.

Daisy:

Ja, då blir du inte berömd! Flytta på dej nu.

(Kotte ställer ifrån sej pytsen där han har bubbelvätskan. I en precis likadan pyts förvarar Daisy matolja)

Kotte:

Och då säger den här bubblan, fast då blir den andra rädd.

Daisy:

Näe, Kotte, nu är jag trött på det här. Nu får du gå ut med dina såpbubblor! Jag måste jobba!

(Daisy står nu med den ena pytsen i handen. Hon tror det är matoljan, men i själva verket är det Kottes bubbelväska. Kotte tar den andra pytsen som står kvar. Han går ut. Daisy håller vätskan över den färdiga puddingen och ställer den i ugnen)

Daisy:

Så fm den är. Den ser faktiskt ut som om jag skulle lyckas för en gångs skull. Det var länge sen jag lyckades så bra.

(Ur ugnen bubblar och bubblar skyar av bubblor)

Åh, min fina pudding! Vad har hänt med dej? Puddingen som Kle... Gloria skulle få!

Vätten:

Ock ock ock! Man ser att det är matlagning på gång där borta... Ska det bli kalas manne?... Att hon inte kan lära sej att hon inte ska ge sej på det där med mat, det händer ju aldrig att hon lyckas. Men det här måste ju betyda att det är nånting på gång därborta. Ock ock ock!

Daisy:

Vad ska jag bjuda på nu då? Nu har jag ju ingenting att bjuda Kleva på, som inte har varit hemma på så länge. Kotte ! ! ! Det är hans fel. Jag har fått hans bubbelolja i puddingen!

Gorm:

Så här får man inte göra med kottar!

Daisy:

Det kan du säga till din son! Det här är inte mitt fel! Tror du att man kan rädda den på något sätt?

Gorm:

Vi måste i alla fall ta vara på kottarna så de inte förfars.

Daisy:

Jag har matoljan här - om vi bara kunde få bort bubblorna...

Scen I:8 (Gloria kommer)

Vätten:

Men vad är det här? Det är ju nån som cyklar omkring där uppe!
Kan det vara nån från rymden?
Oidentifierat... flygande... föremål...?

(Nu hörs någon landa med ett häftigt plingeling. Vätten vänder sej blixtnabbt om och spanar in i snåren. Där rar han se en syn. Mot Gloria på sin flygsparkcykel med ett jättelikt färggrant vackert parasoll fäst på styret. Där finns också en cykellykta och en bjällerklocka. Baktill på cykeln finns en propeller och ett kattöga. Gloria själv är iförd en dräkt av fågelfjädrar och fågeldun, på huvudet har hon en störtkruka med stora fågelvingar över varje öra plus en propeller mitt bak, för ögonen har hon stora motorcykelliknande glasögon som täcker halva ansiktet. Nu lyfter hon upp glasögonen i pannan och börjar sparka på cykeln i riktning mot Vätten. Vätten tar förskräckt två steg tillbaka. han känner igen Gloria och tappar hakan)

Vätten:

Ock ock ock är det hon! Ska hon hit nu! Henne har man inte lust att ramla på!

(Han tar ett skutt åt sidan i avsikt att gömma sej)

Gloria:

Ho Ho!!!

(Vätten vrider luvan och försvinner)

Gloria:

TITTUT! Hoho! Vart tog man vägen? Inte ska man väl göra sej osynlig och springa och gömma sej när man får så fint främmande!

Vätten (bara rösten):

Jo, jag tackar jag... så roligt ska vi inte ha.

Gloria:

Ska man inte vända på lilla luvan i alla fall så jag får se hur man ser ut nuförtiden?

Vätten (rösten):

Nej. det ska man inte!

Gloria:

Jasså inte. Då far vi väl försöka klara oss ändå.

(Hon vänder flygcykeln och susar iväg åt andra hållet, mot gläntan)

Tova!

Daisy:

Kleva!

Åh, jag som ser så förskräcklig ut!

Gloria:

Det gör du inte alls! Du är söt!

Gorm:

Jaså, är det Kleva som har kommit hem.

Daisy:

Hon heter inte Kleva längre hon heter Gloria.

Gorm:

GLO-ria, vad ska det vara bra för - och vad har hon fått på sej...?

Gloria:

Min flygdräkt... jag har flugit hit.

Daisy:

Har du flugit... åhhh vad du är fm!! Får jag prova?

(Gloria tar av sej hatten och sätter den generöst på Daisys huvud. Daisy snurrar runt och njuter)

Daisy:

Men puddingen! ! ! Som skulle bli en sån överraskning...

Gloria:

Det blev den också. Jag älskar såpbubblor!

Gorm:

Det blir alltid överraskningar när Tova ska laga mat.

Daisy:

Jag heter inte Tova mer, nu heter jag DAISY - och förresten var det Kottes fel.

Gloria:

Var är Kotte? Ska han inte komma och hälsa?

Gorm:

Jag har inte sett honom på länge.

Daisy:

Nej, det förstår jag mycket väl. Han vågar nog inte visa sej.

Gorm:

Jag ska gå och titta efter honom.

Gloria:

Nu måste jag få se hur du har det!

Daisy:

Men puddingen då? Vad ska vi göra med den då?

Gloria:

Strunt i den nu! Jag har annat med mej må du tro!

(Gloria springer mot sin cykel för att hämta säcken. Samtidigt faller hon ihop parasollet)

Daisy:

Åhh, det är annat det än Maras gamla cykel. Hon skulle bli grön av avund...

(Gloria håller ut en del av innehållet i sin säck. En massa guldpengar ramlar ut)

Åh, så många guldpengar! Oj oj oj så rika vi är!

Gloria:

Dom här är ännu finare än guld. Vänta ska du få se.

(Hon börjar skala av guldpappret)

Smaka på den! Vet du vad det är?

Daisy:

Å, nej mm det är gott!

Gloria:

Det är choklad! Sánt som människorna gör!

Daisy:

Va! Hur har du fått tag på dom?

Gloria:
Vänta ska du få se! Jag har mera!

(Hon drar upp långa ringlande lakritsormar ur säcken)

Daisy:
Va! Vad är det! Är det ormar? Har dom varit levande?

Gloria:
Det vet jag inte. Smaka på dom. Dom är goda i alla fall.

Daisy:
Mmmm.... det här var mycket bättre än kottpuddingen, du!

Gloria:
Jag har ännu mera! Nu ska du få se smaskens! Här!
((Drar upp en stor chokladpunschflaska ur säcken)
Så här gör man. Kan du ta fram en hammare och en spik och två
sugrör!
... Och sen dricker man. Fast först ska man säga skål! Det gör
människorna. Det blir godare då.

Daisy:
Är det farligt att göra efter människorna?

Gloria:
Nej då. Det bryr dom sej inte om. Dom tror ju inte på oss i alla
fall... Drick nu! Skål!

Daisy:
Ska jag säga det då?

Gloria:
Ja! Skål på dej då!

Daisy:
Törs jag?

Gloria:
Sjåpa dej inte, fjaskpella! Skål!

Daisy:
Skål!

(De suger)

Gloria:

Du,.. hur är det egentligen? Hur har du det??

Daisy:

Joo... det är väl... det är ganska... hur ska jag säga.... skojigt.
Kanske. Vi gör så gott vi kan. Det vet du väl hur det är här.

Gloria:

Men du... nu ska det bli fart här! Nu har jag kommit!

(Hon tar ett språng och slår en uppmuntrande saltomortal)

Scen I:9 (Tjo för vinden)

(I Trollgläntan börjar det storma och blåsa. Vinden sliter i buskar och ris.
Det blåser så väskhuset skakar. Det gnisslar i stubben
Gloria sticker ut i blåsten. Hon virvlar omkring)

Gloria (sjunger):

TJO FÖR VINDEN!
DEN ÄR STARK, DEN ÄR KÄCK,
DEN ÄR GALEN OCH FRÄCK,
OCH DEN VINER OCH VISSLAR.
HUIII, HUIIITT!

TJO FÖR VINDEN!
DEN FAR BORT MED EN HATT,
DEN FAR BORT MED ETT SKRATT,
OCH DEN VINER OCH VISSLAR.
HUIII, HUIIITT!

TJO FÖR VINDEN!
I SIN VIRVLANDE LEK
TAR DEN FATT I EN EK
OCH DRAR OPP DEN MED ROTEN.
HUIII, HUIIITT!

TJO FÖR VINDEN!
DEN FAR FRAM I GALOPP,
HELA HAV RÖR DEN OPP,
SÅ DET SVALLAR OCH BRUSAR.
HUIII, HUIIITTT!

TJO FÖR VINDEN!
DEN KAN LYFTA ETT TAK,
OCH MED DUNDER OCH BRAK
KAN DEN VÄLTA EN JÄTTE
HUIII, HUIIITT!

(Hon virvlar omkring. Strax efter kommer Mara farande som ett jehu)

Mara:

Vad gör du med min kvast?

Gloria:

Den kom flygande rakt i armarna på mej.

Mara (rycker åt sej kvasten):
Tänk att man ska behöva jaga sin egen kvast, va!

Gloria:
Jaså, du är ute och flyger och far. Kommer du för att hälsa på mej kanske?

Mara:
Nej vinden blåste åt det här hållet.

Gloria:
Ja, vinden blåser åt många olika håll. Vilken härlig storm vi har.
(Mara fnyser)

Gloria:
Tycker du inte om storm? Det trodde jag att häxor gjorde.

Mara:
Jag gillar ingenting som jag inte själv bestämt. Vart är du på väg?

Gloria:
Jag bara ser mej omkring lite.

Mara:
Jag väntar på att vinden ska vända, så jag kan komma här ifrån så fort som möjligt.

Gloria:
Varför så bråttom?

Mara (sniffande med äcklad min):
Känner du inte vad det osar?

Gloria:
Näe, vaddå?

Mara:
Det bor människor där borta.

Gloria:
Ja, det gör det ju. Det har det alltid gjort. Hurså?

Mara:
Så du menar att du inte skulle va rädd för människor då?

Gloria:
Jo, det är klart. Är inte du det?

Mara:
Neej, jag är inte rädd för nånting. Ska du gå hem nu?

Gloria:
Nej.

Mara:
Vart ska du då?

Gloria:
Jag ska bara bort och titta lite där borta... där människorna bor.

Mara:
Men du är ju rädd för dom, säger du ju?

Gloria:
Ja, visst... Men jag är inte rädd för att bli rädd.

Mara (skrattar):
Skyll dej själv då!

Scen I:10 (Mara knycker skatten)

(Långt bort hörs Daisys och Kottes rop. Mara kommer smygande mot väskhuset)

Mara:
Nu ska du morska upp dej och vara tapper Mara och inte ge tappt! Tänk på vad du fick höra! Glitter! Guld! Och Godis!

(Mara smyger omkring och letar. Hon ger upp ett förtjust kraxande skratt. Får syn på Glorias säck och krafsar krypande och flängande och kraxande åt sej skatten som nu finns utströdd överallt på golvet)

Och allt detta har de lämnat kvar åt mej här obehållat... Det är nästan för mycket... (Hon smiter hastigt ut)

Scen I:11 (Gloria stickar och Dorabella kommer på besök)

Kotte:

Här låg skatten! Hela skatten... och nu är den borta.

Gloria:

Vad tror du att det här ska bli då, Kotte?

Kotte:

Ja, det är väl en grytlapp eller nåt...

Gloria:

Näe du. Det är en osynlighetsluva, en sån där som Vätten har...

Kotte:

Vad ska du med den till? Du är väl ingen vätte heller?

(Daisy sjunger Knåda-visan)

Gloria:

Nu är du väl lite väl dum i alla fall Kotte. Du gnäller över att skatten försvunnen... Du gnäller över att jag sitter här och stickar och inte gör nånting... När en osynlighetsluva i själva verket är det enda som kan reparera skadan!

Kotte:

Ska röva tillbaks skatten?

Gloria:

Kanske jag tar tillbaka skatten, kanske hittar jag en ny skatt...
Det får vi se... Synlig... osynlig... syni...

Kotte:

Hur goda var dom?

Daisy:

Vilka då... goda?

Kotte:

Guldpengarna...

Daisy:

Jaså dom... joo... jo.

Gloria (skrattar):

Vill du verkligen veta det... nu, Kotte?

Kotte:

Näe... kanske inte...

(En lätt knackning på dörren som öppnas och in träder Dorabella)

Daisy:

Kommer du?

Gloria:

Ska du hälsa på Kotte... eller på mej?

Dorabella (till Gloria):

Det var längesen... det var roligt att se dej... Mara sa nånting om att du kommit hem...

Daisy:

Hur vet Mara det? Hon har inte varit här...

Gloria:

Joo, jag mötte henne ute i blåsten igår...

Kotte:

Va? Var då någonstans?

Gloria:

Det var nära där människorna bor...

Kotte:

Det kunde jag tro! Det är hon som har rövat skatten!

Dorabella:

Men just nu är det faktiskt ganska synd om Mara ska jag säga er! Hon ligger i magplågor och kan knappast ha varit ute och rövat nån skatt.

Gloria:

Jasså inte? Det ena utesluter tyvärr inte det andra. Snarare tvärtom! Hon har fått ont i magen av skatten!

Gloria:

Äh, gör dej inte till! Det vet du väl hurdan Mara är...
Är det nån som känner henne är det väl du?

Dorabella:

Jag vill inte tro någon om ont. Inte ens Mara...

Kotte:

Det här är vad vi fick i stället för glitter, guld och godis!

Dorabella:

Vad ska det där vara för nånting?

Daisy:

Det är pannkakor! Det blev en över till dej också!

Dorabella (sjunger):

PANNKAKA, PANNKAKA SVART OCH FUL,
DU SKALL BLI LÄCKER OCH GYLLENGUL!
INTE SÅ TRASIG
NEJ, MUMSIG OCH FRASIG OCH
RUND SOM ETT HJUL! PANNKAKA,
PANNKAKA GYLLENGUL!

Kotte:

Mmmm... O Dorabella, vad du kan! Kan du inte trola tillbaks
skatten på en gång?

Dorabella:

Neej, neej... inte om Mara skulle vara inblandad i det här. Då
kan jag ingenting göra. Vi har olika kraftfält se...

Gloria:

Synlig... osynlig... synlig... osynlig...

AKT II

Scen II:1 (Luvan)

(Hos Vätten går dörren långsamt upp. Någon smiter tyst in och stänger dörren ljudlöst. Det är Gloria. I handen håller hon luvan hon nyss stickat färdigt. Vätten vänder sej oroligt i sängen. Kvickt drar hon av honom luvan och sätter på honom sin egen nystickade. Hon sätter hans mössa på sitt huvud. Vätten slår upp ögonen. Gloria vrider på luvan och försvinner.)

Scen II:2 (Fågelhjälpa)

(Dorabella håller på att lägga sista handen vid en "Fågelhjälpa". Det är en docka mycket större än hon själv. Armarna är utsträckta som på en fågelskrämma men i händerna har hon skålar för fågelfrön)

Dorabella (sjunger):
 FÅGELHJÄLPA, DU SKA BJUDA
 ALLA FÅGLARNA PÅ FRÖ.
 SE, DE FRYSER.
 SE, DE SVÄLTER.
 INTE VILL DU DE SKA DÖ?

FÅGELHJÄLPA, SE EN HACKSPETT
 KOMMER HÄR MED SIN KAMRAT!
 HUNGRIG KRÅKA,
 SVULTEN RÅKA,
 ALLA, ALLA VILL HA MAT.

Skålarna ska alltid vara fulla med frön och nya, fina löv i
 Fågelhjälpanes kjol.
 Så där ja! Och färska bär

Dorabella forts:
 FÅGELHJÄLPA, SE NU FLOCKAS
 DINA SMÅ FRÅN ÖST OCH VÄST.
 SE, DE FLAXAR,
 HÖR, DE KRAXAR:
 "FÅGELHJÄLPA, BJUD PÅ FEST!"

FÅGELHJÄLPA, DU SKA LOCKA
 MES OCH FINK MED FRÖ OCH KNOPP
 DU SKA MATA
 SPARV OCH SKATA.
 DU ÄR ALLA FÅGLARS HOPP!

Spö, spö, spö, ge mej frö, frö frö
 (Gloria kommer sparkande på sin fantastiska flygsparkcykel)
 Vad bra att du kom. Då kan du hjälpa mej med den här.

Gloria:
 Vad är det för någonting?

Dorabella:
 Det är en fågelhjälpa... Den har just blivit klar.

(De kånkar och jobbar och far till slut upp dockan på plats)

Gloria:
 Bara det inte kommer för mycket kraxande kråkfåglar hit också!

Dorabella:
 De har ju också rätt att leva.

Gloria:
 Jag tänker nu närmast på Mara. Vet du var hon håller hus?

Dorabella:
 Du ska väl inte ställa till bråk?

Gloria:
 Bråk? Jag vill veta vad som hänt med skatten!

Dorabella:
 Det är väl inte säkert att Mara vet det.

Gloria:
 Du har ju själv sagt att hon hade så förskräckligt ont i magen?

Dorabella:

Ja, hon hade väl ätit nåt olämpligt...

Gloria:

Nu är du feg Dorabella! Du ska inte svänga dej så där. Du vet lika bra som jag vad Mara går för!

Dorabella (slår ifrån sej med båda händerna):

Lämna bara mej utanför det hela. Blanda inte in mej...

Gloria:

Blanda mej hit och blanda mej dit. Nu ska jag till Mara!

(Gloria sparkar iväg på cykeln)

Dorabella:

Hetsa inte upp er bara... Ta det försiktigt... tala lent till henne!

Dorabella (sjunger):

FÅGELHJÄLPA, DU SKA BJUDA
ALLA FÅGLARNA PÅ FRÖ.
SE, DE FRYSER.
SE, DE SVÄLTER.
INTE VILL DU DE SKA DÖ?

FÅGELHJÄLPA, SE EN HACKSPETT
KOMMER HÄR MED SIN KAMRAT!
HUNGRIG KRÅKA,
SVULTEN RÅKA,
ALLA, ALLA VILL HA MAT.

FÅGELHJÄLPA, SE NU FLOCKAS
DINA SMÅ FRÅN ÖST OCH VÄST.
SE, DE FLAXAR,
HÖR, DE KRAXAR:
"FÅGELHJÄLPA, BJUD PÅ FEST!"

FÅGELHJÄLPA, DU SKA LOCKA
MES OCH FINK MED FRÖ OCH KNOPP
DU SKA MATA
SPARV OCH SKATA.
DU ÄR ALLA FÅGLARS HOPP!

Scen 11:3 (Maras matvisa och spökrösten)

Vätten:

Den där Mara!

Det värsta är när hon tillreder sina maträtter. Då osar det över hela skogen. Usch och tvii! Man får hålla sej för näsan.
Ock ock ock!

(Högt uppe i skogen, uppe bland bergen
håller Mara till i en grotta med sina gamla kråkor. Hon lagar mat.
Det bubblar och ryker)

Mara (sjunger):

FETKNOPPSRULLAD
MYGGMARMELAD
GÖR DEN SURASTE GRINOLLE GLAD.
MARAS HÄLSOKOST ÄR TOPPEN,
MEDICIN FÖR DEN HÄRLIGA KROPPEN.

ÖDLEFILÉ
KARDBORREIE
GILLAS BÅDE AV HÄXA OCH FE.
MALÖRTSAFT OCH TISTELSOPPA -
VAR SÅ GODA OCH SÖRPLA OCH DOPPA!

PYTT Å LA RÅTT,
SNIGELKOMPOTT
OJ OJ OJ, DET ÄR UNDERBART GOTT!
FRÄKENPUDDING, KALVPANNKAKA,
DET VILL ALLA KORPARNA SMAKA.

SVÅLDOM OCH PALT,
SVISKON I SALT -
MARA KAN, JA HON KLARAR JU ALLT!
MARA STEKER, STUVAR, GRILLAR
MAT SOM KRÄSNA
SMÅ KRÅKUNGAR GILLAR.

(Glorias röst ropar ekande)

Gloria:

MARA! MARA! MARA!

(Mara tittar försiktigt och misstänksamt ut ur en klippskrev. Kring munnen är hon kladdig av choklad. Gloria låter bara sin röst höras)

Gloria:

Du som lägger näsan i blöt, du kanske kan tala om var skatten finns Mara!!

Mara:

Jag talar inte med vem som helst. Vem är det som talar?

Gloria:

Det här Mara, kan vara ditt samvete.
Vad har du kring munnen Mara? Vad har du gjort?

Mara:

Det vet jag inte... vad då?

Gloria:

Vet du inte... Har du ljugit så mycket så du blivit svart om truten Mara?

Mara:

Jag förstår inte vad du pratar om? Vem är det?

Gloria:

Det har jag ju sagt... Men du vet väl inte vad ett samvete är Mara?

Mara:

Jag har inget samvete!

Gloria:

Nej, det vet jag. Men om du inte aktar dej, så kanske du får ett och det är inte bra för häxor! Så det är bäst att du lämnar tillbaks skatten!

Mara:

Vad då för skatt?

Gloria:

Det var en förtrollad skatt, Mara.

Mara:

Hur kan du vara säker på att det är jag som har tagit den?

Gloria:

Ojoj Mara... jag tycker bestämt att du har blivit ännu svartare om truten.

Jag hoppas för din egen skull, att du inte ljugar.

Mara:

Jag är inte rädd för nånting!

Gloria:

Var inte för säker du Mara! Det säger jag dej! Var inte för säker... Var inte för säker...

(Det blir tyst kring Mara. Hon slinker sen förskräckt in i klippskrevan mottagen av kråkornas krax)

Scen 11:4 (Daisy och Gloria smider planer)

Daisy:

Synligt och osynligt skulle det vara men det här blir bara trassligare och trassligare. Jag förstår inte hur du bar dej åt?

Gloria:

Det värsta är att hon ljuger och skyller ifrån sej, fast hon var alldeles brun om truten av choklad.

Daisy:

Näe... Vet du vad... Näee.

Gloria:

Och Dorabella sen då... Hon vill inte ha något bråk!
"Ta det försiktigt... och blanda inte in mej... jag vill inte ha med det här att göra..."

Daisy:

Å... vad feg hon är!

Gloria:

Hon tar alla i försvar, men vågar aldrig säga emot!
Det tycker jag är fegt!

Daisy:

Ja, det är ingen vidare fe, vi har...

Gloria:

Ingen vidare häxa heller!

Daisy:

Vad ska vi göra med dom?

Gloria:

Jag har tänkt på det länge. Den ena är alldeles för velig och den andra är alldeles för stygg och klåfingrig. Nånting måste vi göra!
Jag har en idé!

Daisy:

Vadä?

Gloria:

Vad är det värsta som kan hända en häxa? Och vad är det värsta som kan hända en fe?

Daisy:

Det värsta som kan hända en häxa... och det värsta som kan hända en fe... jaa... det... det vet jag inte.

Gloria:

Men det vet jag!

Scen II:5 (Solbrygden, förvandlingen och Soldansen)

(Daisy och Gloria i stubben. De förbereder solbrygden, jobbar tyst och intensivt)

Gorm:

Hur har ni kommit in här?

Daisy:

Genom dörren. Vad trodde du?

Gorm:

Ni har ju inte bett om någon nyckel?

Daisy:

Det var ju öppet...

Gorm:

Ni ska i alla fall be mej om nyckeln. Det ska alla göra. Ingen får gå in här utan att be mej om nyckeln. Hur många gånger måste jag påpeka det?

Daisy:

Å, måste du bråka om den där nyckeln nu igen...

Gorm:

Det finns en anledning till att det är nyckel till den här stubben och det är för att man ska be mej om den!

Gloria:

Det var bra att du kom Gorm. Jag har nåt viktigt här som vi vill be dej om...

Gorm:

Om det är viktigt avgör jag själv! Nå, vad är det?

Gloria:

Jo, vi skulle behöva göra solbrygden lite mustigare i år. Så vi skulle behöva att du slog på trolltrumman alldeles på slutet. Vill du göra det? Det är bara du som kan.

Gorm:

Ja, jag får väl göra det då. När ska jag börja?

Gloria:
Vi säger till när det är dags.

(Kotte kommer bärande på en stor rund spegel)

Gloria:
Bra Kotte! Följ med här! Vi ska sänka ner den i botten på bryggkaret här!

(De sänker försiktigt ner spegeln i botten på ett stort kar.
Dorabella kommer. Kotte skyndar förtjust emot henne)

Dorabella:
Och här kommer jag med nektar från solvändorna.

Daisy:
Du kommer precis lagom! Håll den här!

Kotte:
Det kan jag göra! Låt mej! Får jag! Här är den! etc...

Gloria:
Nu vet jag vad du kan göra Kotte! Så gör du oss en jättetjänst!

(Men Kotte hör inte på henne, han har bara ögon för Dorabella)

Gloria:
Nej förresten... det är alldeles för riskabelt...
Jag får nog göra det själv!

Kotte (lystrar):
Vad då? Det kan väl jag lika bra...

Gloria:
Säger du det. Jo, förstår du... det är så här att... när jag var ute och flygcyklade i morse såg jag ett sånt där stort gult soläpple som dom stora har glömt på sin trappa. Det gäller att få tag på det innan nån av de stora upptäcker det.

Kotte:
Det ska jag fixa!

Mara (till kråkorna):
Lediga... Väck... Flax...

Dorabella:

Jag var riktigt orolig att du inte skulle komma...

Daisy:

Jaa, du har ju varit illa sjuk har jag hört... Hur är det med dej?

Mara:

Sjuk? Jag? Det är väl inget fel på mej heller!

Dorabella:

Du hade ju ont i magen...? (Gloria skrattar)

Du råkade ju ut för en matförgiftning... Det är väl inget att skämmas för att man blir sjuk heller.... (Gloria skrattar igen)

(Gloria och Daisy rör och pytsar och slabbar)

Gloria:

Näe... den ser för svag ut... Vi måste ha i nåt extra här!
Eller vad tycker du Daisy?

Daisy:

Jo här vill det till starkare saker! Det är lite färglöst - just nu!

(Mara och Dorabella tittar också i brygden)

Mara:

Jaa, vad kan man göra åt det nu?

Gloria:

Jo, i Österlandet där solen lyser så mycket starkare än här, så brukar dom göra - så har jag hört, att häxorna och feerna blandar sitt spott, sin svett och sina tårar i brygden. Och till sist tittar de på samma gång djupt ner i bryggkaret och låter sina blickar mötas därnere.

Mara:

Så då är det alltså häxornas förtjänst!

Dorabella:

Ja, och vad jag kan förstå även feernas!

Gloria:

Just det! Ska vi sätta igång då! Vi börjar väl med spottet. Spotta här nu i karet båda två på en gång!

Dorabella:

Tvi... tvi...

Gloria:

Nää Dorabella... det där får du göra om. En rejäl loska ska det vara!

Dorabella:

Jag har så svårt för det... feer spottar inte...

Gloria:

Du får väl samla ihop lite och klämma iväg det sen!
... Ja, det får duga! Nu måste vi pressa fram lite svett här!

Dorabella:

Det blir inte lätt det... Feer brukar inte svettas.

Gloria:

Jo då! Om dom får röra lite på sej så ska det nog gå! Vi får göra lite gymnastik! Jaha! Uppställning!

(Gloria leder och driver dem obarmhärtigt till obekväma rörelser)

Mara:

Räcker det inte snart? (Hon tittar mot Gorm och Daisy)
Varför ska dom där bara stå och glo för? Kan dom inte göra nånting?

Gloria:

Nej. Det vill till starka krafter här. Det måste vara motsatser! Just häxa och fe ska det vara! Och så försöker vi igen! Höger - vänster - ner - opp - vrid... sväng... (Äntligen börjar de svettas)
Utmärkt! Nu är det dags för tårarna! Lipa nu!

Mara:

Jag gråter aldrig!

Dorabella:

Det har jag däremot inte svårt för... så mycket ont som finns så kan jag nog nästan gråta för två!

Gloria:

Nej, vi måste ha häxtårar också. Det ska väl inte vara så märkvärdigt, Mara. Gråt av ilska då! Det kan du väl! Tänk på nåt förargligt... tänk på nåt som har gått din näsa förbi...

Mara:

Jag låter ingenting gå min näsa förbi...

Gloria:

Men OM Mara? Om du tänker på den där skatten du rövade...
skatten med guldpengarna som det var choklad i...
om nån hade snott den mitt framför näsan på dej...

Mara:

Det var inte jag! Jag har väl inte tagit nån skatt heller! Det var
det fräckaste... (Tårarna sprutar av ilska)

Gloria:

Där ser du, Mara! Så enkelt var det med den saken! Se till att det
blandas i brygden nu.
Så där ja! Då är det värsta över!
Då är det bara blickarna kvar. Så stå stilla här nu!
Luta er djupt fram... djupare... titta ner i brygden...
ner mot botten... ser ni varandras ögon nu?

Mara och Dorabella:

Jaa... Jaa...

Daisy:

Vad ska du göra med dom? Är det nu det ska hända?

Gloria:

Ja! Flytta på dej!
DORA BELLA MARA, DORA BELLA MARA, DORA
BELLA MARA O.S.V...
MARA BELLA DORA, MARA BELLA DORA, MARA
BELLA DORA O.S.V...
BELLAMARABELLADORA... O.S.V.

(Kotte kommer in med en apelsin i famnen. Han blir stående som
förstenad)

Gloria:

Nu kan ni resa er!

Dora (f.d. Mara):

Du har ju mina skor!

Marabella (f.d. Dorabella):

Men du har ju mina. Vad är det för röst jag har? Åh, det är ju din gamla röst! Åh, som den låter!

Dora:

Och som jag låter då! Vad hemskt! Men vad är det här? Åh, lockar!

Marabella:

Åh, jag har fått en vårta! Och en vårta på näsan! Hej och hå, jag har blivit en häxa.

Dora:

Ge hit kvasten!

Marabella:

Inte om inte jag får spöet!

Dora:

Du är häxa nu! Du ska inte ha något spö!

Marabella:

Då ska inte du ha nån kvast heller... förresten vill jag inte vara häxa!

Dora:

Tror du jag vill vara fe då va? Usch, dina otäcka små skor! Aj! Aj aj aj, mina stackars fötter!

Marabella:

Jag vill bara tala om för dej att det verkligen inte är så trevligt att behöva klafsa omkring i dina gamla, gytjiga kängor heller!

Dora:

Vad har jag på mej? Nämen, usch och tvi för allt bjäfsset! Blää för dom här fransarna och spetsarna... vad ska jag med det till!

Marabella:

Ge tillbaka det då om det inte passar!
Och kläderna sticks. Jag har så känsligt skinn!

Gloria:

Nu måste Vätten få sin brygd. Daisy, du far börja soldansen, jag kommer sen.

Soldansen:

SOL, SOL VI HAR LÄNGTAT
MÅNGA LÅNGA HUTTRIGA DAR
KURANDE TRISTA I MÖRKRET
VAR GÖMMER DU DEJ - VAR?

SOL, SOL VÅRA HJÄRTAN
SKA STÅ ÖPPNA SOM BLOMMOR FÖR DEJ
ÖGON SOM SPANAT UR GROTTOR
VILL DRICKA LJUS FRÅN DEJ

SOL, NÄR SKA DU STIGA
ÖVER BERGET DÄR SKUGGORNA BOR?
NÄR SKA DU TA OSS I FAMNEN
VÅR GODA, VARMA MOR?

Scen II:6 (Spöet och kvasten)

(Dora och Marabella kommer till Fågelhjälpan)

Dora:

Vad är det där för krafs?

Marabella:

Det är verkligen inget krafs! Det är en fågelhjälpa. Om du ska va fe nu så måste du tänka på att det alltid ska finnas löv i kjolen och blir bären fula så får du byta ut dom.

Dora:

Hur får man tag på frön?

Marabella:

Till det måste du använda spöet. Spö, ge mej frö, säger du, om du bara behöver fylla en av korgarna. Spö, spö, ge mej frö, frö, säger du, om du vill ha båda korgarna fyllda och om det skulle behövas frön till hällen måste du säga - spö, spö, spö, ge mej frö, frö, frö... och så måste du kyssa spöet till tack efteråt. Det är mycket viktigt.

Dora:

Stopp där! Du måste lära dej kvasta om du ska bli nån häxa! Spotta tre gånger i varje näve, gnid på kvastskftet och säg "Hasta Kvasta!" och spotta tre gånger över varje axel.

Marabella:

Tvi tvi tvi - usch va äckligt... måste jag verkligen.

Nästa hand!

Dora:

Tvi tvi tvi

Marabella:

Dora

Och så gnid in skftet!

Marabella:

Du får inte glömma att titta till lilla igelkotten. Han sparkar av sej och är väldigt lättsövd.

Dora:

Ja, ja... säg "Hasta Kvasta"

Marabella:

Hasta Kvasta... (Man hör ett vinande, ett förskrämt rop och hon är borta)

Scen II:7 (Pärlor och Paljetter)

(Gloria ifrån människornas hus. Stoppar säcken full med pärlor och paljetter)

Gloria:

Människorna skaffar sej så mycket som dom inte behöver.
Jag kan ta hur mycket som helst, utan att dom märker nåt...
Oh! Det blänker av glitter och guld, pärlor och paljetter.

Gloria (sjunger):

PÄRLOR OCH PALJETTER
LA JAG I MIN SÄCK.
ALLT SOM ÄR FÖR MYCKET
MÅSTE JAG TA VÄCK.
MÄNSKOR HAR FÖR MYCKET
PENGAR, GLITTER OCH GULD,
DÄRFÖR HAR JAG STOPPAT
HELA SÄCKEN FULL

MED PÄRLOR OCH PALJETTER
PÄRLOR OCH PALJETTER
HELA SÄCKEN FULL

Scen II:8 (Falska Feens Vaggvisa)

Dora och kör:

(sjunger Falska Feens vaggvisa för alla djuren i skogen)

NÄ NÄ NÄ, NÄ NÄÄ NÄ NÄ,
 KACKERLACK, PISSMYRPACK
 SLUTA MED ERT GNÄLL!
 NÄ NÄ NÄ, NÄ NÄ, NÄ
 HOPPESKUTT, IGELKOTT SOMNA STRAX
 NÄ-Ä-Ä
 ANNARS FÅR DU SMÄLL!
 NÄ NÄ NÄ...
 PLOMMONLUS, FLADDERSNUS
 SKYND ER I SÄNG!
 NÄ NÄ NÄ....
 MURMELKO, SOV I RO,
 SOMNA STRAX
 NÄ
 ANNARS FÅR DU DÄNG
 NÄ NÄ NÄ
 KACKERLACK, PISSMYRPACK
 SLUTA MED ERT GNÄLL
 NÄ
 ULIHOPP, IGELKOTT SOMNA STRAX
 NÄ...
 ANNARS FÅR DU SMÄLL!
 NÄ NÄ NÄ

Marabella (kommer tillbaka):

Sch sch, låt inte så där! Du väcker ju hela skogen!

Dora:

Nää, så här kan vi inte ha det längre. Vi måste göra nånting!
 Kom!

Scen II:9 (Smula sönder loppeben)

(Marabella och Dora ger sej av till Häxans plats i skogen)

Marabella och Dora (ramsa).
 SMULA SÖNDER LOPPEBEN
 OCH SEN RIVA RIS AV EN,
 BLANDA VÄL MED ORMBUNKSRIS,
 BORSTEN FRÅN EN KNORRLÖS GRIS.
 RIVA, BLANDA, RÖRA, HACKA
 BÄRFISLUS OCH KACKERLACKA.
 TA SE'N FORT EN SPINDELLORT!
 AV DENNA SMÖRJA, NOGA RÖRD,
 BLIR DEN SOM FÅR DEN SNART FÖRSTÖRD.
 HÄCK VÄCK VÅT FLÄCK!!!

Marabella:
 Om vi går och ber Gloria förvandla oss tillbaka... och hon gör
 det... så är ju saken klar. Då behöver hon ju inte den här soppan!

Dora:
 Det skadar nog inte med lite soppa... men vi kan väl fråga henne
 först då, så har vi ett ärende.

Scen II:10 (Häck Väck Våt Fläck)

(Daisy har stickat en "osynlighetsluva" - som hon tror fungerar)

Daisy:

Är jag osynlig nu?

Gloria:

Jaa, inte kan då jag se dej.

Daisy:

Ser du mej nu då?

Gloria:

Ja, men du får nog vrida den lite mer... åt vänster... åt vänster...
för bara halva du syns nu!

Daisy:

Va? Bara halva jag... det måste se kul ut. (Rusar till "spegeln")
Jag syns ju!

Gloria:

I spegeln ja, men inte i verkligheten. Och man ser alltid sej själv
fast andra inte kan se en. Jag kan inte se dej nu till exempel.

Daisy:

Blir inte du heller osynlig när du tittar dej i spegeln då?

Gloria:

Nej, det är klart... (rycker av Daisy luvan)
Det är dom - häxan och feen. Du måste gömma luvan! Du får
inte visa den för nån. Kom ihåg det! Den får bara användas när
det verkligen behövs, egentligen bara i människornas hus.

(Dora och Marabella kommer lite undergivet)

Daisy:

Nej, men ser man på!

Gloria:

Jaa, vad förskaffar oss en sådan ära? Hur står det till nu för
tiden?

Marabella:

Inte är det bra inte, det förstår du väl själv.

Gloria:

Nej, det förstår jag inte - varför skulle det inte vara bra?

Dora:

Aja, stå inte där och hymla och gör dej till. Du vet mycket väl vad du har gjort med oss.

Marabella:

Vi står inte ut längre.

Dora:

Åja. Tala för dej själv.

Gloria:

Nej, men det var trevligt att höra. Så du trivs bra med att vara fe.

Dora:

Nej, det menade jag förstås inte. Jag mår mycket bättre som häxa.

Marabella:

Och jag mycket bättre som fe. Så nu tänkte vi be dej så vackert om du inte skulle kunna förvandla oss tillbaka igen.

Dora:

Ja, nu får det bli ett slut på dom här galenskaperna.

Gloria:

Nää... Tyvärr... tyvärr. Hur gärna jag än skulle vilja så... Daisy,... nog är det väl lite för tidigt? Inte kan vi ta det på vårt samvete?

Daisy:

Nej... Tyvärr... Tyvärr... absolut inte!

Gloria:

Ja, där hör ni. Det är inte bara jag. Ni får försöka tåla er ett tag till.

Daisy:

Ska ni inte komma fram och sitta lite? Får jag bjuda på nånting?

Dora:

Ja, det skulle väl va nånting att dricka i så fall...

Marabella:

Ja, det tycker jag med... jag är så torr i halsen.

Daisy:

Lite blandsaft kanske skulle smaka. På ljungklockor, krusmynta, kamomill och...

Gloria:

Nej, usch! Den är inget god!

Marabella:

Men så ska du väl inte säga, Gloria. Nu blir Daisy ledsen.

Dora:

Ja, lilla Daisy som är en så duktig matmamma.

Gloria:

Kör för blandmojset då!

Gloria:

Så ska det låta. Nu blir Daisy glad igen.

Dora (far upp):

Nej, det är bast att jag...

(Hon rusar upp och stöter avsiktligt till skaftsäcken. Pärlor och paljetter rullar ut)

Marabella:

Oj, så klumpigt!

(Gloria, Daisy och Marabella hjälps åt att samla ihop skatten. Dora far upp en liten lerflaska ur sin vida kappa, innehållet håller hon i en av muggarna)

Gloria:

Skål då... som människorna säger! (tömmar muggen i ett enda drag)

Daisy:

Skål på er! Ska ni inte dricka?

(Gloria kliar sej i huvudet, stirrar framför sej och blinkar som en fågel)

Dora:

Nå, Kleva? Hur mås det?... Så illa smakade den väl inte?

Marabella:

Nej, den här saften som vi fick, den smakade då alldeles utmärkt.

Dora:

Ja, den här saften är det då inget fel på. Men...

(Dora och Marabella börjar fnissa)

Daisy:

Vad är det som är så roligt? Nej, men vad är det med er? Vad skrattar ni åt? Vad är det med dej Gloria?

Marabella och Dora:

HÄCK VÄCK VÅT FLÄCK!

HÄCK VÄCK VÅT FLÄCK!

HÄCK VÄCK VÅT FLÄCK

Skrattar bäst som skrattar sist... Tack för oss...

(På avstånd) Det gjorde vi bra!

Daisy (hajar till på Doras replik):

Dom har förtrollat henne. Jag måste göra nånting. Det gäller att hitta ett motgift...

Gorm! Kotte! Var är ni? Ni måste hjälpa mej. Skynda er!

(Hon får inget svar. Hon börjar se sej omkring och plocka bland Gorms bokrullar)

Trollkraft och trolltydor... Urtida koltfynd... Trolltro... Jag, ett troll... Bergtrollens liv... Gifter och motgifter... Här måste det väl finnas nåt!

(Daisy kommer med rullen under armen. Gloria sträcker sej efter sin osynlighetsluva)

Daisy:

Hur är det med dej?

Gloria:

Ingenting... ingenting...

Daisy:

Dom har förtrollat dej förstår du. Nu ska vi se här vad vi kan göra.

... Enklare svansåkommor... grodspott... olika salvor... örter...

Men här då!

Motgifter... Fast oj! Då måste jag ta mej in till människorna.

Scen II:11 (Lilla lykta lys i mörkret)

Vätten (småpratar med sej själv i sin lya):

Trollukten har inte gått ur än... Det är inte min luva... Man har blivit lurad... man förstår det...

Så får man vara rädd om sej däruppe nu, för man måste va' synlig hela tiden.

Den här är oduglig den här luvan....men man måste ju ha nåt på huv'et ändå för att kunna tänka.

(Lyfter på bonaden och försvinner in i det mörka hålet bakom den)

Daisy (sjunger):

LILLA LYKTA, LYS I MÖRKRET

SÅ ATT MINA FÖTTER SER!

HJÄLP DEM SÅ DE INTE SNUBBLAR!

GE MEJ MOD, JAG BER!

(Repris)

(Ser efter om Vätten är inne, vrider på mössan och tror att hon är osynlig)

Daisy:

Tänk - att jag känns ändå fast jag inte syns!

(Går till bonaden, lyfter upp den och säger, just som hon kryper in i hålet)

Friskt mod nu, Daisy lilla...

Vätten:

Har man sett! ! ! Och vad har hon på huvet!?!

Man börjar förstå...

Nu har man sin chans att ta tillbaka sin luva...

(Vatten jagar Daisy runt en tändsticksask. De blir stående mittemot varandra med tändsticksasken mellan sej)

Vätten:

Ge tillbaka luvan!

(Daisy förstår inte hur Vätten kan se henne)

Det är nog ingen idé att hon försöker...den luvan lyder bara

Vätten! Får jag den nu!

(Vätten tar ett vigt språng över asken, Daisy springer för livet)

Ock ock ock....Man fick tillbaka luvan, det fick man.

Daisy stoppade allt hon behövde från människorna i sin säck.

En droppe stearin. Taggen från en kaktus, russinet från bullen,

hårstrået från människan. Ock ock ock.

Daisy:

(sjunger, utanför igen, med säcken på ryggen)

LILLA LYKTA, LYS I MÖRKRET,

SÅ ATT MINA FÖTTER SER!

HJÄLP DEM SÅ DE INTE SNUBBLAR!

GE MEJ MOD , JAG BER!

TACK! NU ÄR JAG STARK OCH STOR!

STÖRRE ÄN JAG NÅNSIN TROR!

Scen II:12 (Vätten och Gorm möts)

(Vätten tittar ner mot trollgläntan. Han har en luva på sej och en luva under armen)

Vätten (för sej själv):

Man skulle bra gärna vilja veta var den riktiga luvan fins!

Man börjar bli lite trött på det här... Man har blivit lurad igen....

(Gorm kommer emot honom)

Jasså... där kommer du.

Gorm:

Jaha... och där står du.

Vätten:

Det var längesen sist...

Gorm:

Ja, det var ett tag...

Vätten:

Har du tänkt på att det blir sjuhundra år nu i dagarna sen bergstrollet drog sej tillbaka och somnade...

Gorm (djup suck):

Joo... jo.. o.. nog harjag tänkt på det.

Vätten:

Vi får väl se vem det blir den här gången då som han väljer ut åt sej..

Gorm:

Det är ju inte alls säkert att det blir nån av oss.

Vätten:

Ja, man ska väl inte tro det värsta... Hur går det med Kleva nu då? Inte är det väl sant ändå att hon har blivit en våt fläck.

Gorm:

Jag vet inte.. Dom påstår att hon försvann på en gång.

Vätten (intresserad):

Vad säger du? Försvann hon på en gång? Och blev osynlig?

(Han tittar på sina luvor)

Gorm:

Jaa, dom säger det... att hon blev en våt fläck.

Scen II:13 (Gloria blir sej själv)

(Daisy reder till ett motgift som hon ska ge Gloria.
Gorm kommer. Han ser hur Gloria sitter i ett hörn och piper, men han ser också Väftens luva)

Gorm:

Jasså...Det är där den är!

Daisy:

Vad pratar du om..? Vi måste skynda oss att få i henne det här.

Gorm:

Osynlighetsluvan är stulen från Vätten. Jag träffade honom nyss.

Daisy:

Näe..! Jag har ju själv sett när Gloria satt här och stickade luvan åt sej.

Vätten ska inte säga nånting.

Han tog min luva när jag som bäst behövde den! Så det så!

Gorm:

Jag vet vad jag talar om. Ingen mer än Vätten här har en luva som man blir osynlig av.

Kotte:

Tjata inte om dom där gamla luvorna nu! Nu gäller det Gloria!

Daisy:

Jaa. Vad gör vi?

(Hon tittar ner i morteln och upptäcker att den är tom. Daisy hysteriskt)

Titta, vad du har gjort! Den är tom!

Du har knuffat ut den! Inte en droppe är kvar! Titta här!!

Gorm:

Såna klåpare! Åhh!

(Plötsligt står Gloria där bakom dom)

Gloria:

Vad tar det åt er?

Daisy:

Där är du ju!..? Och vi som spillde ut medicinen som du skulle haft...

Gloria:

Spillde ut? Det gjorde ni inte alls! Jag har redan druckit upp den
- fast jag var osynlig just då så ni märkte inget...

(Stor glädje. Hon börjar dansa och sjunga)

Daisy:

Hör ni! Nu tycker jag vi gör fest! Jag ska laga nåt riktigt gott!

Gorm:

Tack det får nog va'för mej...
Låt det inte bli försent nu... det är en dag i morgon också...

Kotte:

Jajajaja...

Gloria:

Just det Kotte, det blir en dag i morgon också...

Gloria (sjunger):

DET ÄR EN DAG I MORGON OCKSÅ!
DET ÄR EN DAG I MORGON OCKSÅ!
NÅT ATT GLÄDJA SEJ ÅT, ELLER HUR?
NÅT ATT GLÄDJA SEJ ÅT, ELLER HUR?
DET ÄR EN DAG I MORGON OCKSÅ!

(Det börjar rycka i Gorms krumma ben. Än är han inte för gammal för en
äkte trollvals!

Gloria rycker med honom i dansen och tar en svängom.

Daisy vispar i takt så mjölet yr, sen övertar hon Gorm som valskavaljer.

Gloria och Kotte dansar med varandra)

Scen II:14 (Behöver vi människorna!)

Gloria:
Såg nån dej i människornas hus?

Daisy:
Neej...

Gloria:
Det är nog väldigt sällan som människor ser troll... Du vet, dom tror ju inte på oss.

Daisy:
Varför gör dom inte det egentligen? Vi tror ju på dom.

Gloria:
Jag vet inte... Kanske för att dom inte tror att dom behöver oss.

Daisy:
Va dumt. Fast behöver vi människorna då? ...Joo, det är klart, ibland behövs dom förstås..

Gloria:
Jaa, alla i naturen behöver alla, så är det.

Daisy:
Fast på vad sätt skulle människorna behöva oss...om dom inte ens ser oss, menar jag?

Gloria:
Det är nog så, att dom behöver oss i sin fantasi.. Dom behöver oss att ha och tänka på och hitta på sagor om...i sin fantasi, du vet.

Scen II:15 (Fågelhjälpa II)

(Falska feen ligger makligt utsträckt på marken invid Fågelhjälpan)

Dora:

SPÖ, SPÖ, SPÖ... GE MEJ FRÖ, FRÖ, FRÖ!

(Falska häxan kommer kvastande)

Marabella:

Tomt överallt! Det enda som inte är tomt är din mage!
Du är en dålig fe.

Dora:

Och du är en ovanligt usel häxa!

Marabella:

Jag är i alla fall inte lat. Jag har varit borta i gläntan nu och fått reda på både det ena och det andra...

Dora:

Skvaller med andra ord... Spö, spö, spö... ge mej frö, frö, frö...

Marabella:

Håll upp med det där nu! Vi måste rycka upp oss! Här händer allvarliga saker! Det har gått 700 år nu sen sist! Behöver jag säga mera?

Dora:

Oj då, det hade jag glömt... Bergatrollet!

Scen II:16 (Bergatrollet vaknar)

(I stubben)

Gorm:

"Sömn och vaka. Bergatrollens sovvanor" Här har vi den... Det tycks inte vara nån mer än jag här som är medveten om vad som håller på att ske!

Kotte:

Nä, vaddå?

Gorm:

Bergatrollet kommer att vakna när som helst. Kanske redan idag. Och nu håller jag på att beräkna den exakta tidpunkten för detta historiska uppvaknande. Som ingen inser följderna av...! Trots att vem som helst av oss här i gläntan kan bli drabbade och råka mycket illa ut!

Kotte:

Oj då... vad ska vi göra åt det då?

Gorm:

Ja du lär inte kunna göra nånting åt det i alla fall!

(Då hörs ett dovt underjordiskt mullrande)

Daisy:

Åskan - vi måste ha våra mössor!

Gorm:

Lägg tillbaka dom där mössorna. Det här är ingen åska. Det är Bergatrollet som håller på att vakna.

(Dora kommer, Marabella kommer, Daisy darrar och Kotte trycker kramgrodan intill sej. Bara Gloria förefaller lugn.)

Gloria:

Ja ja... har han sovit i sjuhundra år så kan det väl vara på tiden för honom att vakna.

Daisy:

Nämen Gloria... vart ska du ta vägen?

Gloria:

Till Vätten, förstås - han väntar på sitt ljus. Vad trodde du?

Kotte:

Men Bergatrollet då?

Gloria:

Han ska inte få nåt ljus!

Scen II:17 (Vätten får ett ljus)

(Gloria skyddar ljuslågan så att den hålls brinnande under vägen. Hon sjunger)

SOL, SOL, VI HAR LÄNGTAT
MÅNGA, LÅNGA HUTTRIGA DAR
KURANDE TRISTA I MÖRKRET
VAR GÖMMER DU DEJ - VAR?

(Plötsligt hörs återigen ett häftigt underjordiskt mullrande)

SOL, NÄR SKA DU STIGA
ÖVER BERGEN DÄR SKUGGORNA BOR?
NÄR SKA DU TA OSS I FAMNEN
VÅR GODA VARMA MOR

(Gloria hos Vätten)

Gloria:

Varsågod. Här är solljuset.

Vätten:

Man tackar så mycket... man trodde inte att någon skulle våga
sej ut nu när...

(Han far syn på luvan som sticker fram)

... när han vaknat därborta i berget.

Gloria:

Jo då, jag är inte rädd.

Vätten:

Man ser det... hon ska inte komma in ett tag...

Gloria:

Nej tack. Det är bäst att jag går. Dom väntar därborta...

Vätten:

Man kan bjuda på något varmt.

Gloria:

Nej tack! Jag skulle bara lämna ljuset. Go'kväll.

Vätten:

Go'kväll.

Scen II:18 (Spegeln, Pölen och Stämman)

Spegeln:

Se hit! Se hit! Se hit Daisy! Om du tittar i spegeln får du se något vackert! Vill du bli ännu vackrare?

Daisy:

Jaa...

Spegeln:

Se djupare i mej då! Du blir bara vackrare och vackrare ju mer du ser!

Gloria:

Näe, vad är det med dej idag? Står du framför spegeln igen? -
Varför har du blivit sån där?
Du håller ju bara på med ditt utseende.

Daisy:

Det är ju inte jag heller. Det är spegeln som vill titta på mej...
Jag undrar hur Bergatrollet ser ut.

Gloria:

Hur länge ska han vara vaken?

Daisy:

Det är olika... Det beror alldeles på, säger Gorm... Det ska vara
nån gammal vaggvisa som man ska sjunga för honom för att han
ska somna igen!

Gloria:

En vaggvisa?

Daisy:

Joo ser du... det går inte med vilken vaggvisa som helst. Det här
är en gammal, gammal vaggvisa... sjuhundra år minst...

(Daisy framför spegeln igen)

Gloria:

Nää, nu går det för långt! Nu står hon där och åmar sej!

Daisy:

När har du tänkt att förvandla tillbaka dom förresten?

Gloria:
Vilka då, menar du?

Daisy:
Häxan och Feen förstås.

Gloria:
Jo jag har nog tänkt på det...

Daisy:
Som det nu är så har vi ju varken nån riktig häxa eller nån riktig fe.

Gloria:
Det blev väl inte riktigt som jag hade tänkt mej...

(Daisy lämnar de andra - dras till en pöl i skogen)

Pölen:
Se hit! Se hit! Se hit Daisy! Se ner i mej. Du blir vackrare och vackrare ju mer du ser!

(Daisy går vidare inåt skogen)

Stämman;
Se hit! Se hit! Se hit Daisy! Se dej i solspegeln här... så blir du ännu vackrare!

(Plötsligt ser vi en stor mörk skugga häva sej över Daisy... Hon är borta)

Scen II :19 (Återförvandlingen)

Gorm:

Det är ju märkvärdigt att ingen kan lyssna på en förrän det är för sent...

Här har man berättat om Bergatrollet i hundratals år.

Vad hade ni för er igår? Har ni ingenting i era arma skallar? När ni vet att Bergatrollet har vaknat och allting! Och ändå varnade jag er!

Kotte:

Här har hon vikit av och gått åt det här hållet! Nämen titta! Här ligger ju ett hårbånd!

Gloria:

Ja, det är Daisys!

(Vi ser ett stort fotavtryck! !)

Gorm:

Ja. Det var det jag trodde. Olyckan är skedd. Det där är Bergatrollets spår.

Kotte:

Där är Daisys små fötter! Men jag kan inte hitta några fler spår av henne sen...

Gorm:

Vad trodde du? Nää du! Här lär nog alla spår efter henne försvinna!

Gloria:

Menar du att han har rövat bort henne! Den fula, stygga, otäcka! Å, han ska få med mej att göra!

Gorm:

Jasså, det ska han? Vad har du tänkt att göra med honom då, lilla Kleva?

Kotte:

Han ska nog få med mej att göra också, så det så!

(Dora och Marabella dyker upp)

Marabella:

Tänk så förskräckligt! Jag såg när det hände! Jag var med! Jag var ögonvittne kan jag tala om...

Gloria:

Var du med säger du? Varför gjorde du ingenting?

Marabella:

Jag kom just ut ur grottan. Och så fick jag se honom komma där bortöver skogen med buren...

Gloria:

Buren?... Vilken bur?

Marabella:

Jo, han har stoppat in henne i en bur! Så nu sitter hon därinne i hans berg, inburad och... och... och kan inte komma ut.

Dora:

Jag trodde han tänkte ta mej för det var stora spår utanför Fågelhjälpan!

Marabella:

Vad tänker ni göra åt det här då? - Annat än vänta tills han somnar igen, men det kan väl dröja sjuhundra år va? Vaa?

Gorm:

Ja, om vi ska stå här och låta munnen gå, så lär det nog ta sjuhundra år och mera! Vi går till stubben och tänker igenom vad vi kan göra.

(De står allihop utanför stubben. Häxan och feen ser sura ut. Det är nånting här som går dem emot, förstår man)

Marabella:

Ska det verkligen vara nödvändigt det här? Jag menar... Jag tycker faktiskt att det har varit ganska skönt ska jag säga, att slippa gå omkring och vara snäll och god jämt.

Kotte:

Men jag vill att du ska bli Dorabella igen.

Dora:

Och jag för min del tycker att det är mycket bekvämare som jag har det nu.

Gorm:

Men nu stundar allvarstider och då måste alla vara sej själva!.
Alla krafter behövs - på gott och ont...

Gloria:

Ja. Nu behövs det en riktig fe och riktig häxa här i gläntan.

Gorm (till Gloria):

Kan vi sätta igång då? Är du beredd?

Gloria:

Ja. Bra! Då är vi tysta då!
Ni ska nu gå baklänges runt stubben tre varv! Medan jag läser en
ramsa. Efter det tredje varvet kommer ni att vara er själva igen!
Klara! Färdiga! Gå!

TROLL ÄR "TROLL
OCH ÄLVA ÄLVA
SNUS ÄR SNUS
OCH STRUNT ÄR STRUNT
GÅ TILLBAKA
TILL ER SJÄLVA
BAKÅT RUNT,
BAKÅT RUNT,
FIRULIST OCH
FIRULARA
BACKA BARA!
FIRULIST OCH
FIRULARA
BACKA, BACKA BARA!
GÅ TILLBAKA
TILL ER SJÄLVA
BAKÅT RUNT
HÄXA FE
FE SKA DORABELLA VARA
HÄXA MARA
FIRULIST OCH
FIRULARA
BACKA BARA
FIRULIST OCH FIRULARA
BACKA, BACKA BARA!

...Jaha! Nu är ni ert rätta jag igen. Nu är ni Mara och Dorabella.
Vänd på er!

Kotte:

O ja, det var verkligen lyckat! hon är sej lik igen!

(Gloria räcker dem spöet och kvasten)

Dorabella:

Det är nog på tiden att det här kommer i rätta händer igen.

Mara:

Nej, nu har jag inte tid med er längre. Nu vill jag hem till mitt!
Hasta kvasta!

Dorabella:

Ni får höra av er om ni behöver nån hjälp med Tova!

Kotte:

Ja, jag hör av mej, Dorabella! Jag lovar! Jag ska höra av mej
medsamma!

Gorm:

Vi kommer att behöva både dej, Dorabella och Mara, för nu
behöver vi all hjälp vi kan få! Här vill det till både hjältar och
hjaltemod!

Dorabella:

Hjältar? Vi har inga hjältar här i skogen!

Kotte:

Men jag kan va hjälte! Jag kan ... ju va hjälte, ju!
(Hämtar svärd, pilbåge m.m.)
Ser jag ut som en riktig hjälte nu? (Tar upp kramgrodan)

Gloria:

Men den där ska du väl inte dra med dej i alla fall?

Kotte:

Varför då?

Det ser inte bra ut!

Gloria:

Tycker du inte det?

Kotte:

Gloria:

Nää Kotte, det går inte! Det tar bort effekten!

Kotte:
Fast den för tur med sej ju...

Gloria:
Den har nog tur med sej ändå... på långt håll!!!

(Kotte suckar, lägger grodan ifrån sej)

Kotte (sjunger):
JAG ÄR EN HJÄLTE MED
SVÄRD I MIN HAND
DRAKAR OCH JÄTTAR,
MONS'T'ER, KOM AN!
KOM SKA JAG KLÅ ER,
MONSTER, KOM AN!
KOM SKA JAG KLÅ ER,
MONSTER, KOM AN!
JAG ÄR EN HJÄLT'E!
JAG ÄR EN HJÄLTE!

Scen II:20 (Daisy ringer från buren)

(Det ringer i Glorias öra)

Gloria:

Hallå i örat! Det är jag! Vem?? Daisy! Var är du?

Javisst, jag förstår... jag förstår...

Hör han oss inte nu då?

Får du nån mat då? jasså... jasså... jasså...

Vad säger du?

Är det långtråkigt? Ja det förstår jag... i buren...

Där kan du ju inte stanna! Vad ska vi göra...

Sjunga????...

Tappa inte modet! Vi gör vad vi kan!

Kotte:

Du skulle ha sett mej! Nu är det bara Bergatrollet kvar!

Gloria:

Vad tänker du göra med honom då?

Kotte.

Jag vet inte riktigt ännu... Det måste jag tänka på...

Gloria:

Jag har en idé

Kotte:

Men det är jag som är hjälte, det är ju jag som är hjälte ju!

AKT III

Scen III:I (Hos Bergatrollet)

(Vi befinner oss inne i berget hos Bergatrollet. Han är rik, det glittrar av guld här och var. I en bur finns Daisy. I denna scenen är inte bara Daisy docka, utan även de andra småtrollen)

Bergatrollet:

Men så kom fram nu lilla pyret. Kom ska du se! Vi ska leka.

Daisy:

Nej! Jag vill inte leka med dej. Du är dum!

Bergatrollet:

Så får du väl inte säga heller. Då blir jag så ledsen. Jag som försöker göra det så trevligt här.

Daisy:

Jag vill hem! Jag vill ut! Du är dum!

Bergatrollet:

Nä, nu blir husse riktigt, riktigt ledsen. Nu gråter husse.

Daisy:

Usch, det kommer vatten på mej. Sluta lipa! Jag blir alldeles dyblöt.

Bergatrollet:

Vad ska vi då hitta på?

Daisy (listigt):

Vill du att jag ska sjunga för dej?

Bergatrollet:

Ja, det är ingen dum idé. Kan du nån bra trolldänga?

Daisy:

Nä... jag kan inte komma på nån nu. Men kan inte du lära mej nån visa som du gillar?

Bergatrollet:

Nä... jag har sovit så länge så... nä sannerligen jag vet...

Daisy:

Kan du inte ta nån gammal visa? Den behöver ju inte vara ny.

Bergatrollet:

Njaa... vad skulle det vara då? Det är inte så lätt ska jag säga.
Det enda jag kommer ihåg är den gamla vaggvisan.

Daisy:

Hur går den då? Får jag höra?

Bergatrollet:

Jag ska bara hämta lite mera vatten... jag börjar bli törstig.

Daisy (ivrigt):

Vänta. Vänta... du kan väl låta mej få höra melodin först.

Bergatrollet:

Nej, jag vet inte... jag brukar bli så sömning av den... det är ju en vaggvisa. Jag vill hellre höra en liten pigg och glad låt.

Daisy:

Det kan du få höra sen, ser du.

Bergatrollet:

Jaha... men tänk om du inte tycker om den då?

Daisy:

Men hur ska jag veta om jag tycker om den eller inte om jag inte får höra den.

Bergatrollet:

Nej, det är klart... Då börjar jag väl då. Så här... men säg till mej om du tycker den är tråkig.

Daisy:

Ja ja... få höra.

Bergatrollet (nynnar melodin):

... Men är det inte lite trist... Inte kan det vara nånting för dej, Pyret?

Daisy:

Jo, jag gillar den. Fortsätt. Du sjunger så bra också. Du har en sån vacker röst.

Bergatrollet:

Säger du det? Menar du det? Tycker du det... ja, då sjunger jag väl då.

Bergatrollet (sjunger):

TID LÖPER
TID RINNER SOM VATTEN
LÄNGE HAVER BERGATROLLET LEVAT
URTID OCH JÄRNTID HAN MINNES
BERGATROLLET GÅNGAR SEJ ATT SOVA

(Daisy lyssnar uppmärksamt, sjunger med. Man ser hur hon präntar in melodin)

Bergatrollet:

Ja, då tar vi din låt då.

Daisy:

Jag måste tänka lite... kan du inte hämta vatten under tiden?

Bergatrollet:

Joo... jag är väldigt törstig. Vi säger det då, att när jag kommer in igen får jag höra en pigg låt.

Scen III:2 (Daisy ringer igen)

Garn). (grubblar och funderar i stubben):
 Jaa, här har jag texten till visan... den här vaggvisan alltså.
 Om vi nu bara kunde få tag på melodin på nåt sätt, så skulle
 saken vara klar.

Gloria:
 Varför kommer inte Mara och Dorabella nån gång? Dom är så
 gamla... dom kanske vet.

(Det ringer i Glorias öra)

Hallå i örat.

Kotte:
 Vem är det? Vem är det?

Gloria:
 Hschssccchhh...
 (Det blir en stunds spänd tystnad. Till slut börjar Gloria nynna en melodi)
 Jag kommer ihåg den nu. Det är ingen fara... Bra... då vet vi
 vad vi ska göra. Va...
 Vad säger du? En pigg låt??
 Vad ska du med den till? Jasså... Jag förstår.
 Duger den här?

Gloria (sjunger slarvigt och fort):
 MÅNEN DANSAR MED EN STJÄRNA,
 VÅGEN DANSAR MED EN BÅT.
 ALLA TRÄD OCH BERG OCH BUSKAR
 DANSAR TILL MIN PIGGA LÅT.

DIDDELIDEJ,
 HOPP OCH HEJ.
 KOM OCH DANSA DU MED MEJ!

FISKEN DANSAR DJUPT I HAVET,
 NYCKELN DANSAR I SITT LÅS.
 GUBBEN DANSAR I SIN STUGA,
 DANSAR HAMBO MED EN GÅS.

DIDDELIDEJ,
 HOPP OCH HEJ.
 KOM OCH DANSA DU MED MEJ! (forts)

(forts) MASKEN DANSAR MED SIN MORMOR,
 MYGGAN DANSAR MED SIN BROR.
 GUMMAN DANSAR MED SIN GUMSE.
 VARFÖR STÅR DU DÄR OCH GLOR?
 DIDDELIDEJ,
 HOPP OCH HEJ.
 KOM OCH DANSA DU MED MEJ!

Scen III:3 (Piggalåten)

Bergatrollet (torkar sej om truten):
 Får Husse höra ny, Pyret lilla. Har hon kommit på nån glad låt nu?

Daisy:
 Joo! Nu kan jag en mycket pigg och glad låt. Men jag kan inte sjunga den här.

Bergatrollet:
 Kan hon inte?

Daisy:
 Den som är fångad kan aldrig sjunga glada sånger.

Bergatrollet:
 Hur ska vi göra då, då?

Daisy:
 Jaa, inte vet jag. Fast... det klart förstås att... att om jag fick komma ut ur buren...

Bergatrollet:

Nej! Nej! nej, nej, nej!

Daisy:

Bara ett litet tag... så kanske det går.

Bergatrollet:

Ähh, då får vi göra så då.

Daisy:

Är du med då?

Bergatrollet:

Jaa. Jag är med! Sätt igång lilla Pyret! He, he!

Daisy (sjunger):

MÅNEN DANSAR MED EN STJÄRNA,
VÅGEN DANSAR MED EN BÅT.
ALLA TRÄD OCH BERG OCH BUSKAR
DANSAR TILL MIN PIGGA LÅT.

DIDDELIDEJ,
HOPP OCH HEJ.
KOM OCH DANSA DU MED MEJ!

FISKEN DANSAR DJUPT I HAVET,
NYCKELN DANSAR I SITT LÅS.
GUBBEN DANSAR I SIN STUGA,
DANSAR HAMBO MED EN GÅS.

DIDDELIDEJ,
HOPP OCH HEJ.
KOM OCH DANSA DU MED MEJ!

MASKEN DANSAR MED SIN MORMOR,
MYGGAN DANSAR MED SIN BROR.
GUMMAN DANSAR MED SIN GUMSE.
VARFÖR STÅR DU DÄR OCH GLOR?

DIDDELIDEJ,
HOPP OCH HEJ.
KOM OCH DANSA DU MED MEJ!

Scen III:4 (Vaggvisan)

(Gorm, Gloria, Kotte, Mara, Dorabella och alla andra troll i skogen nära grottan - **dockor**)

Gorm:

Här skiljs våra vägar. Ni kommer ihåg nu. Mara norrut.
Dorabella söder ut. Kleva västerut. Jag och Kotte österut. Ni
väntar på trumman. Jag ger tecknet.

(Daisy sjunger "Pigga låten" i bakgrunden)

Kotte:

Bra. Då börjar vi, tycker jag.

Gorm:

Lugn... lugn. Det är jag som börjar.
Jag ger tecken när det är dags

(Gorm slår på trumman. Sången stiger över skogen)

ALLA (sjunger):

TID LÖPER
TID RINNER SOM VATTEN
LÄNGE HAVER BERGATROLLET LEVAT
URTID OCH JÄRNTID
HAN MINNS
BERGATROLLET GÅNGAR SEJ ATT SOVA

(Vaggvisan tränger in i berget utifrån.
Daisy lystrar till och börjar genast sjunga med.
Bergatrollet blir sömnigare och sömnigare.
Daisy sjunger för glatta livet.
Hon upptäcker att dagsljus sipprar in i berget genom en springa.
Bergatrollet är på väg att somna.
Daisy är framme vid springan.
Bergatrollet snarkar till. Han sover.
Daisy kryper ut)

Daisy (stor igen):

Jag är fri... fri! Jag kommer nu!

Scen III:5 (Sopsäcken)

Vätten:

Ock ock ock... Så blev hon då äntligen fri, Daisy -
och det blev lugn och ro i gläntan.

Ja... Joo... Nää.... Det är klart - Gloria!

Hon smyger sej allt oftare till människornas hus. Ock ock ock.
Och luvan den har hon än!

Gloria:

Här, smaka!

Daisy:

Mmmm,, Vad det luktar gott! Vad är det?

Gloria:

Människodeg... Smaka får du känna!

Daisy:

Har du varit där nu igen? Att du törs!

Gloria:

Äsch! Dom sov ju...

Daisy:

Vätten då?

Gloria:

Vätten...? Nej, han sov inte. Vaddå?

Daisy:

Jo, jag tänkte på luvan...

Gloria:

Men jag ska lämna tillbaka den!

Daisy:

Vi behöver väl inte ta från människorna heller för att klara oss.

Gloria:

Du förstår människorna skaffar sej så mycket som dom inte
behöver... så att hur mycket jag än tar så märker dom ingenting...

Daisy.

Ska vi sova ett tag till... Det är så tidigt!

(Daisy somnar genast men Gloria ligger vaken. Människoröster hörs. De kommer närmare och närmare. Gloria lyssnar spänt)

Killen:

Måste du köra in på den här lilla skogsstigen - är du inte klok?

Tjejen:

Alltså jag vägrar att åka med den där äckliga lukten i bilen ända till stan!

Killen:

Men här finns väl inga soptunnor!

Tjejen:

Ja, men här då? Här har dom visst haft en gammal soptipp...
Titta här!... En mossig väska...

(Någon sparkar till väskan. Väskhuset skakar till som för en jordstöt)

Daisy:

Vad är det? Vad har hänt?

Gloria:

Tyst! Tyst!

Killen:

Släng skiten då!

(Daisy och Gloria stirrar med fasa)

Daisy.

Hjälp, hjälp! Vi kan inte komma ut!

Gorm och Kotte:

Vi kommer! Vi kommer!

Scen III:6 (Räddningsarbetet)

(Gorm har trolltrumman med sej. Han börjar genast slå larmsignaler på den. Småtroll syns komma springande från alla håll. Gorm organiserar räddningsarbetet)

Gorm:

Vi får börja med de stora sakerna, burkar och sånt, så får vi undan det först!

En del kanske går att använda. Det lägger vi i en hög utanför stubben.

Allt som går att bränna lägger vi i en hög här!

Stopp där! Det där går väl inte att bränna. Det ska ligga där.

Kotte:

Vad ska vi göra med det här?

Gloria:

Vilka badkar!

Gorm:

Ja, det behåller vi! Till högen!

(Överallt hörs små beundrande röster)

Röster:

Vad fint det blev!

Daisy:

Men vad vi ser ut!

Gloria:

Ja, men nu har vi ju badkar! Sätt på vatten.

Kotte:

Nää... ska vi bada?

Gloria:

Om du såg hur du ser ut...!

(Det blir en väldig aktivitet. Små smutsiga troll springer om varandra)

Vätten (från sin sten):

Ock ock ock... arma krakar... nu fick dom sej ett bad också, det hade dom väl inte tänkt sej... ock ock ock...

Scen III:7 (Trill Trolleri)

(Gläntan förvandlas till marknadsplats)

Ropande röster:

Solsmycken!

Lyckobrev!

Älvaspinn!

Passa på! Passa på!

Barnaröst:

Titta! Där finns det älvaspinn! Jag vill ha älvaspinn, mamma!
Jag vill ha en vasspipa, pappa! Jag vill ha ett solsmykke till
soldansen! m.m.

ALLA (sjunger Trollfestvisan):

NÄR TROLLEN HAR SAMLATS
FRÅN ÖST OCH FRÅN VÄST
DÅ VET HELA SKOGEN
ATT DÅ ÄR DET FEST
DÅ GÖMMER SEJ LOPPOR
OCH FLYGFÄN OCH LÖSS
DÅ HICKAR FÖRSKRÄMT
BÅDE MYGGOR OCH MÖSS

DÅ HUKAR SEJ HÄXAN
OCH ROPAR "O VE"
OCH UNDER ETT ASPLÖV
DÄR DARRAR EN FE.

NÄR TROLLEN HAR SAMLATS
FRÅN ÖST OCH FRÅN VÄST
VET ALLA SÄKERT
ATT DÅ ÄR DET FEST
NÄR TROLLEN HAR SAMLATS
FRÅN ÖST OCH FRÅN VÄST
VET HELA SKOGEN
ATT DÅ ÄR DET FEST.

Gorm:

Mitt herrskap! Mitt herrskap! Tiden är mogen för Stubbens
festföreställning. Får jag börja med att presentera den otrolige,
oöverträffade, oerhört fenomenale trollkonstnären Trillo.

(Gorm slår på trumma. Upp på scenen kommer Trillo. Han utför sitt nummer.

I övrigt medverkar i improviserade nummer, Kotte, Gloria, Daisy, Gorm och även Vätten.

Bland "publiken" medverkar vuxna så väl som trollbarn. En trollunge steppar o.s.v. Allt sker på en gång och Daisy och Gloria sjunger "Trill Trolleri")

DET RINGER I MITT ÖRA,
DET KLIAR I MIN SVANS
NÄR DET SKA BLI TROLLERI
MED DANS

OCH NU SKA NI FÅ HÖRA,
VEM SOM RINGER I MITT ÖRA
NÄR DET SKA BLI TROLLERI
MED DANS

JO, DET ÄR JU GUBBEN
SOM BESTÄMMER HÄR I STUBBEN
OM DET SKA BLI TROLLERI
MED DANS

OCH DET SKA NI VETA
DEN BÖR MAN INTE RETA
OM MAN VILL HA TROLLERI
MED DANS

TRILL TROLLERI TROLLERI TRILL
TRILL TROLLERI TROLLERI TRILL
VEM ÄR DET SOM GRÅTER,
OJAR SEJ OCH LÅTER
"SNÄLLA NI LÅT BLI TROLLERI
MED DANS

DET FÖGA SEJ LÖNAR
HUR KOTTE HAN ÄN BÖNAR
DET SKA INTE BLI FRIERI
OCH ROMANS
FRI FRIERI FRIERI FRI

DET KRAXAR I MITT ÖRA
DET RYCKER I MIN SVANS
NÄR DET SKA BLI TROLLERI
MED DANS (forts)

(forts) USCH, JAG VILL INTE SVARA!
 DET ÄR HÄXAN MARA
 SOM STÄLLER TILL HÄXERI
 UTAN SVANS
 TRILL TROLLERITROLLERI TRILL
 TRILL TROLLERI TROLLERI TRILL

Gorm:

Jaha... nu vill jag tacka alla som medverkat vid den här festen.
 Den mörkaste dagen på hela året är över.
 Vi kan alltså glädja oss allihopa, för från och med nu blir våra
 dagar bara längre och ljusare.
 Så till sist, kära vänner, lyssna, lyssna!

(Utifrån hörs vinden blåsa och tjuta och formas till musik)

Gorm:

Hör ni? Kung Bore har kommit!

(En procession drar sakta fram. Kung Bore har långt vitt skägg och hår.
 Följet består av musikanter i skimrande fotsida kläder. De spelar på
 ålderdomliga instrument. Vackert. högtidligt. Processionen drar sakta bort.
 I dess spår ett släp av virvlande vit nysnö)

Scen III:8 (Alla smyckar sej)

(Dagen därpå. Vätten skottar snö. Daisy och Gloria skottar utanför Väskhuset. Gorm skottar utanför Stubben och Kotte utanför Svampen. Dorabella skottar vid Fågelhjälpan och Mara sveper med Kvasten)

Kotte:

Nu orkar jag inte längre. Nu ger jag upp.

Daisy:

Vi är lika trötta allihopa. Vi kan ju inte dansa här om vi inte skottar färdigt, fattar du väl.

Kotte:

Bara arbeta och arbeta och arbeta... nu får det vara nog.

Gloria:

Titta vem som kommer där Kotte.

(Gorm kommer med väldiga steg)

Kotte:

Vi är snart klara.

Gorm:

Ni får sopa rent lite bättre på stenarna här i mitten.

(Han placerar silverkulan i mitten av labyrinten)

Daisy:

Bara det blir stjärnklart nu.

Kotte:

Ja, hur ska vi annars få kulan att lysa?

Daisy:

Nu måste vi skynda oss och göra oss fma.

(Alla borstar varandras svansar.

Mara gör sej fm och virar guld och silverpapper runt sitt kvastskäft)

Mara:

Nu behöver solen inte skämmas för Mara i alla fall. Eller vad säger ni kråkor?

Dorabella (vid Fågelhjälpans):

Spö, spö, spö
ge mej snö, snö, snö.

(Omedelbart glittrar vackra snöstjärnor i håret på henne.
Gloria plockar upp stora reflexbrickor i form av solar och stjärnor)

Gloria:

Det var så sant. Dom här höll jag på att glömma. Dom måste vi
ha på oss i soldansen.

Gorm:

Vad är det för nåt? Var har hon fått dom ifrån?

Gloria:

Jag har fått dom av människorna.

Daisy:

"Fått...."

Gloria:

Människorna har såna här och sätter på sej när det blir vinter och
mörkt. Då kan inga olyckor hända. För dom här fångar upp allt
ljus, hur långt borta det än är.

Scen III:9 (Solsången)

(Vätten står och tittar mot Gläntan.
 Silverkulan börjar sakta lysa, starkare och starkare.
 Trollen har på sej sina reflexbrickor som det skimrar om. De har också
 andra lysande och glittrande smycken i kläderna, hår och svansar.
 Gloria räcker över reflexbrickor till Mara och Dorabella.
 Gorm börjar slå på trumman)

ALLA (sjunger):

SOL, SOL, VI HAR LÄNGTAT
 MÅNGA, LÅNGA OCH HUTTRIGA DAR,
 KURANDE, TRISTA I MÖRKRET.
 VAR GÖMMER DU DEJ - VAR?

SOL, SOL VÅRA HJÄRTAN
 SKA STÅ ÖPPNA SOM BLOMMOR FÖR DEJ.
 ÖGON SOM SPANAT UR GROTTOR
 VILL DRICKA LJUS FRÅN DEJ.

SOL, NÄR SKA DU STIGA
 ÖVER BERGET DÄR SKUGGORNA BOR?
 NÄR SKA DU TA OSS I FAMNEN,
 VÅR GODA, VARMA MOR?

(Solen stiger över bergen...)

SLUT

Kinnekulle den 24 januari 2002

Till Peter Oskarsson

Hallå!

Lite om Stormen innan jag började med att översätta, bearbeta och komponera.

Shakespeare skrev Stormen 1610-11.

Det är en komedi ett lustspel – ett "Comedia del art" – tema.

Handlingen utspelar sig på en arkaisk ö där huvudpersonen är trollkarl.

Det är mustig poesi, kanske rikare än i något annat drama.

Det finns många tolkningar av Stormen.

Eftersom det är Shakespeares sista pjäs pratar man om hans "svanesång" – att han

"lägger ner sin diktarpenna" som här symboliseras av Prosperos trollstav.

Luftanden Ariel står som sinnebilden för fantasin och Caliban – häxan Cycorax son, står för "den gemena hopen".

Kungen Alonzos son Ferdinand står för det nya diktarsläktet och Miranda Prosperos dotter för själva dramats hjärta. Kärlekens många sidor.

Ja, det är en av alla möjliga tolkningar.

Pjäsen börjar med ett skeppsbrott. Storm. Ett haveri där alla går till botten.

Allt är iscensatt av trollkarlen Prospero som på det här sättet vill hämnas tidigare oförrätter.

Att Prospero är den rättmätige hertigen av Milano men nu sitter på denna ö tillsammans med sin dotter Miranda får sin förklaring. Prospero berättar för Miranda hur dom hamnat på denna obebodda ö. (scen2) Ariel –en luftande- visar sig och även Caliban – odjuret.

I haveriet kastas alla upp på land. Kung Alonzo och hans följe på en plats, kungens son Ferdinand på en annan och Stefano den försupne hovmästaren på en tredje o.s.v.

Ferdinand möter Miranda. Dom blir förälskade. Prospero som också är närvarande tycker att det går för fort så han anklagar Ferdinand för högföräderi och fängslar honom.

Som trollkarl har Prospero överjordiska krafter medan Ferdinand bli helt kraftlös.

I andra akten möter vi "det fina folket" från haveriet. Där är Alonzo kungen av Neapel, Hans bror Sebastian, Prosperos bror den orättmätige hertigen av Milano Antonio, några hovmän och en gammal trogen rådsherre Gonzalo – "Gamle gode Gonzalo".

Gonzalo tröstar kungen som tror att hans son Ferdinand har drunknat. Mellan Gonzalo, Sebastian och Antonio utspelar sig ett ordkrig. Det slutar med att Gonzalo talar om hur man ska vara och leva – "Gonzalos rike".

Ariel som är Prosperos luftande söver Kungen, Gonzalo och ett par hovmän.

Antonio konspirerar och övertalar Sebastian att döda Gonzalo, själv ska han sticka svärdet i Alonzo. Men just då, väcker Ariel Gonzalo med sin ljuva sång.

Caliban, Trinculo- gycklaren och den försupne hovmästaren Stefano spelar nästa scen på en ny plats på ön. Caliban ”odjuret”, svär Stefano trohet efter att han fått smaka på vinet - den himmelska drycken. Han kan däremot inte tåla gycklaren Trinculo.

I Akt III - ser vi Ferdinand arbetar och trälarna, att Miranda kommer och vi får vara med om deras häftiga kärleksförklaring. Prospero finns i bakgrunden. Det blir till en mäktig trio.

Så klipper vi tillbaka till Caliban, Stefano och Trinculo.

Caliban övertalar Stefano att döda Prospero när han sover middag och att ta Miranda till drottning över ön och föda honom vackra barn.

Scen tre börjar med att Gonzalo, ”gamle gode Gonzalo” är helt slut. Man slår sig ner i gräset. Sebastian och Antonio fortsätter att konspirera mot kungen och Gonzalo. Men nu börjar en sagolik handling där Prospero och hans andar kommer in med ett dukat bord. Ariel talar till de tre förrädarna innan bordet försvinner i en sällsam dans. Prospero berömmar Ariel för den underbara scenen och Kung Alonzo förstår ett sammanhang.

I Akt IV ger Prospero sin dotter till Ferdinand och Ariel flyger iväg och kommer tillbaka med gudarna Iris, Ceres, Juno, nymfer och skördemän. Det blir en poetisk vigselakt med mycket dans.

Plötsligt far Prospero upp mot odjuret Caliban. Prospero avslöjar Calibans planer genom att locka Stefano och Trinculo med sköna kläder. Caliban, Trinculo och Stefano kan inte hålla sams. Det slutar med att dom blir utjagade av ett spann hundar som Prospero befallt.

Femte och sista akten blir till en summering och till ett lyckligt slut.

Först berättar Ariel om Kung Alonzos plågor. Prospero talar om sitt trollspö (diktarkonsten) Musiken blir magisk och alla går in i Prosperos cirkel. Prospero har ett förlåtande-tal.

Ariel får äntligen ge sig av, Prospero visar sig som hertig av Milano och allt reder upp sig. Ariel kommer tillbaka med Caliban, Sebastian och Trinculo. Alla tre får städa upp i kojan.

Till slut bjuder Prospero in alla till sig och lovar att komma efter till Neapel. Där ska Ferdinand och Miranda fira ett kungligt bröllop. Sedan vill han dra sig tillbaka till Milano som den rättmätige hertigen av Milano och som han säger...”till Milano där graven blir en del av mina tankar.

Prospero:

Min trolldomskraft är slut

Nu blir jag den jag var förut

Om ni önskar vara fria

Låt då er godhet mig befria.

Kören

Låt oss inte stanna här

Förtrollade på detta skär

Om Ni önskar vara fria

Kan Er godhet oss befria

Poesin och den i Shakespeares ursprungliga text "brusande musiken" gav mig lust att arbeta med Stormen.

Precis som med de två andra Shakespeare-pjäserna Romeo och Julia (ROJ-föreningen i Haninge 1982 och KLIV-teatern i Lidköping 1995) och En midsommarnattsdröm (KLIV-teatern 1999-2000) har jag medvetet arbetat med enkla folkliga teman och återkommande klanger. De fyrstämmiga körsättningarna är tänkta för stor ensemble, sådana som gällde för både ROJ och KLIV. Musiken och sångerna lever emellertid utan en stor kör. Sångerna bärs fram av en stark melodi.

Redan innan KLIV-teatern tvingades lägga ner 2001 på grund av, för oss tuffa politiska beslut i Västra Götaland, hade jag börjat arbeta med Stormen.

Den kom aldrig till premiär och är därför möjlig att sätta upp och ha urpremiär på någon annan teater.

Den här versionen av Stormen betraktar jag som en noggrann men dock skiss. Mycket måste göras. Stor eller liten orkester? Stor eller liten kör? Dockor eller levande människor? Allt är möjligt!

I Barbro Lindgrens förord till "Nyckeln till min barndom" skriver hon:

"Och jag säger till mig själv: VAD SOM HELST KAN HÄNDA NÄR SOM HELST!
Och jag ropar som pojken i "Pojken och trollen": ÄVENTYR KOM! ÄVENTYR KOM!"

Kan vi träffas å prata omet'?

Lasse Dahlberg
Storebacken Västerplana
53393 Källby
0510-542109
blaeld@artech.se

Shakespeare skrev Stormen 1610-11.

Det är en komedi ett lustspel – ett "Comedia del art" – tema.

Handlingen utspelar sig på en arkaisk ö där huvudpersonen är trollkarl.

Det är en mustiga poesi, kanske rikare än i något annat drama.

Det finns många tolkningar av Stormen. Eftersom det är Shakespeares sista pjäs pratar man om hans "svanesång" – att han med den här pjäsen "lägger ner sin diktarpenna" som här symboliseras av Prosperos trollstav. Luftanden Ariel står som sinnebilden för fantasin och Caliban – häxan Cycorax son, står för "den gemena hopen. Kungen Alonzos son Ferdinand står för det nya diktarsläktet och Miranda Prosperos dotter för själva dramats hjärta.

Kärlekens många sidor.

Pjäsen börjar med ett skeppsbrott. Storm. Ett haveri där alla går till botten.

Allt är iscensatt av trollkarlen Prospero som på det här sättet vill hämnas tidigare oförrätter.

Att Prospero är den rättmätige hertigen av Milano men nu sitter på denna ö tillsammans med sin dotter Miranda får här sin förklaring. Prospero berättar för Miranda hur dom hamnat på denna obebodda ö. (scen2) Ariel –en luftande- visar sig och även Caliban – odjuret.

I haveriet kastades all upp på land. Kung Alonzo och hans följe på en plats, kungens son Ferdinand på en annan och Stefano den försupne hovmästaren på en tredje o.s.v.

Nu kommer Ferdinand och möter Miranda. Dom blir förälskade på en enda gång. Prospero som också är närvarande tycker att det går för fort så han anklagar Ferdinand för högföräderi och fängslar honom och låter honom bli sin egen slav. Som trollkarl har Prospero överjordiska krafter och får Ferdinand att bli helt kraftlös.

I andra akten möter vi "det fina folket" från haveriet. Där är Alonzo kungen av Neapel, Hans bror Sebastian, Prosperos bror den orättmätige hertigen av Milano Antonio, några hovmän och en gammal trogen rådsherre Gonzalo – "Gamle gode Gonzalo".

Gonzalo tröstar kungen som tror att hans son Ferdinand har drunknat. Mellan Gonzalo, Sebastian och Antonio utspelar sig ett snabbt och roligt ordkrig som slutar med att Gonzalo talar om sitt idealsamhälle – hur man ska vara och leva – "Gonzalos rike"

Ariel som ju är Prosperos luftande kommer och söver Kungen, Gonzalo och ett par hovmän. Antonio konspirerar och övertalar Sebastian att döda Gonzalo, själv ska han sticka svärdet i Alonzo. Men just som det ska dräpa och ta över makten väcker Ariel Gonzalo med sin ljuva sång.

Caliban, Trinculo- gycklaren och den försupne hovmästaren Stefano spelar nästa scen på en ny plats på ön. Caliban "odjuret", svär Stefano trohet efter att han fått smaka på den himmelska drycken. Han kan däremot inte tåla gycklaren Trinculo.

I Akt III - ser vi hur Ferdinand arbetar och trälar, hur Miranda kommer och vi får vara med om deras häftiga kärleksförklaring. Prospero finns i bakgrunden. Det blir till en mäktig trio.

Så klipper vi tillbaka till Caliban, Stefano och Trinculo. Det blir gräl och förvecklingar men till slut övertalar Caliban Stefano att döda Prospero när han sover middag och ta Miranda till drottning över ön och föda honom vackra barn.

Scen tre börjar med att Gonzalo , ”gamle gode Gonzalo” är helt slut. Man slår sig ner i gräset. Sebastian och Antonio fortsätter att konspirera mot kungen och Gonzalo men nu börjar en sagolik handling där Prospero och hans andar kommer in med ett dukat bord. Ariel talar till de tre förrädarna innan bordet försvinner i en sällsam dans. Prospero berömmar Ariel för den underbara scenen och Kung Alonzo börjar förstå ett sammanhang.

I Akt IV ger Prospero sin dotter till Ferdinand och Ariel flyger iväg och kommer tillbaka med gudarna Iris, Ceres, Juno, nymfer och skördemän. Det blir till en poetisk vigselakt med mycket dans.

Men plötsligt far Prospero upp mot odjuret Caliban. Prospero avslöjar Calibans planer genom att locka Stefano och Trinculo med sköna kläder och på så sätt fördröja dem. Caliban, Trinculo och Stefano kan inte hålla sams och till slut blir dom utjagade av ett spann hundar som Prospero befallt.

Femte och sista akten blir till en summering och till ett lyckligt slut som alla bra komedier. Först berättar Ariel om Kung Alonzos plågor. Prospero talar om sitt trollspö (diktarkonsten) Musiken blir magisk och alla går in i Prosperos cirkel. Prospero har ett förlåtande-tal. Ariel får äntligen ge sig av, Prospero visar sig som hertig av Milano och allt reder upp sig. Ariel kommer tillbaka med Caliban, Sebastian och Trinculo. Dom får städa upp i kojan. Till slut bjuder Prospero in alla till sig och lovar att komma tillbaka till Neapel för att Ferdinand och Miranda ska få sitt kungliga bröllop. Därefter vill han dra sig tillbaka till Milano som den rättmätige hertig och som han säger....” Till Milano där graven blir en del av mina tankar.

Epilog:

*Min trolldomskraft är slut
Nu blir jag den jag var förut*

.....

.....

*Om ni önskar vara fria
Låt då er godhet mig befria.*

Och så kommer slutkören!

Akt I

Scen 1: Skeppsbröttet

Storm, hårda repliker. (Det går att göra inledningen till en "opera" med häftiga musikal-fraser virvlande om varandra. Alla teman i pjäsen presenterar sig.

Oro -- Storm -- Haveri (mycket musik)

Scen 2:

- a) Prospero berättar för Miranda om hur de hamnat på denna
- b) Ariel presenterar sig (musik/rytmiskt tal)
- c) Caliban visar sig (rytm och ljud.... Är han bas?)
- d) Ariel sjunger
- e) Ferdinand och Miranda blir förälskade och Prospero "plågar" dem. Prospero tycker att allt går för snabbt så han "fängslar" kung Ferdinand.

Akt II

Scen 1:

- a) "Gamle gode Gonzalo" tröstar kungen.
Sebastian och Antonio liknar mest Bill och Bull.
- b) Gonzalos rike!
- c) Ariel söver med sin musik
- d) Antonio konspirerar och övertalar Sebastian att döda Gonzalo . Självska han döda Alonzo.
- e) Ariel väcker med sin sång.

Scen 2.

Caliban, Trinculo – gycklaren och Stefano – den försupne hovmästaren.

Caliban svär trohet till Stefano efter att han smakat den himmelska drycken.
Så sjunger han sin "Frihetssång"

(Träng in musik och rytm i stycket. Låt berättelsen leva inte bara med ord. Det går till och med att göra Opera av stycket , men det blir en senare fråga i så fall. Nu gäller det en musikal-form med mycket dans, ett rytmiskt språk och sånger och ramsor som dansar fram berättandet.)

Akt III

Scen 1:

Ferdinand trälar

Miranda kommer

”Kärleksförklaringen” (en duett ?)

Prospero finns också där.. (kanske en trio)

Scen 2:

- a) Caliban vill tjäna Stefano men tål inte Trinculo.
- b) Ariel kommer och ställer till det ännu mer. Caliban övertalar Stefano att döda Prospero och ta Miranda
- c) ”Förakta” – en duett mellan Stefano och Trinculo följs av Ariels sövande musik

Scen 3:

- a) Alonzo, Gonzalo, Sebastian, Antonio m.fl. slår sig ner.
Sebastian och Antonio konspirerar mot kungen och Gonzalo.
- b) Prospero och hans andar kommer i med ”bordet”
- c) Ariels tal till de tre förrädarna
- d) ”Bordet” försvinner i en sällsam dans
- e) Prospero berömmar Ariel och Alonzo förstår sammanhanget.

Akt IV

Scen 1:

- a) Prospero ger Ferdinand sin dotter Miranda
Och Ariel flyger iväg och kommer tillbaka med:
- b) Iris, Ceres, Juno och många nymfer och
skördemän. En poetisk vigselakt med mycket
dans.
- c) Prospero far upp mot odjuret Caliban.
Ariel berättar och Prospero vill locka med sköna
kläder.
- d) Caliban, Trinculo och Stefano håller inte sams
utan faller för frestelsen.
- e) Prospero, Ariel och ett spann hundar jagar ut
dom.

Akt V

Scen 1:

- a) Ariel berättar för Prospero om kungens plågor
- b) Prosperos trollspö (diktarkonsten)
- c) Musiken blir magisk och alla går in i Prosperos cirkel.
- d) Prosperos förlåtande tal
- e) Ariel dans och sång och lätta språng
Ger sig av på en gång.
- f) Prospero visar sig som hertig av Milano.
Och allt reder upp sig
- g) Ariel kommer med Caliban, Sebastian och Trinculo.
- h) Prospero bjuder in alla till sig.
- i) Slutkör (Prospero – solo och kör

Om Stormen:

Globe-teatern byggdes 1599

Shakespeare skrev Stormen 1610-11
Ett "comedia del art"-tema.

Handlingen utspelar sig på en arkaisk ö där
huvudpersonen är en trollkarl.
Prospero.

En lyrisk beledsagad handling rikare än i något
annat drama.

Ariel: Fantasin

Caliban: Den gemena hopen

Miranda: Shakespeares drama

Ferdinand: Det nya diktarsläktet

Prosperos trollspå: Shakespeares diktarpenna.